

42

MΑΡΤΙΟΣ 2008

7615 - ΚΥΚΛΟΦΕΡΕΙ ΤΗΝ 1η ΚΥΡΙΑΚΗ ΚΑΘΕ ΜΗΝΑ - 1,50 €

ΒΑΒΥΛΩΝΙΑ

ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

Δύο κόσμοι με αντίθετες πορείες
σελ. 3

Κοινωνική δυσaréσκεια και
αντιστάσεις
σελ. 4

Ασφαλιστικό
σελ. 5

Συνεταιριστικά εργοστάσια Ξάνθης
σελ. 6

Ελαιώνας
σελ. 8

Τι πόλεις θέλουμε;
σελ. 10

Κινητοποίηση στη γέφυρα του
Ρίου-Αντιρρίου
σελ. 9

Για την ελευθερία στον ψηφιακό
κόσμο
σελ. 10

φάκελος: σελ. 11-14

CONTRACTORS

Εταιρείες παροχής
στρατιωτικών υπηρεσιών

Η ιδιωτικοποίηση του
πολέμου

Ο Δυτικός Κανόνας

Διεθνή: Κόσσοβο-Μακεδονία
σελ. 15

Για τον Αντιφασισμό
σελ. 16

Κινήματα και Σύριζα
σελ. 16

Το σκάνδαλο της Siemens
σελ. 17

Η περίπτωση του 132ου Δημοτικού
Σχολείου Αθηνών (Γκράβα)
σελ. 17

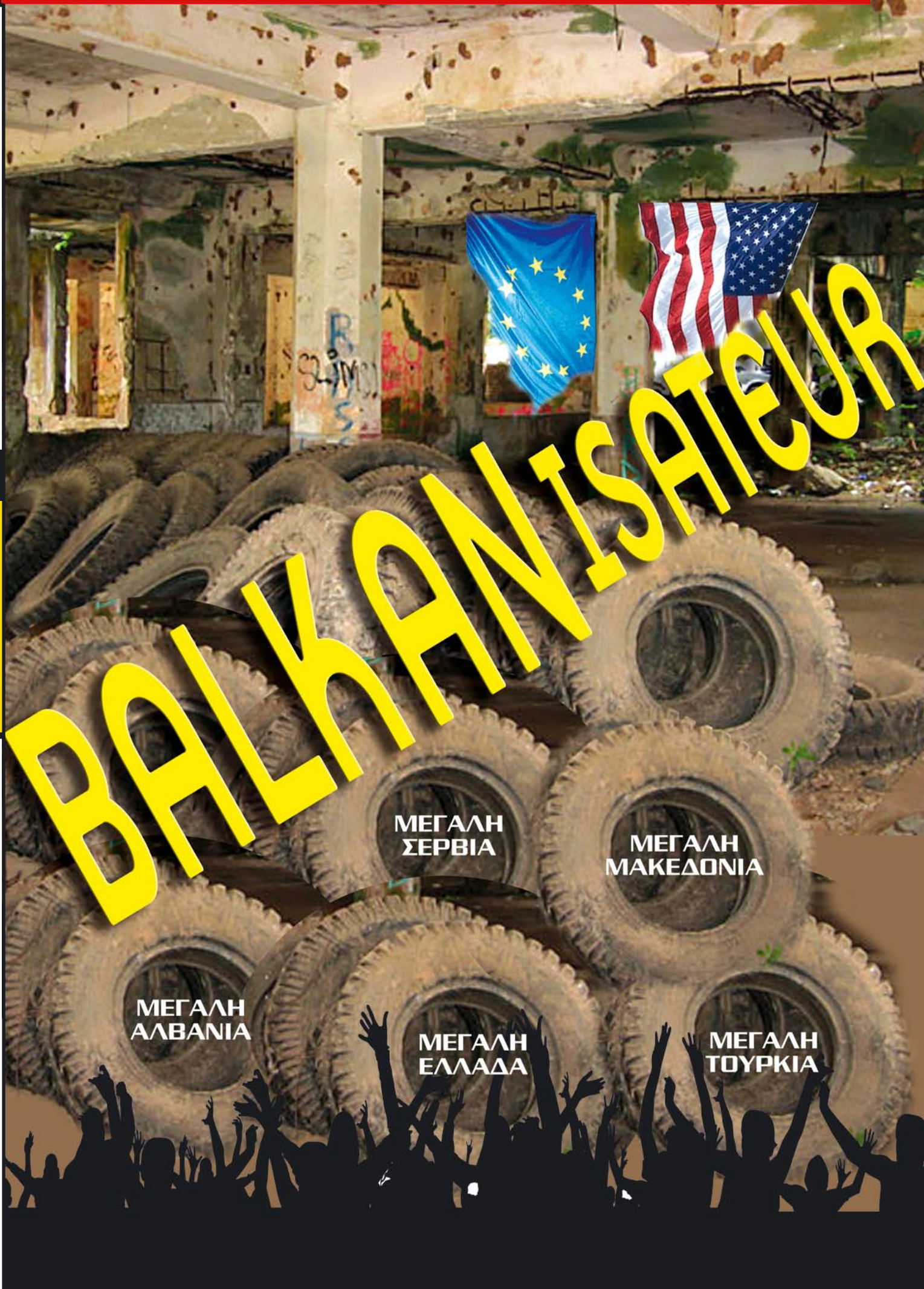
Καταστολή
σελ. 18

Μετανάστες στην Πάτρα
σελ. 19

Συνέντευξη με τον σκηνοθέτη Θάνο
Αναστόπουλο
σελ. 20

Συνέντευξη με το σκηνοθέτη-
ηθοποιό Τάκη Σπυριδάκη
σελ. 22

Όταν η φαντασία συναντά την
ουτοπία
σελ. 23

της σύνταξης

Η εποχή μας, μεταξύ άλλων, χαρακτηρίζεται από έντονα “καιρικά” φαινόμενα: Τις καταιγίδες πληροφορίας. Είναι αδύνατο να παραμείνεις “στεγνός” από τους τόνους πληροφορίας που πέφτουν ορμητικά πάνω σου. Με όποια δραστηριότητα κι αν ασχολείσαι, όποιον τρόπο ζωής και αν έχεις επιλέξει. Ποτέ άλλοτε ο άνθρωπος δεν είχε στη διάθεσή του τόσο πολύ τον άνθρωπο. Εικόνες, λέξεις, ήχοι βρίσκονται γύρω μας παντού. Τόσο που στιγμές στιγμές αναρωτιόμαστε αν είμαστε κι οι ίδιοι απλοί κόμβοι σε εξωπραγματικά μεγάλα δίκτυα διακίνησης της πληροφορίας. Πάντοτε ίσχυε κάτι αντίστοιχο, αλλά η διαφορά στη σύγχρονη εποχή βρίσκεται στην ποσότητα. Και όπου υπάρχει μεγάλη ποσότητα υπάρχει και μεγάλη ευθύνη.

Δεν είμαστε από αυτούς που θα φοβηθούν από την ποσότητα, από την πολυπλοκότητα, από το χάος. Όσο είμαστε ικανοί να εκτιμάμε την απλότητα, ακόμα και στη ρομαντική της εκδοχή, τόσο μας προκαλεί και το ταξίδι στη φουρτουνιασμένη θάλασσα, το ταξίδι για την αναζήτηση του νοήματος. Γιατί εδώ εντοπίζουμε τη δική μας ευθύνη: Όσο καταστροφικό μπορεί να είναι το να γινόμαστε άβουλοι καταναλωτές της γρήγορης, αστραφτερής, εύπεπτης, fast food πληροφορίας, τόσο πιο αναγκαίο -αλλά και ενδιαφέρον- είναι το να προσπαθούμε κάθε στιγμή να επιλέγουμε, να αξιολογούμε και να νοηματοδοτούμε την πληροφορία. Να τη μετατρέπουμε σε γνώση ή σε μνήμη ή σε όπλο για να μεταβάλλουμε την πραγματικότητα γύρω μας, για να αυτοκαθοριζόμαστε, για να κάνουμε πιο έντονο και πιο όμορφο το βλέμμα μας και τη φωνή μας. Πιο έντονο, πιο όμορφο και πιο δυνατό.

Το ίδιο το διαδίκτυο αποτελεί ένα καλό παράδειγμα. Μεγατόνιο άχρηστης πληροφορίας από τη μια, αλλά και ένας χώρος ελευθερίας, ανταλλαγής, συμμετοχής και δημιουργίας από την άλλη. Κοινότητες που έχουν κατακτήσει το να παράγουν γνώση, τέχνη και πληροφόρηση λειτουργώντας σε μεγάλο βαθμό με αντιεξουσιαστικές-αντιεραρχικές δομές, εφαρμόζοντας στην πράξη τις έννοιες της αλληλεγγύης, της αλληλοβοήθειας και της οριζόντιας -μη πραγματοποιημένης- ανταλλαγής. Αποτελώντας σπουδαίο παράδειγμα για το πόσο εφικτές μπορούν να γίνουν τέτοιες κοινότητες και στον “υλικό” κόσμο και (γιατί να μην το πούμε;) αποτελεσματικές. Και το πιο ενδιαφέρον: Δεν έχουν την ανάγκη να χαρακτηριστούν, να οριστούν, να αυτοπεριοριστούν από καμιά Ταυτότητα.

Όπως καμιά Ταυτότητα δεν προβάλλουν και δεν χρειάζονται όλοι όσοι συμμετέχουν στα δεκάδες “μικρά” κοινωνικά κινήματα εδώ και αρκετό καιρό. Στα κινήματα για την πόλη, για το περιβάλλον, για την ίδια τη ζωή. Για το Ελληνικό, τον Ελαιώνα, την υπεράσπιση και επαναοικειοποίηση των δημόσιων χώρων, την Πάρνηθα, τον Αχελώο, τον Άραχθο, ενάντια στα εργοστάσια λιθάνθρακα στον Αλμυρό, στα Άσπρα Σπίτια, στην Καβάλα, στο Μαντουδί. Όσοι αρνούνται να δουν την πόλη μέσα από τα παραμορφωτικά γυαλιά της αγοράς, του κέρδους και της αδιαφορίας και αγκαλιάζουν εκείνους που τους έκαναν την τιμή να χρειάζονται τη φιλοξενία τους. Και οι ίδιοι οι μετανάστες στην Πάτρα που διαδhlώσαν και κοινωνικοποίησαν τη συγκλονιστική τους κραυγή. Αλλά και οι χιλιάδες εργαζόμενοι που διαδhlώνουν ενάντια στην απαξίωση της ζωής τους από τις επικείμενες “ρυθμίσεις” στο ασφαλιστικό. Καμιά ταυτότητα και κανένα ιδεολόγημα δε χρειάζεται εκείνος που αγωνίζεται για τη ζωή. Τη ζωή που αξίζει να βιωθεί.

Σαν «Βαβυλωνία» δεν μπορούμε να επιδιώκουμε τίποτα λιγότερο από αυτό: Την επιλογή και νοηματοδότηση της πληροφορίας, όχι όμως ως παρατηρητές ή “δημοσιογράφοι”. Αλλά ως άμεσα εμπλεκόμενοι με τους χώρους, τους τρόπους και τους χρόνους που αυτή παράγεται. Ως συνδημιουργοί της. Ενώνοντας την κραυγή μας με τις κραυγές όσων κραυγάζουν σαν εμάς «μπροστά στον ακρωτηριασμό της ανθρώπινης ζωής από τον καπιταλισμό». Όσων λένε: «Όχι!»

BABYLONIA
ANTIEΠΙΣΤΑΣΙΑΣΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ• 7615 •
Χρόνος 4ος, φύλλο 42
Μάρτιος 2008

Ιδιοκτήτης: Εταιρεία για την επικοινωνία και τον πολιτισμό Βαβυλωνία, ΑΜΚ
Εκδότης - Διευθυντής: Άννα Καραγεωργίου
Διεύθυνση: Μακρυγιάννη 17, Θεσσαλονίκη, Τ.Κ. 546 25, ΤΗΛ.: 2310-261.290
Εκτύπωση: Διεθνές Δίκτυο μέσων Ε.Π.Ε.
Φωτογραφίες: Ευρωκίνηση

ΑΘΗΝΑ: Ελεύθερος Κοινωνικός Χώρος Nosotras - Θεμιστοκλέους 66 - Εξάρχεια - Τηλ: 6976623087
ΞΑΝΘΗ: Χώρος “Ex Nihilo” Τηλ.: 6974.143.889
ΚΟΜΟΤΗΝΗ: Ελεύθερος Κοινωνικός Χώρος “Adelante” - Αγ. Γεωργίου 36, Τ.Κ.. 691 00 - Τηλ.: 6976.022.582
ΓΙΑΝΝΕΝΑ: Χώρος Χειρονομίας, Άννης Κομνηνής & Ζαλοκώστα, Τηλ.: 6938.012.092
ΑΓΡΙΝΙΟ: Τηλ.: 6942.476.998
ΛΑΡΙΣΑ: Τηλ.: 6932.394.169
ΠΑΤΡΑ: “Versus” - Αράτου 49 - Κέντρο- Τηλ.: 6947.067.636
ΡΕΘΥΜΝΟ: Τηλ.: 6974.429.408
ΧΑΝΙΑ: Στέκι Μεταναστών, Χανιά, ΤΗΛ.: 6973771825
ΣΕΡΡΕΣ: Μοναστηρίου 1, ΤΗΛ.: 6938438766

e-mail: info@babylonia.gr • www.babylonia.gr

Ετήσια συνδρομή 20 ευρώ - Για επικοινωνία και εγγραφές: 6942.935.628

Βαλκανικός Εσπερινός

«**Σήμερα, είμαστε όλοι κλεισμένοι
σε στρατόπεδα συγκέντρωσης που ονομάζονται έθνη**»

□

Η νεώτερη ιστορία των Βαλκανίων, προσφέρει ένα ιδιαίτερης τραχύτητας παράδειγμα του εθνικισμού σε όλη του τη γύμνια.

Ο βαλκανικός εθνικισμός αναγκάστηκε να εφεύρει όχι μόνο την ιστορία του, οικειοποιούμενος εθνικά την ιστορία πολυεθνικών αυτοκρατοριών, αλλά και την ίδια του τη γλώσσα. Έτσι, ο νεοελληνικός εθνικισμός προσπάθησε να ιδιοποιηθεί τόσο την αρχαία ελληνική ιστορία, όσο και το Βυζάντιο, και επέβαλε ένα τεχνητό γλωσσικό ιδίωμα (καθαρεύουσα) βιάζοντας τη ζωντανή γλώσσα των ελληνόφωνων πληθυσμών. Το ίδιο κοινό παρελθόν ιδιοποιήθηκαν και οι υπόλοιποι βαλκανικοί εθνικισμοί, ανατρέχοντας στην αρχαιότητα, στους Μακεδόνες (που η βασιλική τους αυλή είχε κατά την αρχαιότητα εξελληνιστεί, όχι όμως και η αγροτική πλειοψηφία που περιφρονούσε τους Έλληνες), ή στους Ιλλύριους (που αποτελούσαν εξίσου μεγάλο μέρος του Μακεδονικού Κράτους) και στους Βυζαντινούς Χρόνους.

Η άλλη ιδιαιτερότητα του βαλκανικού εθνικισμού είναι πως πάντοτε υπήρξε προϊόν εισαγωγής. Έτσι, οι ελληνόφωνοι και αλβανόφωνοι πληθυσμοί που ζούσαν στον ελλαδικό χώρο (και αυτοπροσδιορίζονταν ως Ρωμιοί, Ρωμαίοι) έμαθαν πως ήταν “Έλληνες”, όταν οι Γερμανοί ιστορικοί γοητευμένοι από την επαναανακάλυψη του αρχαιοελληνικού πολιτισμού, έψαχναν (και δεν βρήκαν) επιβιώσεις

του στους τόπους όπου κάποτε αυτός είχε αναδυθεί. Παρόμοια, οι αλβανόφωνοι και σλαβόφωνοι ορεσίβιοι των δαλματικών χώρων έμαθαν πως ήταν “Αλβανοί” όταν η οθωμανική ηγεσία αποφάσισε να τους χρησιμοποιήσει ως τείχος απέναντι στο διαμελισμό της. Καθώς κανένας από τους βαλκανικούς εθνικισμούς δεν μπορούσε να ανορθωθεί από μόνος του, πάντοτε υπήρξαν υποχείρια του ανταγωνισμού των πραγματικά μεγάλων δυνάμεων (δεν θα υπήρχε Ελλάδα ως κράτος, αν δεν υπήρχε συμφέρον της Αγγλίας, ενώ οι εξεγέρσεις στα Βαλκάνια εναντίον των Οθωμανών υποδαυλιζόταν από τη Ρωσία, μέχρι που η Ρωσία τα πήρε όλα).

Η εθνογένεση στα Βαλκάνια πήρε διαστάσεις ωμού παραλογισμού και βίας καθώς πληθυσμοί που μοιράζονταν επί αιώνες κοινά εδάφη, κοινές γλώσσες και μία σύνθετη κουλτούρα, βρέθηκαν ξαφνικά να είναι “προαιώνιοι” εχθροί. Το κοινό παρελθόν και η συμβίωση των λαών των Βαλκανίων μετετράπη από πεδίο κοινής πολιτισμικής δημιουργίας σε σφαγείο, καθώς όλοι προσπαθούσαν να ιδιοποιηθούν εδάφη που κάποτε ανήκαν σε όλους. Η κινητοποίηση των βαλκανικών εθνικισμών υπήρξε ένα χρήσιμο εργαλείο χειραγώγησης των λαών κατά τα συμφέροντα ντόπιων και διεθνών ελίτ.

Κάτι λιγότερο από Ευρώπη, κάτι περισσότερο από Αφρική, τα Βαλκάνια αποτέλεσαν ένα λαμπρό πεδίο πειραματισμού, τριβής και σύγκρουσης των Μεγάλων Δυνάμεων, μια ιστορία που επαναλαμβάνεται.

Το Κόσοβο ανεξαρτητοποιείται με τις πλάτες των Ηνωμένων Πολιτειών και η Σερβία φωνάζει με τις πλάτες της Ρωσίας. Η Μακεδονία κατακτά επιτέλους και de jure, αυτό που de facto είχε από τις αρχές του 20ου αιώνα, το δικαίωμα να αναφέρεται σε ένα “παρελθόν” εξίσου επινοημένο με αυτό που αναφέρεται η γειτονική της Ελλάδα. Στα Βαλκάνια, όπου οι κουλτούρες τεμαχίζονται και οι λαοί στενάζουν, δε μένουν τίποτε παρά μεγαλεπήβολα ονόματα να περιφέρονται, άδεια από περιεχόμενο, γεμάτα ψευδαισθήσεις.

Ποιος μπορεί να πάρει στα σοβαρά τη Μεγάλη Αλβανία, τη Μεγάλη Σερβία, τη Μεγάλη Ελλάδα, τη Μεγάλη Μακεδονία; Αν δεν έσταζαν αίμα, τα Βαλκάνια θα αποτελούσαν μια φαρσκομωδία. Στα κράσπεδα της Ευρώπης, οι λαοί των Βαλκανίων φέρονται σα σχολιαρόπαιδα που παίζουν με Καλάσνικωφ. Μέχρι να καταλάβουν πως οι εχθροί τους δεν ξεχωρίζουν από τη γλώσσα, αλλά από την εξουσία και πως η ελευθερία δεν φοράει εθνικές φορεσιές, μέχρι να γκρεμιστούν τα σύνορα και τα κράτη, τα εθνικά ιδεολογήματα θα σκεπάζουν την κρατική βαρβαρότητα σαν πέπλα από τις τρύπες των οποίων θα αχνοφαίνεται το δράμα μιας υπόδουλης, ανήλικης ανθρωπότητας.

Αλέξανδρος Σχισμένος

BABYLONIA ANTIEΠΙΣΤΑΣΙΑΣΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

BABYLONIA ONLINE www.babylonia.gr

Αρχή Φύλλο Άρθρα Φωτό Βίντεο Αναζήτηση Πληροφορίες Συνδέσεις

BABYLONIA

- Πληροφορίες
- Επικοινωνία

ΑΡΘΡΑ

- Ελλάδα
- Διεθνή
- Αναλύσεις

BABYLONIA online

Στο άβατο της «έννομης» τάξης

Από την αρχή του «οργανωμένου» κοινωνικού βίου των ανθρώπων σε κράτη, έθνη, και πολιτεύματα, η βία υπήρξε ουσιαστικός συντελεστής επιβίωσης. Ειδικά δε σε περιόδους που η ομφισβήτηση της εκάστοτε εξουσίας, του μονάρχη, βασιλέα ή κυβέρνησης, η ταξική κυριαρχία... »

e-mail:info@babylonia.gr

Δύο κόσμοι με αντίθετες πορείες

ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΑ ΜΟΥ

Τραγικό μονόπρακτο ήταν η ομιλία του πρωθυπουργού στη βουλή, τη μέρα της συζήτησης για την αντισσφαλιστική μεταρρύθμιση. Θατσερικής έμπνευσης το σενάριο με θεατές εκατομμύρια εργαζόμενους, άνεργους, σύγχρονους μισθωτούς σκλάβους. Το θράσος περίσσευε στον Καραμανλή, οι κινήσεις του οποίου ήταν έξυπνα σκηνοθετημένες, οι γκριμάτσες του προσώπου του καλά σχεδιασμένες. Δεν μπορούσαν όμως να καλύψουν το κενό της επιχειρηματολογίας του. Δε θα λογαριάσει κανένα κόστος...είπε! Ανέβηκε πολλές φορές ο τόνος της φωνής του, έστειλε το μήνυμα προς όλους τους αποδέκτες, σε όλες τις κατευθύνσεις. Επικαλέστηκε επανειλημμένα τα ελλipή και παραποιημένα στοιχεία, τις ψεύτικες αναλύσεις των οικονομολόγων του. Απελπιστικά μόνος, αλλά προκλητικά σίγουρος, εγγυητής της σταθερότητας, στυλοβάτης της ομαλής πορείας, θεμελιωτής της νέας πραγματικότητας, όχι πολύ διαφορετικής από αυτήν που βιώνουμε σήμερα, σίγουρα όμως χειρότερης.

Εκφραστής των πιο αντικοινωνικών συμφερόντων μιας χούφτας αδίστακτων κεφαλαιοκρατών και τεχνοκρατών. Ο Καραμανλής πάσχιζε να πείσει, όχι για την ορθότητα των απόψεών του και της πολιτικής του, αυτό ελάχιστα τον απασχολούσε, αλλά για την ικανότητά του να προσφέρει τη στοιχειώδη ασφάλεια σε όλους τους τομείς. Στη σύνταξη, στην ζωή, στους δρόμους. Απάντησε στη διάχυτη ανασφάλεια και το συντηρητισμό της κοινωνίας. Η πιο άγρια και ολομέτωπη επίθεση από τη μεριά της κυριαρχίας τείνει να ολοκληρωθεί με απρόβλεπτες συνέπειες. Οι ασκοί του Αιόλου έχουν ανοίξει και οι θύελλες του θα παρασύρουν ό,τι θεωρείται κερτιμένο.

Γύρω μας ο χορός των εκατομμυρίων θαμπώνει. Τα dnd και η Ζαχοπουλειάδα δίνουν τροφή στα μεσημεριανάδικα και τα βραδινά δελτία, κλείνουν τα μάτια, τα αφτιά και γεμίζουν τις σελίδες των εφημερίδων. Ο Μάκης και ο Θέμος μετατρέπονται σε αντικείμενο του πόθου ενός διεστραμμένου έρωτα όλων των εκδοτικών συγκροτημάτων και βαρόνων των ΜΜΕ, των βουλευτών και των παρατρεχάμενών τους. Τα αλληλοκαρφώματα βγάζουν στη φόρα τα άπλυτά τους. Αυτό όμως διόλου δεν ενοχλεί. Το ζήτημα είναι να κρατήσουμε τις λεπτές ισορροπίες. Η υπόθεση της Siemens δε χαιρεί ανάλογης προβολής και αναγνώρισης από τα ΜΜΕ. Τι κι αν πρόκειται για την ελληνική εκδοχή ενός διεθνούς «σκανδάλου». Ψηλαφίζοντας βγαίνει στην επιφάνεια όλο το σχεδιάγραμμα των κρυφών διαδρομών ανάμεσα στις ντόπιες και αμερικάνικες υπηρεσίες...Μίζες,

εκσυγχρονισμένα συστήματα, νέα επιτεύγματα, αντιτρομοκρατικά προγράμματα, FBI, C4I, κάμερες, χρωματοσφαιρίδια, ένας μακρύς κατάλογος ή αλλιώς κομματάκια ενός παζλ για προχωρημένους παίχτες. Στο ΠΑΣΟΚ το έχουν γυρίσει στο πινακ-πονγκ. Το μπαλάκι αλλάζει χέρια ανάμεσα στον Παπαντωνίου, το Χρυσοχοϊδη, το Μαλέσιο, με τον τελευταίο να αισθάνεται ο πιο αδικημένος της παρέας. Πόσο άθλια και γελοία σμοιάζει η παρέα των κρατούντων όταν επιδίδεται στο αγαπημένο της σπορ: το ξεκαθάρισμα λογαριασμών. Η Siemens μπορεί να μετατραπεί σε δούρειο ίππο για το σύστημα. Μέσα της κρύβει τον ΟΣΕ, τη ΔΕΗ, τον ΟΤΕ, τα Ολυμπιακά έργα. Η ιστορία της τόσο παλιά, σχεδόν όσο και του ελληνικού κράτους- από το 1930. Το εποικοδόμημα όμως δεν κινδυνεύει όσο μένουμε στη φημολογία της διαπλοκής. Ξέρει καλά να ξεπερνά τις κρίσεις του, έχει τη γνώση και την εμπειρία.

ΤΗΛΕΘΕΑΤΗ ΜΟΥ

Απέναντι από τον μπερντέ και το θέατρο σκιών της καθημερινότητας, παρακολουθούν εκατομμύρια μάτια, οι σημερινοί και αυριανοί πελάτες των κομματικών και πολιτικών σούπερ μάρκετ. Η γενιά των 600 και 700 ευρώ, οι άνεργοι, οι ανασφάλιστοι, οι μετανάστες. Υποταγμένοι όλοι στις επιλογές του κεφαλαίου. Υποχρεωμένοι να απαρνηθούν τις πραγματικές τους ανάγκες, να κλείσουν τα μάτια μπροστά στην αρπαγή του πλούτου τους. Εγκλωβισμένοι στα ασφυκτικά πλαίσια του νέου εργασιακού χάρτη, όμηροι στα χέρια μιας παρακμασμένης ολιγαρχίας, καθηλωμένοι από το ψεύτικο χαμόγελο των τραπεζικών υπαλλήλων ή αυτών των ιδιωτικών εταιριών. Κομπάρσοι σε ένα σήριαλ με πρωταγωνιστές πάντα τους ίδιους: επαγγελματίες πολιτικούς, καπιταλιστές, μπάτσους, δικαστές, τη φάρα των νεόπλουτων, που δημιουργούν ένα ζοφερό τοπίο ενίοτε κυριολεκτικά εγκληματικό. Αυτά που πραγ-

ματικά κυριαρχούν είναι οι νόμοι του κέρδους, τα ιδανικά της αγοράς και του ανελέητου κοινωνικού πολέμου.

Δύο κόσμοι εντελώς διαφορετικοί –ο ένας παράλογος για τον άλλο. Οι πορείες τους αντίθετες και η μόνη συνάντησή τους θα είναι η σύγκρουση. Άλλη γλώσσα, άλλοι κώδικες, άλλα ήθη. Η συντριβή του ενός είναι απαραίτητη προϋπόθεση για την ευημερία του άλλου. Ο θάνατός σου – η ζωή μου. Δύο πραγματικότητες που δε θα συνυπάρξουν ποτέ, παρά μόνο στις οθόνες των τηλεοράσεων. Δύο τάξεις με διακριτά χαρακτηριστικά και όρια και τη διαχωριστική γραμμή ανάμεσά τους εμφανή όσο ποτέ άλλοτε, τουλάχιστον από το 80 και μετά. Δύο αντίπαλα στρατόπεδα που ενισχύουν το οπλοστάσιο τους ανισομερώς.

Την καταθλιπτική εικόνα του εφιαλτικού μέλλοντος έρχονται να σπάσουν για λίγο οι διαφημίσεις των ασφαλιστικών εταιριών. Μέρα με τη μέρα αυξάνονται τα τηλεοπτικά τρυκ των ιδιωτικών καρτέλ που πουλάνε ελπίδα στον ταπεινωμένο μισθωτό. Σαν τα κοράκια ορμάνε πάνω στο πτώμα της κοινωνικής ασφάλισης δίνοντας ταυτόχρονα το μήνυμα πως τίποτα δεν μπορεί να αλλάξει. Γι αυτούς, η ζωή είναι μια τεράστια μπαρμποutiέρα...Ρίξε την καλή ζαριά αλλιώς την πάτησες!

ΚΑΤΑΝΑΛΩΤΡΙΑ ΜΟΥ

Στον αντίποδα η αριστερά ανανεώνεται και πάλι. Αλλάζει προφίλ, διαμορφώνει στυλ, σφυρίζει σε άλλους ρυθμούς. Ο Τσίπρας γίνεται σύμβολο του μικροαστικού ριζοσπαστισμού. Δίνει φωνή στη βουβή διαμαρτυρία. Τα ΜΜΕ υποκλίνονται στη χαρισματική φυσιογνωμία του. Τμήματα της νεολαίας και όχι μόνο, ακολουθούν στα χνάρια της επανεξοπισμένης αριστεράς. Μιας νέας αριστεράς βγαλμένης όμως από τα παλιά. Το ίδιο έργο είχαμε ζήσει και

πριν από 20 χρόνια. Τότε ήταν ο Φλωράκης η σύγχρονη αριστερή μορφή, ο εγγυητής της ενότητας αλλά και της ομαλότητας, της κοινωνικής ειρήνης, της σταθερότητας του συστήματος. Η συνέχεια είναι γνωστή... «βρώμικο 89», συγκυβέρνηση, προδοσία, διάσπαση.

Η σύγχρονη αριστερά κουβαλά το καβούκι της σκουριασμένης και παλιάς. Το καινούριο κουστούμι μυρίζει ναφθαλίνη. Ο αέρας που αποπνέει είναι ευρωπαϊκός. Ο Τσίπρας στο πρόσφατο συνέδριο του ΣΥΝ, έστησε αναχώματα στο νεοφιλελευθερισμό και πειραματίστηκε με μεταρρυθμιστικές προτάσεις μέσα στα πλαίσια του καπιταλισμού. Το πρόγραμμα του ΣΥΝ έχει και...δημόσιο και ιδιωτικό και κρατικό και νέο θεσμικό χάρτη. Λίγο από όλα δηλαδή. Η ανανεωτική αριστερά ετοιμάζεται να αναρριχηθεί στο βουνό της εξουσίας. Παρασύρεται από τη γενικότερη συντηρητική μετατόπιση της κοινωνίας, δεν έχει τρόπο να μπλοκάρει τη δεξιόστροφη πορεία της και απλά την ακολουθεί. Ενσωματώνεται πλήρως στην προσπάθειά της να ακουστεί. Αυτός ο κενός περιεχομένου λόγος της είναι αρκετός για το «μέσο» πολίτη. Δεν έχει να προτάξει τίποτα, δεν μπορεί να ανοίξει δρόμους, να καταφέρει ρήγματα στις τεκτονικές πλάκες του συστήματος. Δε φοβίζει, αντίθετα είναι απαραίτητη για την απορρόφηση των κοινωνικών κραδασμών, άρα πολύτιμη για το σύστημα.

Ο Τσίπρας έχει έτοιμη την πρόταση εξουσίας, τη στιγμή που το ζητούμενο είναι η εξεύρεση των απελευθερωτικών διαδικασιών πέρα και έξω από την εξουσία.

Προς τι όμως η γκρίνια της Λ. Κανέλη; Αν σύμφωνα με τα λεγόμενά της η παραπάνω εκδοχή της αριστεράς είναι μια «τρέντυ» επιλογή, η ίδια δεν ήταν κάποτε μια παρένθεση βαρύ τσάμικου, σε ένα αρχοντορεμπέτικο κόμμα;

Γιατί τόση μίζερη κριτική από τους «εκτός των τειχών», από τις συνεπείς ταξικές δυνάμεις, την «άλλη» αριστερά; Το δικό τους κενό δεν καλύπτει σήμερα ο Τσίπρας; Την έλλειψη πειστικής πρότασης και απελευθερωτικού προτάγματος από τη δική τους μεριά δεν εκμεταλλεύεται;

Ο ΣΥΝ θα ανεβάσει τα ποσοστά του, αρπάζοντας όλους όσους έβλεπαν οι άλλοι για χρόνια ως απλούς ψηφοφόρους.

ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΗ ΜΟΥ

Η σκιά της αστερόεσσας τρομάζει. Τα τύπανα του πολέμου ηχούν (και πάλι) στα Βαλκάνια. Οι πολεμικές επιχειρήσεις ανήκουν πλέον στη σφαίρα του ιδιωτικού. Οι contractors δεν έχουν πλέον ανάγκη τους εθνικισμούς και τις μεγάλες ιδέες. Ωστόσο, εσύ κλείσε τα αυτιά σου στις σειρήνες. Έχεις μπροστά σου άλλες πιο σκληρές μάχες. Το μέτωπο του ασφαλιστικού είναι ακόμα ανοιχτό, κράτησέ το όσο μπορείς.

Τάσος Χριστόπουλος

Έτσι ήταν, αλλά έτσι δε θα' ναι

Η διάχυτη κοινωνική δυσaréσκεια προς τα κόμματα εξουσίας και η καχυποψία προς τα «αντιπολιτευόμενα»

στηρίγματα του καθεστώτος αποτελούν ένα ελπιδοφόρο μήνυμα που απαξιώνει πολλές πτυχές της κυρίαρχης πολιτικής.

Ζητούμενο η μετατροπή της κοινωνικής δυσaréσκειας σε ακηδεμόνευτη δύναμη αντίστασης, ρήξης και ανατροπής.

Αν στο περιώνυμο παραμύθι του Άντερσεν ο βασιλιάς- αφού πρώτα επέδειξε τα σωματικά κάλλη του στους υπηκόους του- αποκαλύφθηκε ότι ήταν γυμνός και κρύφτηκε ντροπισμένος στο παλάτι του, στο μέγαρο Μαξίμου, στις κυβερνοπιάτσες των κρατικών αξιωματούχων και στο κοινοβούλιο δεν έχουν τσίπα πάνω τους. Χρησιμοποιώντας φθηνά επικοινωνιακά τεχνάσματα και θεσμικές τρικλοποδιές προσπαθούν να συγκαλύψουν το σκάνδαλο Ζαχόπουλου, το αλισβερίσι πολιτικών με βαρόνους της αρπαχτής και τα συγκοινωνούντα δοχεία κυβέρνησης- κράτους- δικαστών, ενώ αδιάτακτα εφαρμόζουν μια πολεμικού τύπου κρατική κυβερνητική πολιτική που σαρώνει το σύνολο των εργασιακών και ασφαλιστικών δικαιωμάτων των εργαζομένων και του λαού. Σήμερα στην επικράτεια του καθεστώτος της σήψης και της διαφθοράς, οι πολιτικές αποφάσεις παίρνονται στην καμαρίλα του Μεγάρου Μαξίμου, στα τηλεπαράθυρα της κίτρινης δημοσιογραφίας, στις υπόγειες διαδρομές της διπλεκόμενης εξουσίας με τους ολιγάρχες και εξαρτώνται σε πολύ μεγάλο βαθμό από τις μετρήσεις τηλεθέασης, τις αποφάσεις των τηλεδικαστηρίων των νεόπλουτων λαμόγιων και των συμφερόντων των μεγαλοκαναλαρχών και των μεγαλοδημοσιογράφων. Μια καλοστημένη πραγματική πολιτική (τηλε)τυραννία! Ζούδια και ζούμπερα οι εχθροί του λαού. Με ένα συνένοχο ΠΑΣΟΚ που η μόνη δράση του εξαντλείται στο να παρατηρεί τα τεκταινόμενα και μια αριστερά που προδήλως είναι έτοιμη να διαχειριστεί αυτό το διεφθαρμένο καθεστώς -της κατά συνθήκη δημοκρατίας- των εχόντων και κατεχόντων εξουσίας και χρήματος, μέσων παραγωγής και μέσων ενημέρωσης.

Η παρατεταμένη σιωπή για τα μεγάλα κοινωνικά προβλήματα, που έχουν εξοβελιστεί από την ημερήσια ατζέντα των ΜΜΕ, δεν είναι διόλου συμπτωματική. Οι χωρίς τέλος ιδιωτικοποιήσεις, η αντισοσιαλιστική επιδρομή, η όξυνση των ανισοτήτων, η περιβαλλοντική καταστροφή, ο κοινωνικός αποκλεισμός, η ανεργία, ο ρατσισμός, οι χαφιεδοκάμερες, η κρατική τρομοκρατία είναι το αποτέλεσμα αυτής της καθεστωτικής πολιτικής. Με τα πολιτικά κόμματα να θεωρούνται ως οι πιο διεφθαρμένοι θεσμοί του καθεστώτος, ενώ ακολουθούν η αστυνομία, τα ΜΜΕ και η δικαιοσύνη. Με τη σήψη και τη διαφθορά να εκδηλώνεται σε όλα τα επίπεδα. Από το «πόθεν έσχες» και τα ποσά της κρατικής χρηματοδότησης

και «χορηγίας» των κομμάτων που τα παίρνουν, έως το «λάδωμα» σε υπηρεσίες και από τα σκάνδαλα της Siemens, του Ζαχόπουλου, των υποκλοπών, των πακιστανών, των δομημένων ομολόγων, μέχρι το μαύρο χρήμα των DVDκομιστών, των «κουμπάρων» και των «νταβαντζήδων» της εξουσίας. Αποκαλύπτοντας έτσι το σκληρό κέλυφος της πολιτικής εξουσίας και τα πραγματικά κίνητρα και τους σκοπούς των κρατικών κυβερνητικών αξιωματούχων, που δεν είναι άλλοι παρά η διαίωση των προνομίων των αφεντικών και η καταλήστευση του δημόσιου χρήματος. Επιφυλάσσοντας συνθήκες γαλέρας-σκαβιάς για τους κυβερνώνμενους-σύγχρονους δούλους οι οποίοι βρίσκονται σε κατάσταση απόγνωσης και αγανάκτησης.

Σήμερα είναι απαραίτητη όσο ποτέ άλλοτε η απονομιμοποίηση της πολιτικής εξουσίας και του κοινοβουλευτισμού και όχι απλά η αποδυνάμωση των κομμάτων εξουσίας.

Το πρόσφατο πολιικό ψύχος δεν στάθηκε ικανό να εξαφανίσει την παρουσία των πολιτικών παχύδερμων από τα τηλεπαράθυρα των ΜΜΕ, που θέλοντας να εκτονώσουν τη διάχυτη κοινωνική δυσaréσκεια ευελπιστούν σε μια νέα θωράκιση του καθεστώτος, ποντάροντας σε μια μελλοντική κεντροαριστερή κυβέρνηση ΠΑΣΟΚ/ΣΥΡΙΖΑ, είτε σε σενάρια συγκυβέρνησης ΠΑΣΟΚ/ΝΔ και της δημιουργίας «νέων» πολιτικών κομμάτων. Τροφή για την εξέλιξη των σεναρίων έδωσε ο Αλαβάνος που στο 5ο συνέδριο

του ΣΥΝ μίλησε για την «κυβέρνηση ενός μεγάλου συνασπισμού, με επίκεντρο την αριστερά», αφήνοντας ανοιχτό το παράθυρο κυβερνητικής συνεργασίας με το ΠΑΣΟΚ και ξεκαθαρίζοντας παράλληλα ότι ο ΣΥΝ «δεν μηδενίζει τις δημοκρατικές παραδόσεις (!), τις μεταρρυθμιστικές απόπειρες (!)....» του ΠΑΣΟΚ. Μπροστά στη γλύκα της εξουσίας ας όψονται οι αστικές πολιτικές του τελευταίου!. Οι δηλώσεις νομιμοφροσύνης του προς το πολιτικό σύστημα και τα αφεντικά για τη μετεμφυλιακή συμφιλίωση « που δεν θα έχει ολοκληρωθεί παρά μόνο όταν στην πολιτική ζωή της χώρας εμφανιστεί η ριζοσπαστική αριστερά με τη δική της κυβερνητική πρόταση» κάνουν ακόμα πιο φανερές τις εξουσιαστικές προθέσεις του.

Επιδιώξή τους η απόλυτη κοινωνική ειρήνη.

Ας μη γελιόμαστε όμως! Η ηγετική ομάδα του ΣΥΝ αφού εκμεταλλεύτηκε και κατέλασε με τον πιο χυδαίο τρόπο το φοιτητικό κίνημα και τη γενιά του άρθρου 16, τους εργαζόμενους της γενιάς των 600 ευρώ, τις γυναίκες και τους μετανάστες, ώστε να υπαρπάξει την ψήφο τους, σήμερα καυχείται, ως ο νέος σωτήρας, ότι θα σώσει το λαό. Ως οι «νέοι πρίγκιπες με νέους στεφάνους...» Η αλήθεια όμως είναι ότι η αριστερά παρότι δεν κυβέρνησε ποτέ- με εξαίρεση τη συγκυβέρνηση ΝΔ / ενιαίου Συνασπισμού- αποτελεί μορφή πολιτικής εξουσίας και τον καλύτερο στυλοβάτη του συστήματος και σαν τέτοια είναι άκρως συντηρητική στο πυρήνα της. Και για να μην ξεχνιόμαστε οι δυνάμεις του ΣΥΝ (Α.Π) χρόνια τώρα συνδιοικούν με τις δυνάμεις του ΠΑΣΟΚ (ΠΑΣΚΕ) στην ΓΣΕΕ και ΑΔΕΔΥ, καθώς και σε πολλούς δήμους και κοινότητες. Στελεχώνοντας πολλές νευραλγικές θέσεις, μεσοανώτερης υπαλληλίας υπουργείων, ινστιτούτων και δημόσιων οργανισμών. Και είναι γνωστό ότι με τη νομιμόφρονα θεσμολόγνα συμπεριφορά τους σφάζουν με το γάντι από τις θέσεις εξουσίας που κατέχουν. Εκεί δε που η συνοδοιπόρος τους Ευρωπαϊκή Αριστερά άσκησε κεντρική κυβερνητική εξουσία συμπεριφέρθηκε αυταρχικά και βίαια στα αντικαθεστωτικά αντικαπιταλιστικά κινήματα, στους νεολαίους, στην πολιτική και πολιτιστική αμφισβήτηση και στους αγώνες των εργαζομένων. Με χαρακτηριστική την περίπτωση της περιόδου Πρόντι και τους Πράσινους της Γερμανίας που αποτελούν τον κανόνα της εναλλακτικής «κυβερνώσας αριστεράς» και όχι την εξαίρεση.

Σήμερα που όλοι οι καθεστωτικοί dealers της εξουσίας μνησκάζουν ότι η πολιτική απαξιώνεται, εννοώντας ότι ο κόσμος δεν εμπιστεύεται τους κομματικούς πατρώνες και την κουστωδία τους, είναι απαραίτητη όσο ποτέ άλλοτε η αποδυνάμωση και

απονομιμοποίηση της πολιτικής εξουσίας και του κοινοβουλευτισμού και όχι απλά η αποδυνάμωση των κομμάτων εξουσίας. Στη μάχη των σύγχρονων χαρακωμάτων τα αδιέξοδα της κοινωνίας και των εργαζομένων μπορούν και πρέπει να βρουν διέξοδο στη συλλογική άμεση δράση και στην ακηδεμόνευτη κοινωνική αντίσταση. Γιατί ο κυβερνητισμός και ο κοινοβουλευτισμός είναι ο μεγαλύτερος εχθρός των κινημάτων και της αναδυόμενης εργατικής και κοινωνικής ριζοσπαστικοποίησης και χειραφέτησης. Γεγονός είναι ότι η καθεστωτική αριστερά (ΚΚΕ, ΣΥΝ) αναφέρεται αξιωματικά στο «λαό» με μια απαξιωτική όμως διάσταση... Δεν εμπιστεύεται και δε θέλει αγώνες που να ξεκινούν από την ίδια την εργατική και κοινωνική βάση και να προχωρούν πέρα από τα όρια που η ίδια έχει θέσει. Τέτοιοι ανεξέλεγκτοι αγώνες που ξεφεύγουν από τον έλεγχό τους, υπονομεύουν το ρόλο τους σαν «υπεύθυνων» συνομιλητών με το καθεστώς και σαν «υπεύθυνων» επαγγελματικών πολιτικών οργανισμών-εταιρειών, που ορίζουν το πώς, πότε, γιατί ενός αγώνα.

Καμιά ανοχή προς την αριστερά που είναι έτοιμη να διαχειριστεί αυτό το διεφθαρμένο καθεστώς- της κατά συνθήκη δημοκρατίας- των εχόντων και κατεχόντων εξουσίας και χρήματος, μέσων παραγωγής και μέσων ενημέρωσης.

Ακριβώς γι' αυτόν το λόγο η αλληλεγγύη των εργαζομένων και της κοινωνίας είναι το μεγαλύτερο και το μόνο σίγουρο όπλο για την παραγωγή και ανάπτυξη των δικών τους συλλογικών δράσεων και αγώνων, που αντέχοντας τη ρήξη που εισάγει η σύγκρουση με την κυβέρνηση, το κράτος και τα αφεντικά μπορούν να βάλουν φραγμό και σε όλους τους επίδοξους πολιτικούς μνηστήρες της εξουσίας και στους «σωτήρες»-νέους καταπιεστές και κηδεμόνες του εργαζόμενου λαού. «Έτσι ήταν, αλλά έτσι δε θα' ναι» όσο ξεσπά η οργή και η λαϊκή αγανάκτηση, όσο η κοινωνία και οι εργαζόμενοι αντιλαμβάνονται ότι πρέπει να πάρουν τους αγώνες και τη ζωή τους στα χέρια τους και όσο αναπτύσσεται ο μάχιμος αντικαθεστωτικός αγώνας. Όποτε να φυσήξει ένας καινούριος άνεμος, ως αποτέλεσμα ενός κοινωνικού μετώπου εργαζομένων, φοιτητών, ανέργων, μεταναστών, που θα συμπαρασύρει στο διάβα του όλους τους εχθρούς των εργαζομένων, της νεολαίας και του λαού.

Θοδωρής Θεοδωρόπουλος

Δε θα πάρεις σύνταξη ποτέε, νεαρέ, νεαρέεε...

Μετά την πρώτη φάση της απορύθμισης της παιδείας, η κυβέρνηση περνά στη δεύτερη φάση του νεοφιλελεύθερου σχεδίου της. Την παράδοση και της ασφάλισης στους ιδιώτες. Η διαδικασία που βιώσαμε με τις αλλαγές στην παιδεία, την υγεία και την ενέργεια φαίνεται πως αποτελούν μόνο τα προεόρτια του νεοφιλελεύθερου σχεδίου για την υφαρπαγή του συνόλου πια του δημόσιου κοινωνικού πλούτου από το κεφάλαιο. Απέναντι σε αυτό, εργαζόμενοι και νεολαία βγαίνουν ξανά στους δρόμους του αγώνα απορρίπτοντας λογικές διαχείρισης και συνδιαλλαγής με την εξουσία. Οι μεγάλες κοινωνικές συγκρούσεις του 2008 είναι μπροστά...

Η κυβέρνηση έχει ένα πρόβλημα για κάθε λύση

Είναι πλέον σαφές ακόμα και στους πιο δύσπιστους ότι το ασφαλιστικό δεν έχει κανένα πρόβλημα βιωσιμότητας για το οποίο να ευθύνονται οι εργαζόμενοι. Άλλωστε είναι γνωστό ότι η πολιτική συμμορία κράτους και μεγάλου κεφαλαίου είναι η μόνη που δεν πληρώνει το μέρος που της αναλογεί, παραβιάζοντας το νόμο που η ίδια ψήφισε. Την ίδια ώρα, οι ξεπουλημένες ηγεσίες των συνδικαλιστικών ενώσεων, αντί να κατηγορήσουν την κυβέρνηση για υπεξαίρεση και τις μεγάλες εταιρίες για τα χρέη τους προς τα ταμεία, παραδέχονται ότι υπάρχει πρόβλημα μπαίνοντας έτσι ουσιαστικά σε διάλογο με την εξουσία.

Κύριο εργαλείο της εξουσίας στην προσπάθειά της για την υφαρπαγή του κοινωνικού πλούτου και των κατακτήσεων, είναι ο φόβος. Ο φόβος που σήμερα δε στρέφεται μόνο ενάντια στα κομμάτια αυτά που αντιδρούν αλλά και προς την κοινωνία ως σύνολο.

Νομίζω ότι ήλθε η ώρα να μιλήσουμε ανοικτά. Το ασφαλιστικό κεφάλαιο είναι διπλάσιο από το σύνολο του τραπεζικού. Έναν τόσο μεγάλο κουμπαρά είναι αδύνατο να τον αφήσουν έτσι τα αδηφάγα λαμόγια της εξουσίας, οι μανδάρινοι τους στα ταμεία αλλά και οι σύμμαχοί τους μεγαλοκαρχαρίες. Γιατί στο σάπιο καπιταλισμό που ζούμε το χρήμα είναι εξουσία, και έτσι μεταφέροντας στους εργαζόμενους τα βάρη των μεγάλων εταιριών προς τα ταμεία ο δρόμος είναι διάπλατος για ευνοϊκές ρυθμίσεις, για χαρίσματα χρεών, για μπιζνες και συμμαχίες. Άρα ξεκάθαρα τώρα. Η συμμαχία κράτους και κεφαλαίου σε Ελλάδα, Γαλλία, Γερμανία και σε τόσες άλλες χώρες με πολύ διαφορετικά οικονομικά στοιχεία δημιούργησε μια τρύπα στα ταμεία για να μας πει: υπάρχει πρόβλημα. Μη φοβάστε, όμως, αγαπημένοι μου υπήκοοι θα σας το λύσω εγώ. Η λύση είναι μία: μείωση μισθών και συντάξεων, ενοποίηση ταμείων, ιδιωτική ασφάλιση, νέο μοντέλο αυτοαπασχολούμενου και αυτοασφαλιζόμενου εργαζόμενου. Το παλαιό σύνθημα σήμερα γίνεται πιο επίκαιρο από ποτέ: η κυβέρνηση έχει ένα πρόβλημα για κάθε λύση.

Η εξουσία του φόβου

Κύριο εργαλείο της εξουσίας στην προσπάθειά της για την υφαρπαγή του κοινωνικού πλούτου και των κατακτήσεων, είναι ο φόβος. Ο φόβος που σήμερα δε στρέφεται μόνο ενάντια στα κομμάτια αυτά που αντιδρούν αλλά και προς την κοινωνία ως σύνολο. Ο φοιτητής παίρνει πτυχίο διαβατήριο για την ανεργία (Γιαννάκου), κανένας δε θα μπορεί να πάρει σύνταξη σε 10 χρόνια (Αλογοσκούφης), κανένας νέος δε θα βγει ποτέ στη σύνταξη (Μαγγίνας), αν δεν απελευθερωθούν ενέργεια και μεταφορές θα πληρώσουμε πρόστιμα (Ανδρουλάκης) είναι λίγες από τις γνωστές πιπίλες της φαρέτρας της εξουσίας. Ο στόχος είναι διττός: Η στροφή του κόσμου εθελούσια από τις κοινωνικές κατακτήσεις στις ασφαλιστικές εταιρίες, αλλά και η ένταση της ιδιώτευσης με την περαιτέρω απαξίωση κάθε έννοιας δημοσίου αλλά και κάθε κοινωνικής κατάκτησης. Το αρχέγονο παιχνίδι της εξουσίας να στέφει την μια κοινωνική ομάδα ενάντια στην άλλη, το παραμύθι ότι «το κράτος είμαστε όλοι», και όχι μόνο η διαχωρισμένη εξουσία και οι θεσμοί της, παίζονται σαν σήριαλ καθημερινά μπροστά μας.

Ο πόλεμος των γενεών

Το πρόβλημα είναι πάντα οι νέοι. Οι νέοι που πρέπει να είναι φοβισμένοι για να είναι υποταγμένοι. Όλοι αυτοί που βγήκαμε στους δρόμους του αγώνα όλο το προηγούμενο διάστημα καλούμαστε σήμερα να επιλέξουμε την πρώμη εθελούσια έξοδο από τη σφαίρα κάθε κοινωνικής κατάκτησης. Ο ρόλος των συνδικαλιστικών ηγεσιών είναι ύπουλος όχι μόνο γιατί υποθηκεύει το μέλλον αλλά γιατί συναινεί στο επικοινωνιακό σχέδιο της εξουσίας. Η λογική του ηλικιακού διαχωρισμού όχι μόνο υποδηλώνει το μακράς πνοής σχέδιο των κυρίαρχων αλλά διαπνέει ξεκάθαρα τον πυρήνα του εξουσιαστικού σχεδίου διαχωρισμού της κοινωνίας. Νέοι και παλαιοί εργαζόμενοι, προνομιούχα και μη ταμεία. Ανθυγιεινά και επικίνδυνα, όπως πάντα, η εξουσία σχεδιάζει την αποδόμηση κάθε έννοιας κοινωνικής αλληλεγγύης.

Η λογική του ηλικιακού διαχωρισμού όχι μόνο υποδηλώνει το μακράς πνοής σχέδιο των κυρίαρχων αλλά διαπνέει ξεκάθαρα τον πυρήνα του εξουσιαστικού σχεδίου διαχωρισμού της κοινωνίας. Νέοι και παλαιοί εργαζόμενοι, προνομιούχα και μη ταμεία. Ανθυγιεινά και επικίνδυνα, όπως πάντα, η εξουσία σχεδιάζει την αποδόμηση κάθε έννοιας κοινωνικής αλληλεγγύης.

Ο φόβος πιέζει σήμερα ασφυκτικά προς τους μονόδρομους της ιδιωτικής υποταγής και ασφάλισης. Το αποτυχημένο αμερικάνικο μοντέλο της κοινωνικής αποδόμησης παίζεται σαν κακόγουστο χολιγουντιανό ριμέικ. Μόνο που το αμερικάνικο όνειρο κατάντησε γουέστερν επιβίωσης με σκληρό την άγρια καπιταλιστική δύση. Δεν ξέρω κανέναν νέο στην ηλικία 18-25, δεν ξέρω κανένα μετανάστη ακόμα και αν είναι 40 και 50 χρονών που να παίρνει κανονικά τα ένοσήμα του.

Κοινωνικό μέτωπο

Επειδή ο φόβος της ανεργίας, της επισφάλειας και της νέας φτώχειας είναι φόβος που διαπερνά την κοινωνία στο σύνολό της, η απάντηση οφείλει να έλθει από το ίδιο το κίνημα. Ένα κίνημα που θα βασίζεται σε ένα συμπαγές και αλληλέγγυο κοινωνικό μέτωπο. Ένα τείχος της κοινωνίας απέναντι στο ανίερο trust κυβερνήσεων και εταιριών. Η εξουσία επιλέγει τους εταίρους του κοινωνικού διαλόγου όπως ακριβώς έκανε και στην παιδεία έχοντας το καρότο και το μαστίγιο στα χέρια της.

Η κοινωνική κραυγή της ολικής άρνησης κάθε συνδιαλλαγής πρέπει σήμερα να αντεπιτεθεί θέτοντας κοινωνικά αιτήματα που θα διασπούν το φόβο και τα ιδεολογήματα της κυριαρχίας. Αιτήματα που θα θέτουν πάλι στο επίκεντρο τις ανάγκες μας στα πλαίσια ενός πέρα από ψευτοδilemma και διαχωρισμούς κοινωνικού μετώπου. Που θα διαλύουν κάθε διαχωρισμό νέου-παλαιού, φοιτητή-εργαζόμενου, μετανάστη-

Το αρχέγονο παιχνίδι της εξουσίας να στέφει την μια κοινωνική ομάδα ενάντια στην άλλη, το παραμύθι ότι «το κράτος είμαστε όλοι», και όχι μόνο η διαχωρισμένη εξουσία και η θεσμοί της, παίζονται σαν σήριαλ καθημερινά μπροστά μας.

Έλληνα, χειρώνακτα-διανοούμενου. Ένα κίνημα που θα θέτει τους όρους μιας αντεπίθεσης, απαιτώντας όλες τις κατακτήσεις για όλο το λαό, αλλά και μιας ανατροπής, διαλύοντας κάθε ψευδαίσθηση για τις προθέσεις του και σπάζοντας έτσι έμπρακτα το φόβο. Ένα μέτωπο που θα παλεύει για την ισότητα των μισθών και των συντάξεων σπάζοντας το διαχωρισμό χειρωνακτικής και πνευματικής εργασίας και αναδεικνύοντας έτσι τα ίδια τα εγγενή αδιέξοδα του καπιταλισμού.

Αν κάποτε οι νέοι διακήρυξαν πως είναι εργαζόμενοι διανοούμενοι και πρέπει να παίρνουν μισθό, αν πρόσφατα βάλαμε τη ζωντανή μας θέληση ώστε να μην πληρώνουμε τις ίδιες τις σπουδές μας, πρέπει σήμερα να κινηθούμε επιθετικά διεκδικώντας ένα ελάχιστο εγγυημένο εισόδημα για όσους ο καπιταλισμός θεωρεί αντιπαραγωγικούς και τους καταδικάζει στην υποταγή και στην εξάρτηση: φοιτητές, άνεργους, μετανάστες, νοικοκυρές.

Σήμερα πρέπει μαζικά να βρεθούμε πάλι πίσω από τις γραμμές του κοινωνικού μετώπου γονιμοποιώντας τις εμπειρίες των προηγούμενων μαχών στη μορφή και το περιεχόμενο του αγώνα. Πρέπει να ενωθούμε με συνδικάτα βάσης, συνελεύσεις εργαζομένων, ανέργων και επισφαλών. Πρέπει να παλέψουμε μαζί με μετανάστες, φοιτητές, νοικοκυρές. Πρέπει να επιλέξουμε ξανά το δρόμο του αγώνα. **Ο άνθρωπος για να είναι χρήσιμος, λέει κάπου ο Φουκώ, πρέπει να είναι υποταγμένος και παραγωγικός. Ε, γι' αυτό θα είμαστε πάντα άχρηστοι γι' αυτούς, γιατί δεν πρόκειται ποτέ να υποταχτούμε.**

Ο αγώνας συνεχίζεται...

Σωτήρης Λυκουργιώτης

**ΣΥΝΕΤΑΙΡΙΣΤΙΚΑ
ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΑ ΞΑΝΘΗΣ:**

Προς κλείσιμο!

Τον τελευταίο καιρό αναβρασμός επικρατεί στους εργαζόμενους των συνεταιριστικών εργοστασίων στην Ξάνθη. Μία μακρόχρονη πολιτική από μεριάς κεφαλαίου και ΕΕ, μία πολιτική ξεπουλήματος της δημόσιας περιουσίας σε ιδιώτες προς όφελος του “ανταγωνισμού” και της “ανάπτυξης”. Από κοντά και το κράτος και οι εκάστοτε κυβερνήσεις του. Από κοντά και η Αγροτική Τράπεζα που διορίζει τις διοικήσεις των συνεταιριστικών εργοστασίων (θέσεις φυσικά “πολιτικές” αναλόγως με τα συμφέροντα του εκάστοτε κομματικού μηχανισμού που είναι στην εξουσία).

Η “περιπέτεια” των συνεταιριστικών όμως κρατάει πολλά χρόνια και έχει και αρκετές αντιφάσεις. Από τη δημιουργία των συνεταιριστικών με ηγέτη του κινήματος τον Ξανθιώτη πολιτικό του Κέντρου Α. Μπαλτατζή στη “χρυσή” εποχή των συνεταιριστικών του ΠΑΣΟΚ του Παπανδρέου το '80. Οι αρχικές ελπίδες των εργαζομένων για την αυτοδιαχείριση δυστυχώς διαψεύστηκαν παταγωδώς. Για ακόμη μια φορά φάνηκε το αδιέξοδο της σοσιαλδημοκρατίας. Πολιτικά αλισβερίσια, πλουτισμός και ξεπούλημα από τους εργοδοπατέρες έδειξαν ότι η διαφθορά είναι δομικό στοιχείο του καπιταλισμού. Παρόλο που η Ξάνθη χαρακτηρίστηκε ως η “μητρόπολη του συνεργατισμού”, γρήγορα οι εργαζόμενοι απογοητεύτηκαν και αντιλήφθηκαν ότι μοναδικός κερδισμένος δεν είναι άλλος από το κεφάλαιο και τους εκάστοτε κομματικούς μηχανισμούς εξουσίας.

Έχοντας απαξιωθεί το όραμα του συνεργατισμού, φτάνουμε στη σκληρή νεοφιλελεύθερη κυβέρνηση Μητσοτάκη, όπου το '91-'92 γίνεται η πρώτη προσπάθεια για την πώληση των συνεταιριστικών εργοστασίων. Ένα μεγάλο κίνημα αγροτών και εργατών θα σταματήσει αυτά τα σχέδια.

Σήμερα η κατάσταση είναι δραματική. Τα εργοστάσια μεθοδευμένα και σταδιακά έχουν αρχίσει να υπολειπονται (σταδιακή μείωση τμημάτων και προσωπικού). Η ΖΑΧΑΡΗ έχει κλείσει, έχει απολυθεί κόσμος και υποτίθεται ότι θα γίνει εργοστάσιο παραγωγής βιοκαυσίμων, κάτι που δε φαίνεται άμεσα στον ορίζοντα. Η ΡΟΔΟΠΗ (γαλακτοκομικά) έχει πουληθεί ήδη. Η ΣΕΚΑΠ (καπνοβιομηχανία) εκτιμάται ότι έχει 2-3 χρόνια ζωής με αυτό το καθεστώς. Στην “κόκκινη” γραμμή όμως (προς άμεσο κλείσιμο δηλαδή) είναι τα εργοστάσια ΣΕΒΑΘ και ΣΕΠΕΚ (αλλαντικά). Στη ΣΕΠΕΚ έχει συρρικνωθεί το ζωικό κεφάλαιο, ενώ στη ΣΕΒΑΘ η ΑΤΕ (Αγροτική Τράπεζα της Ελλάδας) δεν πληρώνει εγκαίρως τους εργαζόμενους, αλλά και τους προμηθευτές (αγρότες). Αυτή τη στιγμή τα συνεταιριστικά εργοστάσια απασχολούν περίπου 500 εργαζόμενους και αρκετούς εποχιακούς.

Οι εργαζόμενοι έχουν ξεκινήσει δυναμικά. Ήδη έχει πραγματοποιηθεί ένας τετράωρος συμβολικός αποκλεισμός της εθνικής οδού στη γέφυρα του Νέστου στις 6 Φεβρουαρίου με συμμετοχή περίπου 700 ατόμων. Επίσης, στις 12 Φεβρουαρίου έγινε ολόημερη κατάληψη σε

κατάστημα της ΑΤΕ στην Ξάνθη από τα σωματεία της ΣΕΒΑΘ και της ΣΕΠΕΚ, ενώ παράλληλα έγιναν και συμβολικές παρεμβάσεις της Αντιεξουσιαστικής Κίνησης σε Αθήνα, Θεσσαλονίκη, Κομοτηνή, Σέρρες έξω από καταστήματα ΑΤΕ. Μαζική συμμετοχή των εργαζομένων στα συνεταιριστικά είχε και η πανελλαδική πορεία-απεργία στις 13 Φεβρουαρίου. Υπάρχουν όμως πολλές αδυναμίες και αγκυλώσεις στους εργαζόμενους αυτούς. Έχοντας απέναντί τους μία ξεπουλημένη γραφειοκρατική συνδικαλιστική ηγεσία του εργατικού κέντρου, αδυνατούν να ορθοποδήσουν δίνοντας βάση στα πρωτοβάθμια σωματεία τους. Ήδη όμως αρκετός κόσμος έχει καταλάβει ότι πρέπει να ξεπεραστούν οι αγκυλώσεις αυτές και να δοθεί βάρος στην ανασύσταση των πρωτοβάθμιων σωματείων και στην αλληλεγγύη των εργαζομένων της Ξάνθης.

Φτάνουμε όμως και στις πολιτικές ευθύνες της κατάστασης αυτής. Άμεσοι υπεύθυνοι δεν είναι άλλοι από την κυβέρνηση (ως εντολοδόχος του κεφαλαίου) και από τη διοίκηση της ΑΤΕ. Ειδικότερη αναφορά θα κάνουμε στον Ξανθιώτη υπουργό γεωργίας Α. Κοντό, ο οποίος αναδείχθηκε πολιτικά από τις διοικήσεις των συνεταιριστικών. Έχοντας με το μέρος του την ξεπουλημένη γραφειοκρατική ηγεσία του εργατικού κέντρου, αλλά και διάφορους τοπικούς παράγοντες, είναι από τους κύριους υπεύθυνους για την κατάσταση αυτή. Δε θα ξεχάσουμε βέβαια και τα πολιτικά παιχνίδια του ΠΑΣΟΚ τόσα χρόνια που ήταν στην κυβέρνηση και έβαλαν το λιθαράκι τους σε αυτή την κατάσταση.

Η ιδιωτικοποίηση της ΑΤΕ επιβάλλει την πώληση των εργοστασίων αυτών σε ιδιώτες, λόγω οδηγίας της ΕΕ. Φυσικά το πρόβλημα δεν είναι μόνο της Ξάνθης, αλλά αφορά όλη την κεντρική πολιτική σκηνή. Δεν έχει περάσει πολύς καιρός από την υπόθεση με τη ΒΦΛ (λιπάσματα) στη Θεσσαλονίκη, που είχε μία ανάλογη ιστορία.

Φυσικά η πολιτική δεν είναι θέμα προσώπων. Είναι μία χρόνια στρατηγική του κεφαλαίου για ιδιωτικοποιήσεις, για τη μεγιστοποίηση του κέρδους. Αυτό δε σημαίνει όμως ότι δεν πρέπει να αναδεικνύεται και ο εκάστοτε εκφραστής της πολιτικής αυτής. Η υπόθεση όμως δεν εξαντλείται σε αυτές τις λίγες γραμμές. Μπορούν να γραφτούν πάρα πολλά πράγματα ακόμα. Θα σταθώ σε δύο σημαντικές παραμέτρους.

Το όραμα του συνεργατισμού μέσα στον καπιταλισμό έχει ξεφτίσει. Μπορεί να υπάρχει έντονη απογοήτευση από μεγάλο μέρος του κόσμου, αλλά τουλάχιστον βλέπει τη σκληρή αλήθεια του καπιταλισμού κατάματα. Οι εργαζόμενοι, αλλά και τα αλληλέγγυα ριζοσπαστικά κομμάτια δεν πρέπει να πέσουν στη “λούμπα” της υπεράσπισης του συνεργατισμού. Το επίδοκο της υπόθεσης είναι ότι χάνονται πολλές θέσεις εργασίας και ότι οι εργαζόμενες μάζες της Ξάνθης πρέπει να στηρίξουν τον αγώνα αυτόν, όχι από φιλανθρωπία, αλλά γιατί η ανεργία αύριο θα τους χτυπήσει και αυτούς την πόρτα. Δεν πρέπει κανέναν να ενδιαφέρει το διαχειριστικό μέρος της όλης ιστορίας. Η αντίσταση στις ιδιωτικοποιήσεις δε γίνεται γιατί το κράτος είναι καλύτερο, αλλά γιατί δημιουργεί μία αβεβαιότητα και μία σκλήρυνση στις εργασιακές συνθήκες.

Το δεύτερο στοιχείο είναι η ανάδειξη της ευθύνης. Όπως προανέφερα, η πολιτική δεν είναι θέμα προσώπων. Αλλά δεν είναι δυνατόν ο εκάστοτε εκφραστής της αντιλαϊκής πολιτικής να μη χτυπιέται στο όνομα μιας αφηρημένης πολιτικής ανάλυσης. Δε θα μιλήσω φυσικά για “μαύρισμα” στις εκλογές, αλλά για σπλήτευση και ανάδειξη των ευθυνών. Παράδειγμα το εργατικό κέντρο της Ξάνθης, το οποίο μη θέλοντας να χτυπήσει τον Κοντό, δεν ήθελε να θέσει σε προτεραιότητα το ζήτημα των συνεταιριστικών, αλλά όλο το πρόβλημα της ανεργίας του νομού! Θέλοντας να “πουλήσει” εργατική πολιτική και εσκεμμένα μη ιεραρχώντας τους στόχους, δεν κάνει τίποτε άλλο από το να σιγοντάρει την κατάσταση αυτή. Από κοντά και το ΚΚΕ βέβαια, που οι περισσότερες ανακοινώσεις και τοποθετήσεις του έχουν κύριο στόχο την ανάδειξη της κομματικής γραμμής και το χτύπημα του δικομματισμού, παρά την έμπρακτη αλληλεγγύη στον αγώνα αυτόν.

Οι εργαζόμενοι παρ' όλες τις αγκυλώσεις τους, κρύβουν την πραγματική δύναμη που μπορεί να αλλάξει την κατάσταση. Έξω από την ξεπουλημένη συνδικαλιστική ηγεσία, αλλά και έξω από τον ελεγχόμενο κομματικό συνδικαλισμό του ΠΑΜΕ. Μόνο με την ανασύσταση των πρωτοβάθμιων σωματείων τους σε ταξική και αγωνιστική κατεύθυνση, μόνο αν πάρουν τον αγώνα στα χέρια τους μπορούν να δουν μία προοπτική νίκης.

Βασίλης Μπέλλος

ΕΝ ΚΙΝΗΣΕΙ – ΕΝ ΚΙΝΗΣΕΙ – ΕΝ ΚΙΝΗΣΕΙ - ΕΝ ΚΙΝΗΣΕΙ – ΕΝ ΚΙΝΗΣΕΙ

★ Προφυλακίστηκε τελικά ο διαδηλωτής της απεργίας της 13 Φλεβάρη με την κατηγορία της κατοχής εκρηκτικών υλών. Ο Α.Κ. μεταφέρθηκε από την ΓΑΔΑ όπου κρατούνταν, στις Φυλακές Ανηλίκων Αυλώνας.

★ Αποχή από το συσσίτιο πραγματοποιεί από την Τετάρτη 20/02/08 το ένα τέταρτο των κρατουμένων των Φυλακών Σταυρακίου στα Γιάννενα. Κύριος λόγος της διαμαρτυρίας είναι οι εξοντωτικές και άθλιες συνθήκες κράτησης που επικρατούν στο συγκεκριμένο «σωφρονιστικό» κατάστημα. Οι Δικαστικές Φυλακές Σταυρακίου, πρώην βουστάσιο, αποτελούν μία από τις πλέον ακατάλληλες σε όλη την ευρωπαϊκή ήπειρο και μόνιμο αίτημα όλων των κρατουμένων εκεί είναι να μεταχθούν το αμεσότερο δυνατόν σε άλλα καταστήματα ανά την χώρα. Όπως αναφέρει ο κρατούμενος Δημήτρης Βλαχάχας σε δημοσίευμα της εφημερίδας “Ελευθεροτυπία”: «Σε μια φυλακή για 90 άτομα στοιβάζονται 200. Εγώ με καμιά 25αριά ακόμα κρατούμενους δεν κοιμόμαστε ούτε σε κελιά ούτε σε θαλάμους, αλλά στους διαδρόμους. Μας έχουν 17 ώρες μαντρωμένους, τα ωράρια είναι τόσο ασφυκτικά που ούτε για επισκεπτήριο μπορούμε να έχουμε ούτε τους δικηγόρους μας να δουμε. Για το συσσίτιό μας μάθαμε ότι δίνουν 3,20 ευρώ το άτομο...”

Στο υπόμνημά τους -100 κρατούμενοι- προς το υπουργείο Δικαιοσύνης ζητούν:

- **Αλλαγή ωραρίου ώστε να προσαρμοστεί σε αυτό που ισχύει στις υπόλοιπες φυλακές.**
- **Να τοποθετηθούν από 2 τηλέφωνα σε κάθε όροφο ώστε να έχουν επικοινωνία.**
- **Να βελτιωθεί το συσσίτιο.**
- **Να αποσυμφορηθούν οι φυλακές από την πληθώρα που το κράτος έχει δημιουργήσει και να πάψουν να κοιμούνται στους διαδρόμους.**
- **Να είναι περισσότερες ώρες αναμμένα τα καλοριφέρ και η παροχή ζεστού νερού.**
- **Να μπουν τραπέζια στα κελιά ώστε να μπορούν να τρώνε σαν άνθρωποι.**
- **Να μπορούν όσοι είναι από μακριά και δεν έχουν επισκέψεις να δέχονται δέματα.**
- **Να υπάρξει υποδομή ώστε να μπορούν να ετοιμάζουν και οι ίδιοι γεύματα.»**

★ Σε διαμαρτυρία μέσω απεργίας πείνας προχώρησε από την Πέμπτη 21 Φλεβάρη ο Νίκος Κουνταρδός που βρίσκεται κρατούμενος στις φυλακές Κασσάνδρας με βάση τον νέο αθλητικό νόμο. Είχε καταδικαστεί σε 15μηνη κράτηση λόγω ανάρτησης πανό κατά του νόμου Ορφανού για τα γήπεδα κι αλληλεγγύης σε κρατούμενους φιλάθλους. Συνελήφθη εκ νέου στις 21 Γενάρη τρέχοντος μετά από διαπληκτισμό και ξυλοδαρμό του από άνδρες της ΟΠΚΕ όπου κι επιβλήθηκε η ποινή της 10μερης φυλάκισης. Ενεργοποιήθηκε όμως η 15μηνη φυλάκιση της προηγούμενης καταδικαστικής απόφασης καθώς κι όσες διώξεις εκκρεμούσαν εις βάρος του. Η απεργία πείνας αφορά τη νέα δίωξη που του ασκήθηκε για εμπρησμό τράπεζας στην Ξάν-

θη όπου διέμενε μετά την αποφυλάκισή του για την υπόθεση επίθεσης στον πρώην πρόεδρο της ΓΣΕΕ, Χρήστο Πολυζωγόπουλο. Σε ανακοίνωσή του (24/01/08) το Δίκτυο Υπεράσπισης Πολιτικών και Κιωνικών Δικαιωμάτων μεταξύ άλλων αναφέρει: «Η (ερήμην του) καταδίκη του Νίκου Κουνταρδά σε 15 μήνες φυλάκιση χωρίς ανασταλτικό χαρακτήρα, με βάση τις διατάξεις του νέου νόμου «για την αντιμετώπιση της βίας στα γήπεδα», επειδή σήκωσε πανό με σύνθημα «Όχι στον α(θ)λητικό νόμο-λευτεριά στους φυλακισμένους» κατά τη διάρκεια ποδοσφαιρικού αγώνα, καθώς και η πολύμηνη φυλάκιση δύο νεαρών οπαδών του ΠΑΟΚ επειδή συνελήφθησαν χωρίς εισιτήριο(!) και διαμαρτυρήθηκαν για τη σύλληψή τους, αποτελούν ακραίες μορφές κρατικής καταστολής και αντινεολαϊστικού ρατσιστικού αυταρχισμού. Η κρατική αυθαιρεσία και καταστολή είναι απείρως αντικοινωνικότερη και επικίνδυνη από την όποια βία στα γήπεδα. Η επίκληση της τάξης και της ασφάλειας πάντοτε αποτέλεσε τον πλέον φανατικό εχθρό των δικαιωμάτων και των ελευθεριών των πολιτών.»

- ΝΑ ΑΠΟΦΥΛΑΚΙΣΤΕΙ ΑΜΕΣΩΣ Ο Ν. ΚΟΥΝΤΑΡΔΑΣ ΚΑΙ ΟΙ ΔΥΟ ΟΠΑΔΟΙ ΤΟΥ ΠΑΟΚ

- ΝΑ ΚΑΤΑΡΓΗΘΕΙ Η ΕΙΔΙΚΗ ΝΟΜΟΘΕΣΙΑ ΓΙΑ ΤΑ ΓΗΠΕΔΑ

★ Συγκέντρωση και παρέμβαση ενάντια στα συστήματα ελέγχου και παρακολούθησης έξω από το κτίριο του Διοικητικού Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης πραγματοποίησε την Τρίτη 19 Φλεβάρη, η Εναλλακτική Πρωτοβουλία Δικηγόρων. Κατά τη διάρκεια της, «κατέβηκε» η κάμερα της κεντρικής εισόδου του παραπάνω κτιρίου. Συμμετείχαν περίπου 50 άτομα. Σχεδόν μια ώρα μετά τη λήξη της διαμαρτυρίας, ένστολοι κι ασφαλίτες αναζήτησαν -κατά την τελευταία τους συνήθεια- κι έπειτα από αρκετή ώρα μετά την λήξη της διαμαρτυρίας, προσήγαγαν τον δικηγόρο Ζήση Κλεισαρή. Ο δικηγόρος έπειτα από τρεις ώρες αφέθηκε ελεύθερος. Σχηματίστηκε όμως δικογραφία εις βάρος του χωρίς να δοθούν περαιτέρω πληροφορίες. Αξίζει να σημειωθεί ότι στο εσωτερικό του δικαστηρίου υπάρχουν άλλες 14 κάμερες που παρακολουθούν τις κινήσεις όλων, κρυφά και χωρίς έγγραφη προειδοποίηση, ενώ δεν υπάρχει και καμία “νόμιμη” ενημέρωση στο χώρο του κτιρίου περί ύπαρξης αυτών και της κατασκοπευτικής τους λειτουργίας.

★ Σε προσβολή προσωπικότητας μετατράπηκαν με βούλευμα τα κακουρήματα του βασανισμού στο Αστυνομικό Τμήμα Ομόνοιας, που συγκλόνισαν το πανελλήνιο πέρυσι τον Ιούνιο όταν στο διαδίκτυο «ανέβηκε» βίντεο με το βασανισμό 2 αλλοδαπών. Ο βασανιστής αστυνομικός Νίκος Τσίντζας αντιμετωπίζει πλέον κατηγορίες σε βαθμό πλημμελήματος, κι όχι κακουρήματος όπως ήταν αρχικά, ενώ στο βούλευμα δε γίνεται λόγος για περαιτέρω ευθύνες συναδέλφων του ή ανωτέρων του στο εν λόγω ΑΤ.

Σάκης Κηπουρός

ΒΑΡΒΑΡΙΣΜΟΙ – ΒΑΡΒΑΡΙΣΜΟΙ– ΒΑΡΒΑΡΙΣΜΟΙ – ΒΑΡΒΑΡΙΣΜΟΙ

Οι «προστάτες»

Όταν η ΓΣΕΕ αναγκάζεται να βγάλει ειδική ανακοίνωση αναίρεσης των οδηγιών που δίνει η Επιθεώρηση Εργασίας σχετικά με το δικαίωμα αμοιβής όσων δεν μπόρεσαν, λόγω χιονιού, να μεταβούν στους χώρους εργασίας (η Επ. Εργ. “ενημέρωνε” τους εργαζόμενους ισχυριζόμενη πως δεν δικαιούνται αμοιβής). Όταν όποιος, εδώ και χρόνια, απευθυνόμενος στην Επιθεώρηση Εργασίας για οποιοδήποτε σχεδόν εργοδοτικό αδίκημα, εισπράττει κατ’ επανάληψη την “προτροπή” να μην το “τραβήξει” γιατί δεν έχει ελπίδες δικαίωσης. Όταν η Επιθεώρηση Εργασίας αποτρέπει εργαζόμενους ν’ ασχοληθούν με τις άδειες και τις αποζημιώσεις, γιατί θα είναι “μάταιος κόπος” και γιατί οι ιδιώτες εργοδότες απλά “δεν τις δίνουν”, καλλιεργώντας μια φοβερή αίσθηση ματαιότητας, απελπισίας και μοιρολατρίας. Όταν η εν λόγω υπηρεσία αρνείται ν’ απαντήσει σε ερωτήματα κατώτατων μισθών που προβλέπονται (ακόμα) με βάση συλλογικές συμβάσεις (που υπάρχουν ακόμα), αντιλαμβάνεται ξεκάθαρα κανείς τις οδηγίες υπέρ των αφεντικών που έχουν πάρει και τις τηρούν σαν πιστά ζωάκια, ενώ φυσικά πληρώνονται από τη τσέπη μας.

Χωρίς κίνημα, τίποτα δεν χαρίζεται...

Αν. Κ.

Αυτό που δεν θίγεται από τους μακεδονομάχους πρωταγωνιστές των τηλεπαράθρων είναι η δραστηριότητα του ελληνικού εξαγωγικού κεφαλαίου και των επιχειρήσεων που θησαυρίζουν στη γειτονική αυτή χώρα. Πάνω απ’ όλα οι μπίσνες ....

Τάκης

Αυτού που διάβαζε το ανάγνωσμα...

Ο Χριστόδουλος πέθανε. Μας άφησε όμως πίσω του ένα πλούτο από αποφθέγματα και γνωμικά που θα μας συντροφεύουν αιώνια. Αιωνία του η μνήμη...

Για την πολιτική κατάσταση

«Την εκκλησία όποιο χέρι θέλησε να αγγίξει, αυτό ξεράθηκε. Κανένας Δαφέρμος και κανένας προδότης αυτού του έθνους δε μπορεί να ξεπουλήσει...»

Το πρώτο χέρι που ξέρανε πρώτα βέβαια ήταν «το χέρι του θεού»

«Οι πρώτοι ξενόφερτοι Έλληνες που κατέλαβαν θέσεις και αξιώματα στο νεο ελλαδικό κράτος, ήσαν ποτισμένοι με το πνεύμα της γαλλικής διαφώτισης. Κουβάλησαν κοντά τους την αθεία. [] Και αυτή η εγκληματική τακτική των διαφωτιστών της τότε εποχής, των οποίων ηγήτορας ήταν ο Αδαμάντιος Κοραΐς, συνεχίζεται και σήμερα» (3.3.1998)

Μπορεί, βέβαια, να είχαμε Κοραή αλλά μας έλειψε ένας Ροβεσπιέρος...

«Θέλω από αυτή τη θέση να συγχωρώ για άλλη μια φορά τον κύριο Καψάλη, εκδότη και διευθυντή της γνωστής εφημερίδος Στόχος των Αθηνών, που είναι γνωστός ελληνοκεντρικός και ελληνόψυχος και ταυτόχρονα Χριστοκεντρικός και Ορθόδοξος. Έχουμε ανάγκη από τέτοιους ανθρώπους επιτέλους» (Από την ομιλία του σε συνέδριο του Στόχου στις 31.5.1997)

«οι εθνάρχες ποτέ δεν πεθαίνουν» (Στόχος)
«Ομολογώ ότι δεν ήξερα πως γίνονταν βασανιστήρια, πως υπήρχε ΕΑΤ-ΕΣΑ... Στον κύκλο μου δεν είχα ακούσει τέτοια πράγματα, δεν άκουγα

ξένους σταθμούς, εκ των υστέρων τα έμαθα. Θα πει κανείς ότι ήμουν βαθιά νυχτωμένος. Μπορεί γιατί εγώ τότε σπούδαζα» (4.3.2001)

Για την ιστορία. Αποφοίτησε από τη Νομική το 1962 και από τη σχολή Θεολογίας του Πανεπιστημίου Αθηνών το 1967. Καθ’ όλη τη διάρκεια της χούντας ήταν ο εκλεκτός του διορισμένου Ιερόνυμου αρχιγραμματέας της Ιεράς συνόδου. Σε αυτόν προσέφυγαν οι μανάδες μετά τα γεγονότα που πολυτεχνείου και τις πέταξε έξω...

«Όπως προκύπτει από τα γραφόμενά σας και την αυτοβιογραφούμενη σταδιοδρομία σας υπήρξατε εκφραστής ξεχωριστών προσόντων και αρετών και γράψατε ιστορία, την οποίαν ο ιστορικός του μέλλοντος καλείται να εκτιμήσει και να προσδιορίσει. Εύχομαι ο Δομήτωρ κύριος ημών Ιησούς Χριστός, ο δίκαιος Κριτής πάντων, να σας χαρίσει πλούσια την Χάριν και την ευλογίαν Του» (Από την επιστολή του στον αρχιεπισκοπικό Στυλιανό Παττικό στις 31.5.2001)

Πώς να μην θες μετά από αυτό να πας στην κόλαση; Άμα είναι στον παράδεισο να βλέπεις τον Παττικό. Καλύτερα στην κόλαση.

«Τα οράματα των Ευρωπαίων δεν πρέπει να μας δελεάζουν καθώς οι Έλληνες έχουν αξία και ανώτερο πολιτισμό. [] Ε! λοιπόν, εμείς δεν είμαστε Γερμανοί ούτε Γάλλοι, ούτε πολύ περισσότεροι Άγγλοι. Εμείς είμαστε άντρες, ανδροπρεπείς Έλληνες, είμαστε ορθόδοξοι χριστιανοί και μιλάμε αντρίκια» (20.6.1999)

Αυνανισμός, προσευχή και εξάτμιση...

«Εκείνο που αρνούμεθα στη γυναίκα είναι η εκ μέρους της παραβίαση της φύσεως και η διεκδίκηση θέσεως που δεν της ανήκει βασικά» και «επειδή ο άνδρας είναι η κεφαλή της οικογενείας, είναι φυσικό να κατέχει και τα ανώτερα μορφωτικά προσόντα εν συγκρίσει με τη σύζυγο»

Από διάφορα βιβλία του όπως “Κρίσις στη σύγχρονη οικογένεια”, “Για ένα επιτυχημένο γάμο”.

«Οι ομοφυλόφιλοι μεθοδεύουν τη σταδιακή αποδυνάμωση του ελληνισμού στην κοιτίδα του και την κοινωνική αποσύνθεση. Η ομοφυλοφιλία εγείρει αναιδή κεφαλήν, οργανώνεται εις επισήμους συλλόγους, πραγματοποιεί δημοσίας εντυπωσιακά συγκεντρώσεις προβολής των “δικαίων αιτημάτων” της και αγωνίζεται με την βοήθειαν “φιλελευθέρων” πολιτικών, “επαναστατημένων” καλλιτεχνών και υπερκιτρίνων δημοσιογραφικών γραφίδων διά την δικαίωσίν της. [...] Του Κράτους πρωτοβουλία είναι η νομιμοποίηση των ομοφυλοφίλων, που αναγνωρίζονται σαν νόμιμα υπάρχουσα κατάσταση; Αντί να θεσπιστούν αυστηρές ποινές για κείνους που ντροπιάζουν την ανθρωπινή αξίαν και παραδίδονται στα έργα της ατιμίας, όπως γράφει ο Απόστολος Παύλος»

Μην βιαστείτε να τον θεωρήσετε ακραίο. Απλά προτείνει μια μικρή νησιωτική μετανάστευση. Από Πάρο και Μύκονο σε Γυάρο και Μακρόνησο
«Η ασυδοσία στη Δημοκρατία καλύπτει κάθε επιδίωξη. Κάτω από τον προστατευτικό της μανδύα οι άνθρωποι εφθασαν στο έσχατο σημείο διαφθοράς. Η αντίδραση πρέπει να προέλθει από εμάς, όσοι εξακολουθούν να ορθοτομούν το λόγο της αλήθειας»

Η δημοκρατία είναι η πύλη για την κόλαση...

«Η εργατική νομοθεσία στη χώρα μας είναι σαφώς φιλεργατική, όπως όλοι ομολογούν. Ομολογώ πως με ξαφνάζουν ευχάριστα τώρα τον τελευταίο καιρό οι πρωτοβουλίες που πολλές επιχειρήσεις στον τόπο μας παίρνουν χάριν των υπαλλήλων ή των εργατών τους. Υπάρχει, βέβαια, ένας ψυχρός πόλεμος ανάμεσα σε εργάτες και εργοδότες που τις συνέπειές του γεύεται όλο το κοινωνικό σύνολο. Η εργατική τάξη τηρεί επιθετική στάση (...) με αποτέλεσμα να είμαστε συχνά μάρτυρες αντεγκλήσεων, απεργιών, ανταπεργιών και άλλων ανωμαλιών, που και την οικονομία αναστατώνουν αλλά και τις καρδιές χαλούν»

Εμπρός της γης οι κολασμένοι.

Σωτήρης Λυκουργιώτης

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

Nosotros

ΜΑΡΤΙΟΥ 2008

Δευτέρα 3+Τρίτη 4

"Ριχάρδος ο Γ'" του W. SHAKESPEARE
από τη θεατρική ομάδα NOSOTROS. Ώρα 21.00

Τετάρτη 5

Εκδήλωση: "Τα χρώματα στη ζωή μας"
Από τον Πάνο Καραγιάννη, συγγραφέα του βιβλίου
"Μυστικά των χρωμάτων". Ώρα 20.30

Παρασκευή 7

Η φωτογραφική ομάδα "ASH IN ART" εγκαινιάζει
και σας προσκαλεί στην 7η έκθεσή της με τίτλο :
"ΑΘΗΝΑ, ΤΑ ΧΑΜΕΝΑ ΠΙΞΕΛΣ". Θα ακολουθήσει
πάρτι. Ώρα 20.00. Διάρκεια της έκθεσης έως 28
Μαρτίου 2008

Σάββατο 8

Το NOSOTROS κάνει πάρτι για μασκαράδες. Ώρα
10.00

Δευτέρα 10+Τρίτη 11

"Ριχάρδος ο Γ'" του W. SHAKESPEARE
από τη θεατρική ομάδα NOSOTROS. Ώρα 21.00

Τετάρτη 12

Ποιητικές ανιχνεύσεις III

Παρουσίαση -επιμέλεια από τον ποιητή **Ανδρέα
Παγουλάτο**

Συμμετέχουν :

· Οι ποιητές: **Λίνος Ιωαννίδης, Λευτέρης Ξανθό-
πουλος, Ανδρέας Παγουλάτος, Κώστας Σταθόπου-
λος**

· Ο τραγουδοποιός - ποιητής **Αλκίνοος Ιωαννίδης**

· Οι μουσικοί : **Θάνος Ανεστόπουλος** (κιθάρα-
φωνή), **Παναγιώτης Μπούσαλης** (κιθάρα-φωνή),
Επίκουρος Τριανταφυλλίδης (βιολί-ηλεκτρονικός
ήχος) κ.α... Ώρα 20.30

Παρασκευή 14

Κινηματογραφική ομάδα NOSOTROS: Προβολή της
ταινίας "ΕΥΘΡΑΥΣΤΟΝ" του **Βαγγέλη Ρικούνδη**.
Θα ακολουθήσει συζήτηση με τον σκηνοθέτη.
Ώρα 20.30.

Σάββατο 15

"BABYLONIA" Αντιεξουσιαστική εφημερίδα. (Σειρά
κριτική σκέψη και ανατροπή).

Εκδήλωση-συζήτηση: "Εκοσμίκευση". Η δυτική
ιδέα περί "ανεξιθρησκίας" από τον συγγραφέα
Φώτη Τερζάκη. Ώρα 20.30

Δευτέρα 17+Τρίτη 18

"Ριχάρδος ο Γ'" του W. SHAKESPEARE από τη
θεατρική ομάδα NOSOTROS. Ώρα 21.00

Τετάρτη 19

Φεστιβάλ Περηφάνειας -ATHENS PRIDE 2008
("Δικαίωμά μας!")

Παρουσίαση- συζήτηση: "Το ΛΟΑΤ (Λεσβιακό,
ομοφυλόφιλο, αμφιφυλόφιλο, Τρανσεξουαλικό)
κίνημα στην Ελλάδα-ιστορική αναδρομή, κριτική,
παρόν".

Ομιλητές/ες: **Θοδωρής Αντωνόπουλος** δημοσιο-
γράφος, **Γρηγόρης Βαλλιαντάος** δημοσιογράφος,
Λουκάς Θεοδωρακόπουλος ιδρυτικό μέλος του
ΑΚΟΕ και εκδότης του περιοδικού ΑΜΦΙ, **Πάολα,
Ειρήνη Πετροπούλου** αρθρογράφος, μεταφρά-
στρια. Ώρα 21.00

Πέμπτη 20

ΠΟΛΗ: ΛΑΒΥΡΙΝΘΟΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ (Σει-
ρά εκδηλώσεων)

Παρουσίαση- συζήτηση: " **Αθήνα- Μεταμορφώσεις
του χώρου και των ανθρώπων**".

Ομιλητής: **Βασίλης Καραποστόλης**, καθηγητής Πα-
νεπιστημίου Αθηνών. Ώρα 20.30.

Δευτέρα 24+Τρίτη 25

"Ριχάρδος ο Γ'" του W. SHAKESPEARE
από τη θεατρική ομάδα NOSOTROS. Ώρα 21.00

Πέμπτη 27

Ομάδα πρωτοβουλίας από τον **Κώστα Κρεμμύδα**
ποιητή, **Ευτύχη Μπιτσάκη** φιλόσοφο, **Ανδρέα Πα-
γουλάτο** ποιητή, **Δημήτρη Παπαχρήστο** συγγρα-
φέα, **Χρύσα Προκοπάκη** ποιήτρια, καλεί σε μια
βραδιά ποίησης και μουσικής, με αφορμή την πα-
γκόσμια ημέρα ποίησης 2008 με θέμα : "**Ο ποιητής
ως πολίτης**". Ώρα 20.30.

Δευτέρα 31

"Ριχάρδος ο Γ'" του W. SHAKESPEARE
από τη θεατρική ομάδα NOSOTROS. Ώρα 21.00

ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ - ΔΗΜΟΣΙΟΣ - ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΣ ΕΛΑΙΩΝΑΣ

*Κανένα "καλλωπισμό", καμιά εμπορική εκμετάλλευση του ελαιώνα:
να αποδοθεί σε αυτούς που τους ανήκει: στην κοινωνία αυτής της πόλης*

Απο την συγκέντρωση της επιτροπής κατοίκων για την διάσωση του Ελαιώνα έξω από το Δημαρχείο

Πάνω από 20 χρόνια τώρα την υπόθεση του Ελαιώνα την περιφέρουν γύρω από τη χύτρα του μαγειριού τους, οι κατασκευαστικές και εμπορικές εταιρίες, η διαπλεκόμενη θεσμική εξουσία και πρόσφατα και ο Παναθηναϊκός.

Ενώ ο κατασκευαστής Βωβός επιδίδεται συνεχώς σε άνομες παρεμβάσεις (απομάκρυνση τσιγγάνων, εργασίες χωρίς άδεια), ο Δήμος Αθηναίων με τους συνοδοιπόρους του πραγματοποιούν περιχαρείς συμφωνία με τον Παναθηναϊκό σ' έναν χορό εκατομμυρίων και διαπλοκής.

Με τη νέα σύμβαση, ο Δήμος χαρίζει στον ΠΑΟ 100 εκατομμύρια ευρώ ενώ από 40 στρέμματα που είναι η ζώνη του γηπέδου του, μισθώνει 97 προφανώς για την ανάπτυξη κι άλλων δραστηριοτήτων. Η Αθήνα είναι έρμαιο των εταιριών και της διαπλε-

κόμενης εξουσίας.

Αυτοί που επιθυμούν και προωθούν μια πόλη κλειστή, μια πόλη φοβική, είναι αυτοί που έχουν ιδιαίτερο συμφέρον από την ύπαρξη της ως τέτοιας. Είναι αυτοί που χτίζουν τα σύνορα της φυλακής μας. Θέλουν να κάνουν τον Ελαιώνα άλλο ένα κλειστό σημείο. Άλλον ένα ιδιωτικό χώρο δημόσιας χρήσης. Άλλο ένα εγχείρημα για συσσώρευση κέρδους, ελέγχου και εξουσίας.

Οι μπουλντόζες του Βωβού άρχισαν ήδη να σκάβουν το έδαφος για το εμπορικό του κέντρο (70000 τμ) και ο Παναθηναϊκός εξασφαλίζεται ως μαγαζί για τα επόμενα 50 χρόνια.

Ο Βοτανικός όμως είναι η μοναδική διέξοδος της ασφυκτιούσας Αθήνας. Μπορεί να γίνει ο αέρας της. Αυτών τον αέρα, την αναπνοή της πόλης παζα-

ρεύει σήμερα ο Νικήτας Κακλαμάνης στο Δημοτικό Συμβούλιο. Διαχειρίζεται, ξεπουλώντάς το κάτι που δεν του ανήκει.

Η Δημοτική εξουσία λειτουργήσε πάντα και λειτουργεί (στην σύγκρουση δημοσίου- ιδιωτικού), υπέρ του ιδιωτικού, όχι κατά τόπους ή κατά περίπτωση αλλά ως καθολική αντίληψη. Αυτό ενσαρκώνει και το σημερινό της πρόσωπο.

Δεν θα χαρίσουμε αυτό το χώρο εξόδου της πόλης, στη λεηλασία εξουσίας και κεφαλαίου.

**Να γίνει ο Ελαιώνας Ελεύθερος - Δημόσιος - Κοι-
νωνικός!**

*Ομάδα "Πόλη: Λαβύρινθος για την ελευθερία"
του Nosotros*

Τι πόλεις θέλουμε;

Πραγματοποιήθηκε την Τρίτη 19 Φεβρουαρίου στον Ελεύθερο Κοινωνικό Χώρο του "Nosotros" η τέταρτη από την σειρά εκδηλώσεων που πραγματοποιεί κάθε μήνα, η ομάδα "ΠΟΛΗ: ΛΑΒΥΡΙΝΘΟΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ", με θέμα: «**Τα Αδιέξοδα και η Κοινωνική Πρόκληση για τον Συγκοινωνιακό Σχεδιασμό**».

Ομιλητές ήταν ο **Θάνος Βλαστός**, αναπληρωτής καθηγητής Ε.Μ.Π., Συγκοινωνιολόγος-Πολεοδόμος η **Άννα Λυδάκη** επίκουρη καθηγήτρια Παντείου Πανεπιστημίου, Κοινωνιολόγος και ο **Πάνος Τόσιτσας**, μέλος της διαδημοτικής επιτροπής για την διάσωση του Υμηττού.

Το Nosotros για ακόμη μια φορά έγινε το βήμα να τεθούν προβληματισμοί και κρίσιμα ερωτήματα, που αφορούν τον συγκοινωνιακό σχεδιασμό, την κατεύθυνσή του και γενικότερα τη θέση που ο καθένας επιλέγει ή απλώς δέχεται, να κατέχει μέσα στην πόλη, με την κοινωνική του συμπεριφορά και γενικότερα τη στάση ζωής του.

Σας παραθέτουμε ένα απόσπασμα από την εισήγηση της Σοφίας Παπαγιαννάκη μέλος της ομάδας Πόλη: Λαβύρινθος προς την ελευθερία και συντονίστριας της συζήτησης:

"Το αυτοκίνητο πρωτοεμφανίστηκε ως είδος πολυτελείας που εξασφάλιζε στα προνομιούχα στρώματα την δυνατότητα να μετακινούνται γρηγορότερα από όλους τους άλλους, σε μια περίοδο μάλιστα που αυτό εξυτηρετούσε λιγότερο λειτουργικές

ανάγκες και περισσότερο διαδικασίες κοινωνικής προβολής. Η διαφορά όμως του αυτοκινήτου με άλλα πολυτελή αγαθά είναι ότι είναι ζωτικά εξαρτημένο από τις σχετιζόμενες με αυτό βιομηχανίες (βιομηχανία αυτοκινήτου, πετρελαιο-βιομηχανίες, συνεργεία αυτοκινήτων, οδοποιίες) το οποίο τελικά αποτέλεσε και την καταδίκη του. Και τι εννοούμε με αυτό: οι εμπλεκόμενες βιομηχανίες συνειδητοποιώντας την περιορισμένη απεύθυνση που θα είχε το αυτοκίνητο ακολουθήσαν πολιτικές μάρκετινγκ, οι οποίες αποσκοπούσαν στην "κοινωνικοποίηση" του αυτοκινήτου και με αυτό τον τρόπο έπαψε να είναι πια προνόμιο για τον οποιονδήποτε. Ακόμη και σήμερα που το αυτοκίνητο έχασε την αίγλη του παρελθόντος και συνάμα τη χρηστική του αξία, εξακολουθεί να έχει προτεραιότητα σε σύγκριση με εναλλακτικούς τρόπους μετακίνησης.

Η σχέση της πόλης με το αυτοκίνητο είναι μια αλληλοτροφοδοτούμενη σχέση. Οι πόλεις αναπτύσσονται με προϋπόθεση και δεδομένο το αυτοκίνητο. Κι αντίστροφα η εμμονή στο ιδιωτικό αυτοκίνητο

καθορίζεται σημαντικά από την υπολειτουργία των διεργασιών της πόλης και την τάση για ιδιωτέυση. Γι' αυτό δεν έχει νόημα να συζητάμε τι συγκοινωνίες θέλουμε, αν πριν δεν έχουμε καταλήξει στο τι πόλεις θέλουμε και τελικά τι ζωή θέλουμε.

...

Οι συνέπειες από την κατάχρηση του αυτοκινήτου είναι λίγο πολύ γνωστές: θόρυβος (αυτές τις μέρες που δεν κυκλοφορούν αυτοκίνητα ο θόρυβος αντικαταστάθηκε από την ησυχία), ρύπανση, κατάληψη χώρων, καταπάτηση πρασίνου και πεζοδρομίων προκειμένου να εξασφαλιστούν θέσεις πάρκινγκ. Από όλα αυτά μπορούμε να συμπεράνουμε ότι η αντίσταση στο αυτοκίνητο προκύπτει ίσως περισσότερο από ποτέ ως αναγκασία. Και με αυτό εννοούμε ότι δεν χρειάζεται ο εξοστρακισμός τους αυτοκινήτου από την πόλη, αλλά ο εκτοπισμός του από το χώρο κίνησης και συνάντησης των πολιτών και μια περισσότερο ορθολογική του χρήση καθώς και μια αναβάθμιση των εναλλακτικών μέσων μεταφοράς. Με αυτό τον τρόπο περιγράφεται μια πόλη στην οποία δεν εκμηδενίζεται ο χρόνος μετακίνησης, αλλά αυτή γίνεται μια ευχάριστη εμπειρία κατά την οποία κάποιος μπορεί να συνειδητοποιήσει και αντιληφθεί καλύτερα το χώρο στον οποίο ζει και κινείται είτε πεζός είτε αυτοκινούμενος. Για να συμβεί αυτό πρέπει να αλλάξει όψη η πόλη. Αντί οι πλατείες να γίνονται πάρκινγκ, τα πάρκινγκ να γίνονται πλατείες. Να πραγματοποιηθούν πεζοδρομήσεις σε κεντρικούς δρόμους προκειμένου να υπάρχει εναλλαγή στο αστικό τοπίο. Θα πρέπει επίσης να αναδιοργανωθούν τα μέσα μαζικής μεταφοράς, ώστε να συγκροτηθεί ένα ολοκληρωμένο δίκτυο μετακίνησης όπου το ένα μέσο δεν είναι ανταγωνιστικό ως προς το άλλο, αλλά συμπληρωματικό. Έτσι οι πολίτες δε θα είναι όμηροι των ιδιωτικών συμφερόντων".

ΑΚΥΡΩΘΗΚΕ ΤΟ ΣΧΕΔΙΟ ΓΙΑ ΦΡΑΓΜΑ ΣΤΟ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΟ ΠΟΤΑΜΙ

Η νίκη του Αράχθου

Το μονότοξο γεφύρι της Πλάκας, το μεγαλύτερο στα Βαλκάνια, που χτίστηκε το 1868 από τον Τζουμερκιώτη πρωτομάστορα Κώστα Μπέκα. Αν κατασκευαζόταν το φράγμα είτε θα το έπνιγαν τα νερά τεχνητής λίμνης είτε θα μεταφέρονταν (!)

Φράγμα στον Άραχθο τέλος! Το Συμβούλιο της Επικρατείας έκανε δεκτή στα μέσα Ιανουαρίου την προσφυγή του Συλλόγου Προστασίας Αράχθου και των τοπικών φορέων Άρτας και Ιωαννίνων ενάντια στην κατασκευή του φράγματος από την εταιρεία Μηχανική Α.Ε. (συμφερόντων Εμφιετζόγλου) στην περιοχή του Αγίου Νικολάου όπου βρίσκεται το γεφύρι της Πλάκας και το οικοσύστημα του ποταμού γλιτώνει, τουλάχιστον προς παρόν. Το Ε' Τμήμα του ΣτΕ έκανε δεκτή την προσφυγή καθώς έκρινε ότι η κατασκευή του φράγματος δεν είναι συμβατή με τις κατευθύνσεις του εγκεκριμένου χωροταξικού σχεδίου της Περιφέρειας Ηπείρου ακυρώνοντας παράλληλα τις εγκρίσεις των περιβαλλοντικών όρων και την άδεια παραγωγής ενέργειας. Αυτό πρακτικά σημαίνει ότι, εάν η Μηχανική ή οποιαδήποτε άλλη εταιρεία επιμένει στην κατασκευή υδροηλεκτρικού φράγματος, πρέπει να ξεκινήσει από την αρχή την όλη διαδικασία έχοντας βέβαια υπόψη ότι η οποιαδήποτε σκέψη για φραγματοποίηση του ποταμού προσκρούει στον χωροταξικό σχεδιασμό.

Η απόφαση αποτελεί σπουδαία νίκη του κινήματος πολιτών που συγκροτήθηκε από το 1997 όταν εξαγγέλθηκε το έργο με προβλεπόμενη ισχύ 200 MW και ύψος φράγματος 110 μ. και με πολύχρονο αγώνα σε όλα τα επίπεδα (νομικό, κινηματικό)

κατάφερε να αναστρέψει το υπέρ του φράγματος κλίμα. Είναι χαρακτηριστικό ότι στην αρχή η πλειοψηφία των τοπικών φορέων Άρτας-Ιωαννίνων τάσσονταν υπέρ του φράγματος αλλά από το 2005 και μετά οι αντιδράσεις απέκτησαν ομόφωνο χαρακτήρα. Στο μεταξύ, η Μηχανική χρησιμοποιώντας μέχρι και πλαστό χάρτη που μετατόπιζε το γεφύρι της Πλάκας ένα χλμ. από την πραγματική του θέση (έγινε δεκτός το 2001 από το Γενικό Γραμματέα του υπουργείου Ανάπτυξης) συνέταξε περιβαλλοντική μελέτη για έργο ισχύος 93 MW με ύψος φράγματος 86 μ.

Σε ανακοίνωσή του, ο Σύλλογος Προστασίας Αράχθου, που πρωτοστάτησε στην αντίσταση ενάντια στο φράγμα, καλεί την πολιτεία «να μην καλλιεργεί φρούδες ελπίδες στους τυχόν επενδυτές και κατασκευαστικά κυκλώματα για κατασκευή άλλων φραγμάτων στον Άραχθο» και επαναλαμβάνει τη θετική άποψή του για τη δημιουργία του Εθνικού Πάρκου Τζουμέρκων επιμένοντας στην πρότασή του, η κοίτη του Αράχθου από τη Γέφυρα Πλάκας μέχρι τη Γέφυρα Τζαρή να μπει στη ζώνη απόλυτης προστασίας. Η απόφαση αποτελεί βεβαίως πρόκριμα και για την υπόθεση της εκτροπής του Αχελώου, του ποταμού με τον οποίο, σύμφωνα με τη μυθολογία, ήταν αδελφία.

Γ. Παπ.

STOP στο βρώμικο λιθάνθρακα

Απο τη συγκέντρωση - διαμαρτυρία, που πραγματοποιήθηκε την Κυριακή 24 Φεβρουαρίου στο Ρίο, ενάντια στην καταστροφή του Κορινθιακού Κόλπου

«Στα επόμενα 25 χρόνια ο λιθάνθρακας θα έχει τις χαμηλότερες τιμές, συμπεριλαμβανομένου και του όποιου κόστους θα πληρώσουμε για τα δικαιώματα του διοξειδίου του άνθρακα».

Τ. Αθανασόπουλος,
πρόεδρος της ΔΕΗ, 13/2 στη βουλή

Αν αφήσουμε την πόλη, το περιβάλλον, τη ζωή μας στα χέρια αυτών των επικίνδυνων εγκεφάλων τότε θα τα χάσουμε όλα. Τα πάντα θα γίνουν αναλώσιμο είδος της πιο ανορθολογικής πολιτικής. Ο σημερινός παροξυσμός εμπορευματοποίησης των πάντων είναι η σύγχρονη πολιτική των εταιρειών, των κυβερνήσεων και της εξουσίας σε όλα τα επίπεδα. Αποφασίζουμε με την κοινωνία απούσα για όλα αυτά που βρισκόμαστε σήμερα εδώ:

- Τη ρύπανση και εξόντωση της θάλασσας από την ανεξέλεγκτη βιομηχανία, τις πολυάριθμες ιχθυοκαλλιέργειες, την υπεραλίευση της τράτας, την επιθετική οικιστική ανάπτυξη (Κορινθιακός κόλπος, Ιόνιο πέλαγος, Αμβρακικός κλπ.).
- Την καταστροφή των ποταμών. Αμμοληψίες, σκουπιδοτόποι, τεράστια φράγματα (Μεσοχώρα), εκτροπή του Αχελώου.
- Η απελευθέρωση της ενέργειας από το κρατικό μονοπώλιο απελευθέρωσε, με πρωτοπόρο την πρώην κρατική ΔΕΗ, τα πιο επιθετικά ένστικτα των οικονομικών λόμπι. Η πολυεθνική EDISON, η RWE, η Μυτιληναίος-ΤΕΡΝΑ σχεδιάζουν να μετατρέψουν τα φυσικά καταφύγια, τους εύκολα προσβάσιμους κόλπους της ελληνικής περιβαλλοντικής δαντέλας σε κρανίου τόπο. Σχεδιάζουν εργοστάσια ενέργειας με καύση λιθάνθρακα στον Αστακό, στο Μαντούδι, στο Αλιβέρι, στα Άσπρη Σπίτια, στον Αλμυρό, στην Καβάλα, σε όλη την Ελλάδα. Αντί να δούμε μείωση του διοξειδίου του άνθρακα βλέπουμε τη μέγιστη προσπάθεια όλων για την αύξησή του για τη συσσώρευση περισσότερου κέρδους, ελέγχου, εξουσίας.

Γιατί μας αφορά τον καθένα και όλους;

- Η θάλασσα δίνει ζωή. Δίνει τροφή, δουλειά, υγεία. Η ύπαρξη της θάλασσας εξαρτάται από την ύπαρ-

ξη των οικοσυστημάτων της. Στο βυθό, στον αφρό, στον αέρα και τη γη γύρω της. Όταν πάσουν αυτά να υπάρχουν, παύει να είναι ζωντανή. **Θα είναι νεκρή θάλασσα.**

- Τα ποτάμια δίνουν γλυκό νερό. Απαραίτητο για την ύπαρξη των οικοσυστημάτων της θάλασσας, των κάμπων, των βουνών, την άρδευση των χωραφιών, την ύδρευση των πόλεων.

- Ο πόλες μας δίνουν το νόημα της επικοινωνίας, της ελευθερίας. Θέλουν να το πατεντάρουν και αυτό για να μας το πουλήσουν (Βοτανικός, Ελληνικό, υποθαλάσσιες και επίγειες οδοί, εμπορικά κέντρα, μικρές όμορφες φυλακές).

- Ο αέρας που αναπνέουμε δίνει νόημα σε όλα αυτά και είναι αέρας ελεύθερος και δυνατός. Μα δεν μπορούν εύκολα να μας τον πουλήσουν.

Να αποφασίσουμε εμείς!

Μπορούμε εμείς οι πολίτες να παράγουμε την πολιτική. Μπορούμε εμείς να αποφασίζουμε για τις τράτες που αλωνίζουν, για τις ρυπογόνες ιχθυοκαλλιέργειες, τις αμμοληψίες, τη ρύπανση του Κορινθιακού, του Αμβρακικού, του Ιονίου, την εκτροπή του Αχελώου, τι θα γίνει ο Βοτανικός ή το Ελληνικό ή το καζίνο της Πάρνηθας. Μπορούμε εμείς να αποφασίσουμε εάν θα φτιάξουν εργοστάσιο καύσης λιθάνθρακα στον Αστακό, στα Άσπρη Σπίτια ή στο Μαντούδι.

Να αποφασίσουμε αμεσοδημοκρατικά στη συνέλευση όλων και να εκτελέσουμε την απόφαση παρακάμπτοντας την κρατική διαμεσολάβηση που πάντα γέρνει στην πλευρά των εταιρειών. Μ' αυτόν τον τρόπο σώζοντας το περιβάλλον ταυτόχρονα ενηλικωνόμαστε ως κοινωνία. **Από αυτόν τον ιδιωτικό χώρο δημόσιας χρήσης με το πανάκριβο αντίτιμο, τη γέφυρα του Ρίου, στέλνουμε το μήνυμα: τα κινήματα είναι εδώ για να σταματήσουν τη λεηλασία του περιβάλλοντος.** Εμείς θα αποφασίσουμε ποια ενέργεια, γιατί και πώς θα τη χρησιμοποιούμε.

STOP στη βρώμικη ενέργεια

Αύρα Ελευθερίας

(Αντιεξουσιαστική Κίνηση Αιτ/νίας)

Δράμα: Ένας χρόνος Critical Mass

Η ποδηλατοβόλτα Critical Mass (Κρίσιμη Μάζα) στη Δράμα ξεκίνησε τον Γενάρη του 2007 και έχει ως στόχο τη διεκδίκηση του δικαιώματος της μετακίνησης μέσα στο περιβάλλον των σύγχρονων πόλεων, που γίνεται ολοένα πιο ασφυκτικό από την υπερβολική δόμηση και οδοποιία.

Οι πόλεις και οι δρόμοι είναι αποκλειστικά φτιαγμένα για το αυτοκίνητο, το οποίο είναι:

- ένα εξαιρετικά ρυπογόνο μέσο μετακίνησης, το οποίο χρησιμοποιείται ακόμη και για βόλτα
- κοινωνικά σε απομονώνει, επειδή σε κρατάει σε έναν περιορισμένο χώρο 4 τ.μ.
- είναι ένα πολυέξοδο μέσο και προβάλλεται ως είδος πρώτης ανάγκης.

Στη Δράμα η προσέλευση του κόσμου είναι αρκετά μεγάλη και στις 26/1/08 γιορτάσαμε τον ένα χρόνο Critical Mass, καλώντας τον κόσμο να πάρει το ποδήλατό του και να κατέβει στην Πλατεία Ελευθερίας, κεντρική πλατεία της πόλης.

Καλούμε σε άτακτα χρονικά διαστήματα με αφισκοκόλληση στους δρόμους της πόλης.
Ποδηλάτες/τισες Δράμας

Για την Ελευθερία στον Ψηφιακό Κόσμο

**Θα δομήσουμε έναν πολιτισμό του νου
στον κυβερνοχώρο. Ας είναι πιο ανθρώπι-
νος και δίκαιος από τον κόσμο που έχουν
μέχρι τώρα φτιάξει οι κυβερνήσεις σας.**

J.P. Barlow

Από τη γέννησή του μέχρι σήμερα, το διαδίκτυο έχει αποκτήσει την εμβληματική αίγλη ενός παγκοσμίου χώρου απόλυτης ελευθερίας, ξένου προς την εξουσία. Η κατάργηση των εμποδίων του χώρου και του χρόνου σε συνδυασμό με την ελευθεριακή φύση των βασικών τεχνολογικών του κανόνων και πρωτοκόλλων και την αδυναμία αστυνόμευσης του κυβερνοχώρου έχουν προκαλέσει έκρηξη στις επικοινωνίες και τη δημιουργικότητα των ανθρώπων και έχουν καταστήσει το νέο φαινόμενο μοχλό απελευθέρωσης για τις κοινωνίες. Έτσι, έχουν παγιωθεί στον ψηφιακό κόσμο κοινότητες που, κάνοντας χρήση των άπειρων δυνατοτήτων του, καταφέρνουν σε μεγάλο βαθμό να λειτουργούν με τάσεις αντεξουσίας και εγγενή μέσα τους μία φανταστική σύλληψη μιας μετα-καπιταλιστικής κοινωνίας.

Το πιο σημαντικό και ελπιδοφόρο στα φαινόμενα που γεννά ο ψηφιακός κόσμος, είναι τα στοιχεία τους αυτά που αμφισβητούν την παντοκρατορία του καπιταλισμού στην οικονομία και η από πλευράς τους παροχή εναλλακτικών προτάσεων στους νόμους της αγοράς. Φαινόμενα όπως το ελεύθερο λογισμικό και οι λειτουργίες μέσα από τις οποίες συγκροτείται, οι κοινότητες των μπλογκς και των ιντερνετικών φόρουμ, οι συνεργατικές συσσωρεύσεις γνώσης, με πιο γνωστό παράδειγμα τη wikipedia, οι κοινότητες ανταλλαγής πληροφοριών peer 2 peer, οι κοινότητες ελεύθερης ανταλλαγής video ή τέχνης, που στηρίζονται σε ιστοχώρους τύπου youtube και όχι μόνο, αποδεικνύουν καθημερινά πως η παραγωγική διαδικασία γνώσης, πληροφορίας και κουλτούρας, όταν κινείται με βάση κυρίως τις αρχές της οικονομίας του δώρου, δηλαδή της κομμουνιστικής, είναι πολύ πιο αποτελεσματική από την καπιταλιστική. Κοινότητες ανθρώπων με χαλαρούς δεσμούς μεταξύ τους, απλωμένες στα τέσσερα σημεία του ορίζοντα και βασισμένες στην εθελοντική συνεισφορά των μελών τους μπορούν και φτιάχνουν λογισμικά, γεννούν γνώση και πληροφορία, δημιουργούν τέχνη και πολιτισμό που είναι από κοινωνική σκοπιά απείρως πιο προωθημένα από τα αντίστοιχα εμπορευματικά και επιπλέον ελεύθερα προσβάσιμα για όλους. Μία απλή άλλωστε αναζήτηση για οποιοδήποτε λήμμα στο google αποδεικνύει ότι στο μεγαλύτερο μέρος του ολόκληρο το διαδίκτυο κινείται με τέτοιο τρόπο. Ο τεράστιος όγκος πληροφοριών, που βρίσκεται συσσωρευμένος ή παράγεται μέσα σε αυτό, έχει δημιουργηθεί κυρίως από την εθελοντική συνεισφορά των ανθρώπων και όχι με βάση τις λογικές του κέρδους και της αγοράς, κάνοντας έτσι πράξη το φανταστικό μίας εναλλακτικής του καπιταλισμού άυλης οικονομίας, σύμφωνα με το οποίο κάθε χρήστης συνεισφέρει εθελοντικά ψηφιοποιημένη γνώση, πληροφορία και κουλτούρα στο κοινωνικό σύνολο, έχοντας τη βεβαιότητα ότι θα λάβει με τη σειρά του απείρως περισσότερη από το τελευταίο.

Όπως πάντως έχει δείξει η ιστορία, ελευθεριακές νησίδες στον κα-

πιταλισμό, σε απόλυτη ανεξαρτησία από αυτόν, δεν υπάρχουν. Ειδικά στο πολυσύνθετο και υπό διαρκή εξέλιξη φαινόμενο της Κοινωνίας της Πληροφορίας είναι εξαιρετικά δυσχερές να αποτυπωθεί σε κάθε στιγμή το πού αρχίζει και τελειώνει η επίδραση του συστήματος και σε ποιο βαθμό διαφθείρονται οι πιο ελευθεριακές του πτυχές από το κέρδος. Έτσι, από την εμφάνιση του κυβερνοχώρου μέχρι σήμερα έχει κυλήσει πολύ νερό στο αυλάκι. Ο αρχικός ενθουσιασμός των ανθρώπων και η αμχανία της κυριαρχίας μπροστά στο νέο μέσο έχουν πλέον αποκρυσταλλωθεί σε διακριτές και αντιπαλεούμενες τάσεις για τη μορφοποίησή του.

Κέντρο της διαπάλης στον ψηφιακό κόσμο αποτελεί ο καθορισμός των κανόνων με βάση τις οποίες θα ρέει η πληροφορία στα σύγχρονα δίκτυα ηλεκτρονικών επικοινωνιών, αν δηλαδή θα ρέει με όρους ελευθερίας ή με όρους ελέγχου. Από τη μία οι χρήστες, το πόπολο του ψηφιακού κόσμου, επιχειρούν να διατηρούν ελεύθερη τη ροή της πληροφορίας, που εγγυάται την αυτονομία και την ελευθερία τους, και από την άλλη τα κράτη και το κεφάλαιο επιχειρούν να επιβάλουν κανόνες ελέγχου πάνω σε αυτή. Στη διαπάλη αυτή, τα ψηφιακά περιβάλλοντα μοιάζουν να αλλάζουν ρότα από την αρχική γενική ελευθεριότητα προς μία σχετική ελεγχιμότητα.

Οι κανόνες που επιχειρεί να εφαρμόσει το καπιταλιστικό σύστημα στον ψηφιακό κόσμο είναι -τι άλλο- κανόνες ιδιοκτησίας, τεχνητοί και αφύσικοι. Εφαρμόζοντας δικαιώματα ιδιοκτησίας πάνω στη γνώση, την πληροφορία και την κουλτούρα, επιχειρείται η μετατροπή τους από αχαλίνωτες οντότητες στα μυαλά των ανθρώπων σε εμπορεύσιμα, περιχαρακωμένα από την ιδιωτικότητα, προϊόντα. Με αυτό τον τρόπο μόνο μπορεί να καθίσταται δυνατή η οικονομική τους εκμετάλλευση από το κεφάλαιο και η αναπαραγωγή των εξουσιαστικών σχέσεων παραγωγής του φυσικού κόσμου και στην κοινωνία της πληροφορίας. Ο αφορισμός όμως ότι η γνώση είναι δύναμη (=εξουσία) δεν είναι απλώς άλλο ένα λογοπαίγνιο. Η γνώση, η πληροφορία και η κουλτούρα αποτελούν από τη φύση τους αγαθά κεντρικής σημασίας σε κάθε

κοινωνία. Όποιος ασκεί έλεγχο πάνω σε αυτά, καθορίζει το τώρα και το αύριο της ύπαρξής μας. Καθώς το σύνολο γνώσης, πληροφορίας και κουλτούρας, που έχει δημιουργηθεί σε όλη την ανθρώπινη ιστορία, κυλάει ψηφιοποιημένο με εκπληκτική ταχύτητα στα σύγχρονα τηλεπικοινωνιακά δίκτυα, το πιο καίριο ερώτημα για το παρόν και το μέλλον του ψηφιακού μας κόσμου είναι το αν, ποιος και πώς έχει τον έλεγχο και ποιος την πρόσβαση σε όλη αυτή τη γνώση. Είναι το ερώτημα που αγγίζει την καρδιά του φαινομένου που ονομάζεται κοινωνία της πληροφορίας, και είναι το ερώτημα που τελικά αποκρυσταλλώνει τις εξουσιαστικές σχέσεις και δομές που αναπτύσσονται μέσα σε αυτήν.

Ζούμε λοιπόν την ψηφιακή εποχή. Την εποχή που ο ψηφιακός κόσμος αναδύεται ως ο συλλογικός εγκέφαλος της ανθρωπότητας και η παγκόσμια οικονομία βασίζεται κυρίως στην πληροφορία. Διαθέτουμε την τεχνολογική δυνατότητα να καταστήσουμε τη συλλογική γνώση και μνήμη της ανθρωπότητας προσβάσιμη χωρίς τοπικούς, χρονικούς ή άλλους περιορισμούς σε όλους τους ανθρώπους. Διαθέτουμε τα τεχνολογικά εργαλεία να καταστήσουμε τη δημιουργία τέχνης και πολιτισμού και την παραγωγή επιστήμης καθημερινή ασχολία του καθενός και όχι μονοπώλιο των καλλιτεχνών ή των επιστημόνων. Διαθέτουμε τα τεχνολογικά μέσα, για να προκαλέσουμε μία πολιτισμική έκρηξη, που όμοιά της δεν θα έχει βιώσει η ανθρώπινη ιστορία. Αυτό που δε διαθέτουμε ακόμη είναι το πολιτικο-οικονομικό σύστημα, για να επιτύχουμε όλα τα παραπάνω. Η πολιτικο-οικονομική πραγματικότητα που λέγεται καπιταλισμός στέκεται για άλλη μία φορά εμπόδιο στην πραγμάτωση του ανθρώπου και της ελευθερίας.

Ο ελληνικός κινηματικός χώρος μοιάζει να απέχει συνειδητά από τις διαπάλες του ψηφιακού κόσμου, έχοντας την αυταπάτη ότι δεν τον αφορούν. Μοιάζει να χρειάζεται ένα λόγο, για να πιστέψει και να αγωνιστεί για τέτοια ζητήματα. Αν υπάρχει τέτοιος λόγος, αυτός δε θα μπορούσε να είναι άλλος από τη μάχη για την απαλλοτρίωση κάθε ιδιοκτησίας στη γνώση και τη μάχη για την ανάπτυξη εναλλακτικών -έξω από το κέρδος και την εξουσία- μορφών παραγωγής της. Τέτοια κατεύθυνση πρέπει να έχει ο αγώνας, που οφείλουμε να δώσουμε στον ψηφιακό κόσμο. Και φυσικά τέτοια κατεύθυνση δεν είναι ξέχωρη αλλά αποτελεί αναπόσπαστο μέρος του συνολικού αγώνα για να σπάσουμε τα δεσμά αυτού του εξουσιαστικού κόσμου, για την απελευθέρωση του ανθρώπου και την κοινωνική πρόοδο. Χρειαζόμαστε κάτι περισσότερο;

Αντώνης Μπρούμας

Σημείωση: Μετά από τη «δράση αγάπης» προς τον Bill Gates και τους εγχώριους πλασιέ του, που έγινε πρόσφατα στο Μέγαρο Μουσικής, προέκυψε η βούληση (και η ανάγκη) πολλών για τη συγκρότηση ομάδας που θα ασχολείται με θέματα Κοινωνίας της Πληροφορίας από επαναστατική - κινηματική σκοπιά. Για επικοινωνία μπορείτε να γραφτείτε εδώ: <https://lists.riseup.net/www/subscribe/sid>. Το παρόν πάντως κείμενο απηχεί καθαρά προσωπικές απόψεις και δεν αποτελεί αποτέλεσμα διεργασίας της ομάδας.

φάκελος / CONTRACTORS - KILLERS

Εταιρείες παροχής Στρατιωτικών Υπηρεσιών:

Τα σκυλιά του πολέμου έγιναν στελέχη

Ο κλάδος του “ιδιωτικών εταιρειών πολέμου” σήμερα, εμφανίζει κέρδη δισεκατομμυρίων δολαρίων. Και οι εταιρείες αυτές δεν περιορίζονται πλέον σε βοηθητικές προς τον στρατό υπηρεσίες, αλλά έχουν διευρυμένες αρμοδιότητες: Παίρνουν μέρος στις μάχες, τις ανακρίσεις και τα βασανιστήρια, συντηρούν και χειρίζονται τελευταίας τεχνολογίας οπλικά συστήματα τα οποία ο τακτικός στρατός αδυνατεί να χειριστεί, αναλαμβάνουν την εκπαίδευση εθνικών στρατών και αστυνομιών, την ένοπλη φύλαξη ανθρώπων, εμπορευμάτων και εγκαταστάσεων, διοικούν φυλακές, παρέχουν στο στρατό μάγειρες, οδηγούς, καθαριστές και κάθε είδους υπηρεσία που σχετίζεται με τον πόλεμο.

Παλαιότερα, μισθοφόρος ήταν κάποιος που δεν άνηκε σε έναν τακτικό στρατό και που δεν ήταν υπόλογος στην πειθαρχία του στρατού. Ήταν κάποιος που έθετε τον εαυτό του προς πώληση στον αγοραστή με τη μεγαλύτερη προσφορά για να συμμετάσχει σε στρατιωτικές επιχειρήσεις μακριά από την πατρίδα του. Σήμερα τα πράγματα είναι διαφορετικά, δεν πρόκειται για τους παραδοσιακούς τυχοδιώκτες της λεγεώνας των ξένων, ούτε για τον κλασικό τύπο του commando των ειδικών δυνάμεων που έβρισκε δουλειά μέσω του περιοδικού Soldier of Fortune. Πλέον τα πραξικοπήματα στο Κονγκό ή στην Αγκόλα αποτελούν παρελθόν, ενώ οι ανατροπές των κυβερνήσεων γίνονται με βάση τους κανόνες του διεθνούς δικαίου.

Μισθοφόροι με γραβάτα.

Οι μισθοφόροι του 21ου αιώνα θεωρούν τους ίδιους διαφορετικούς. Δεν θέλουν να τους αποκαλούν μισθοφόρους. Προτιμούν τίτλους όπως «σύμβουλοι σε θέματα ασφαλείας» ή «εταιρείες παροχής στρατιωτικών υπηρεσιών». Σύμφωνα με την καινούργια αντίληψη για τον πόλεμο, μισθοφόρος είναι κάποιος ο οποίος πληρώνεται για να πολεμήσει τους πολέμους κάποιου άλλου. Αυτοί δεν πολεμούν (υποτίθεται) εκ μέρους κανενός. Απλά προσφέρουν προστασία σε ανθρώπους που ασχολούνται με «καθ' όλα νόμιμες επιχειρήσεις». Κατά την άποψή τους, βρίσκονται σε έναν καθαρά αμυντικό ρόλο, δεν διαθέτουν τα μέσα για επιθετικές πολιτικές, και ούτε αποσκοπούν σε αυτό (η πραγματικότητα στο Ιράκ τους διαψεύδει).

Η νέα αυτή βιομηχανία του ιδιωτικού πολέμου βρίσκεται σε άνθιση τα τελευταία δέκα χρόνια. Οι ιδιωτικές στρατιωτικές επιχειρήσεις καλύπτουν μια ευρεία γκάμα υπηρεσιών, από μικρές ομάδες κομάτων μέχρι στρατιωτικές επιχειρήσεις μεγάλης κλί-

μακας. Δηλώνουν έτοιμες να αναπτύξουν το προσωπικό τους όπου υπάρχει ζήτηση, από τη Σιέρα Λεόνε μέχρι το Ιράκ. Διότι ο πόλεμος στο Ιράκ δεν είναι μόνο υπόθεση των αμερικανικών στρατιωτικών δυνάμεων, αλλά και άλλων οργανώσεων που δρουν με σκοπό την ασφάλεια σημαντικών προσώπων, καθώς και την επιτήρηση της κατάστασης. Η πιο γνωστή από αυτές ονομάζεται Blackwater και είναι ουσιαστικά ο αδιαφιλονίκητος «φύλακας άγγελος» του αμερικανικού στρατού στην πιο επικίνδυνη γι' αυτούς περιοχή της Μ. Ανατολής.

Μαύρο νερό όπως πετρέλαιο;

Λίγοι άνθρωποι γνωρίζουν την ύπαρξη της οργάνωσης Blackwater, καθώς και το ρόλο που διαδραματίζει σε διάφορες πολεμικές ζώνες του πλανήτη. Η Blackwater ιδρύθηκε το 1998 από τους βετεράνους στρατιωτικούς Eric Prince και Allan Clark και, σύμφωνα με πληροφορίες, αυτή τη στιγμή έχει 40.000 άρτια εκπαιδευμένους στρατιώτες διασκορπισμέ-

νους σε διάφορες «ηλεκτρισμένες» περιοχές του κόσμου.

Η βάση της βρίσκεται στη Βόρεια Καρολίνα και διαθέτει εξαιρετικά σύγχρονες εγκαταστάσεις που εξυπηρετούν την καλύτερη δυνατή εκπαίδευση του προσωπικού της. Συγκεκριμένα, στη βάση της διαθέτει σκοπευτήρια, αυτοσχέδιες λίμνες, καθώς και κτίρια που βοηθούν στην εξομίωση πραγματικών επιχειρήσεων. Οι εγκαταστάσεις, σύμφωνα με τους ειδικούς, είναι οι μεγαλύτερες που υπάρχουν στις ΗΠΑ. Πρόκειται για μια μυστική ειδική μονάδα του αμερικανικού στρατού που όμως διαθέτει τη δική της ανεξάρτητη διοίκηση.

Η οργάνωση Blackwater μπορεί να μην είναι ιδιαιτέρως γνωστή στους περισσότερους ανθρώπους του κόσμου, ωστόσο η αμερικανική κυβέρνηση έχει πληρώσει το αστρονομικό ποσό του ενός δισ. δολαρίων στην Blackwater με σκοπό τη φύλαξη υψη-

λόβαθμων στελεχών του αμερικανικού στρατού, καθώς και διπλωματικών αποστολών. Παράλληλα, της έχει αναθέσει τη φρούρηση της αμερικανικής πρεσβείας στο Ιράκ που είναι και η μεγαλύτερη στον κόσμο. Σημειώνεται ότι τουλάχιστον 25.000 ένοπλοι στρατιώτες που δουλεύουν υπό της οδηγίες της οργάνωσης επιτηρούν μέρα νύχτα τον χώρο γύρω από την πρεσβεία. Και δεν είναι η μόνη. Ο αριθμός των μισθοφόρων ιδιωτικών εταιρειών ασφαλείας που επιχειρούν στο Ιράκ, για λογαριασμό κυρίως αμερικανικών και ευρωπαϊκών εταιρειών, καθώς και διπλωματικών αποστολών, εκτιμάται ότι κυμαίνεται από 25.000 έως 48.000.

Ο Καπιταλισμός ως συνώνυμο του πολέμου

Ο καπιταλισμός αναπτύχθηκε διαχρονικά διαμέσου του πολέμου, τον οποίο μηχανισμό φρόντισε να εκσυγχρονίσει συνακόλουθα. Από τα έθνη-κράτη πλέον ο πόλεμος περνάει στις διακρατικές συμμαχίες και στις υποτιθέμενες ειρηνευτικές αποστολές. Ο πόλεμος δεν αφορά τη σύγκρουση κρατών, αλλά οικονομικών συμφερόντων που θα καλύψουν την ακόρεστη δίψα για περισσότερα κέρδη και νέες «ελεύθερες» αγορές. Ο δυτικός κόσμος δεν αντιμάχεται πλέον μια οργανωμένη εμφανή απειλή αλλά μια «καλοστημένη συνομοσία τρομοκρατών», η οποία για να αντιμετωπισθεί θέλει τον δικό της εξειδικευμένο αντίπαλο: μυστικές υπηρεσίες, διεθνή δίκτυα πληροφοριών και ιδιωτικούς στρατούς.

Αν κάποτε στην εικόνα των νεκρών στρατιωτών από το «αέριο της μουστάρδας» του Α' Παγκοσμίου Πολέμου ή στα φλεγόμενα σώματα πολιτών από τις ναβάλι στο Βιετνάμ, η «οργανωμένη» διεθνής κοινότητα είχε να δείξει συνθήκες για τα δικαιώματα των αιχμαλώτων ή απαγορεύσεις, η σημερινή πραγματικότητα είναι τελείως διαφορετική. Ο εχθρός είναι «ύπουλος» και «υποχθόνιος», βρίσκεται παντού γι' αυτό και χρειάζεται η αντίστοιχη προπαγάνδα και ο ιδεολογικός χειρισμός: Άλλωστε ποιος νομιμόφρων μπορεί να υποστηρίξει έναν φανατικό τρομοκράτη; Το Αμπόυ Γκράμπι, το Γκουντάναμο δεν είναι τίποτα μπροστά στα εγκλήματα που διεξάγονται στους δρόμους της Βαγδάτης από τους ιδιωτικούς στρατούς, είτε «αμυνόμενοι» απέναντι σε άοπλα 10χρονα παιδιά που έμοιαζαν τρομοκράτες είτε για συντήρηση στην σκοποβολή είτε απλά για διασκέδαση. Οι σύγχρονοι μισθοφόροι διεξάγουν έναν βρώμικο πόλεμο όπως και το σύστημα που τους δημιούργησε. Εφόσον πόλεμος και κυριαρχία είναι ένα και το αυτό, είναι τουλάχιστον αφελές να πιστεύουμε ότι δυτικογενή ειρηνιστικά κινήματα μπορούν να τον σταματήσουν. Η ρήξη με την υποκρισία του ανθρωπισμού του εξουσιαστικού δυτικού κόσμου είναι η μόνη απάντηση στον δυσώϊστο κόσμο τους, αυτό άλλωστε είναι και το διαχρονικό ζητούμενο του κοινωνικού ανταγωνισμού.

Αργύρης Αργυριάδης

φάκελος / **CONTRACTORS - KILLERS**

CONTRACTORS

Η ιδιωτικοποίηση του πολέμου...

Τις δύο τελευταίες δεκαετίες, βιώνουμε μια νέα πολεμική πραγματικότητα. Στην υπάρχουσα σκληρότητα του πολέμου, προστίθενται νέα δεδομένα. Ανέκαθεν ο πόλεμος διεξάγονταν βασισμένος σε μια ιδεολογία που ενίοτε αιτιολογούσε και ηθικοποιούσε τον πόλεμο. Σταυροφορίες, θρησκευτικοί πολέμοι, 1ος παγκόσμιος, 2ος παγκόσμιος. Η πρώτη απότομη μετάβαση έγινε στον 1ο παγκόσμιο πόλεμο με την εμφάνιση των όπλων μαζικής καταστροφής τα οποία αύξησαν αναλογικά τις συγκρούσεις και τις απώλειες. Τώρα πλέον, στο Ιράκ, ζούμε την ιδιωτικοποίηση του πολέμου εκ μέρους των Η.Π.Α.

Στο Ιράκ ζουν και εργάζονται 180.000 μισθοφόροι-contractors, την ώρα που ο αμερικανικός στρατός φτάνει τις 160.000. Απο αυτούς σύμφωνα με τα επίσημα στοιχεία του Κεντρικού Αρχηγείου των Η.Π.Α 118.000 είναι ιρακινοί, 43.000 μη αμερικανοί και 21.000 αμερικανοί.

Η πρόσληψη των contractors γίνεται με συμβόλαια τα οποία υπογράφει η αμερικανική κυβέρνηση με ιδιωτικές εταιρείες μισθοφόρων, οι οποίες πολλές φορές είναι καμουφλαρισμένες ως πετρελαϊκές εταιρίες. Οι γνωστότερες από αυτές είναι: Blackwater, Aegis, Erinys, Dynacorp, Triple Canopy.

Η Blackwater ιδρύθηκε το 1997 από τους Al.Clark και E.Prince οι οποίοι είχαν διατελέσει ως εσωτερικοί της κυβέρνησης Bush του μεγαλύτερου. Αξίζει να σημειωθεί ότι ο E.Prince είναι από τους βασικούς οικονομικούς υποστηρικτές του ρεπουμπλικανικού κόμματος ... Η Blackwater εδρεύει στη Β. Καρολίνα και έχει τις μεγαλύτερες σε μέγεθος προπονητικές εγκαταστάσεις στον κόσμο. Τα 2/3 των κερδών της προέρχονται από τα συμβόλαια της με την Αμερικανική κυβέρνηση. Μόνο το συμβόλαιο για το Ιράκ θα της επιφέρει 750εκ.δολάρια για 3 χρόνια. Πρόεδρος της Blackwater είναι ο Cofer Black πρώην διευθυντής της CTC (CIA'S Counterterrorist Center= κέντρο τρομοκρατίας της CIA). Για τη δουλειά στο Ιράκ η Blackwater στρατολόγησε προσωπικό από την «21.000 ατόμων λίστα της που περιλαμβάνει στρατιώτες ειδικών δυνάμεων και ομάδων επιβολής τάξης». Από τον διευθυντή της επιβεβαιώθηκε η πρόσληψη βολιβιανών, κολομβιανών, καθεστω-

τικών του Πινোসέτ, Σομαλών, κονγκολέζων κ.α. Μεταξύ 2005-2007 το προσωπικό της Blackwater έχει εμπλακεί σε 195 περιστατικά με ανταλλαγή πυρών, στα 163 από τα οποία πυροβόλησε πρώτο. 25 μέλη της Blackwater έχουν απολυθεί για τη χρήση ναρκωτικών ουσιών και 28 για την πολιτική της εταιρείας σχετικά με τα όπλα.

Η παρουσία της Blackwater ξεκινάει από τις 31/03/2004 όταν 4 contractors αφοπλίστηκαν και κρεμάστηκαν από μια γέφυρα του Ευφράτη. Οι οικογένειες των θυμάτων κατέθεσαν μήνυση στη Blackwater επειδή αρνήθηκε να τους παρέχει πληροφορίες σχετικά με τον θάνατο των συγγενών τους. Το 2007 η Επιτροπή Εποπτείας και Κυβερνητικού έλεγχου συμφώνησε μαζί τους ότι η εταιρεία σκόπιμα «καθυστερεί και εμποδίζει τις έρευνες».

Την παραμονή του 2006 ένας φρουρός ασφάλειας του πρώην προέδρου του Ιράκ πυροβολήθηκε και σκοτώθηκε από τον Andrew J.Moonen. Η ιρακινή κυβέρνηση ισχυρίζεται ότι τον δολοφόνησε ενώ ήταν μεθυσμένος. Ο Moonen απολύθηκε από την Blackwater επειδή «παραβίασε την πολιτική για τα όπλα και το αλκοόλ...». Παρολαυτά μερικές μέρες μετά ταξίδεψε πίσω στις Η.Π.Α. Η αμερικανική κυβέρνηση και η Blackwater προσπάθησαν να κρατήσουν μυστική την ταυτότητα του χωρίς επιτυχία.

Στις 23/01/07, πέντε contractors της Blackwater σκοτώθηκαν όταν το ελικόπτερο τους καταρρίφθηκε. Παρολαυτά ένας εμπειρογνώμονας της αμερικανικής κυβέρνησης επιβεβαίωσε ότι οι 4 είχαν πυροβοληθεί στο πίσω μέρος του κεφαλιού «όπως σε εκτέλεση» και δεν ξέρει τελικά αν ο πέμπτος επιβίωσε απ' την σύγκρουση...

Στις 30/05/07, μισθοφόροι της Blackwater πυροβολούν και σκοτώνουν έναν ιρακινό πολίτη επειδή «οδηγούσε πολύ κοντά» σε μια πομπή οχημάτων του State Department που φρουρούσε η Blackwater.

Στις 06/02/06, ένας ελεύθερος σκοπευτής ανοίγει πυρ από την σκεπή του ιρακινού υπουργείου δικαιοσύνης, σκοτώνει 3 φρουρούς που δούλευαν στην κρατική εταιρεία τηλεπικοινωνιών-Iraqi Media Network. 13 μάρτυρες επιβεβαίωσαν ότι οι πυροβολισμοί ήταν απρόκλητοι...

Στις 16/09/07, contractors της Blackwater ανοίγουν πυρ στην πλα-

τειά Missouri της Βαγδάτης αφήνοντας 17 άοπλους ιρακινούς πολίτες νεκρούς. Σύμφωνα με μάρτυρες η επίθεση ήταν απρόκλητη και οι μισθοφόροι συνέχισαν να πυροβολούν ενώ οι πολίτες έτρεχαν να ξεφύγουν. Δύο ελικόπτερα της Blackwater βοήθησαν την επίθεση... Το FBI αποκάλυψε ότι οι 14 τουλάχιστον από τους πυροβολισμούς ήταν αστήρικτοι.

Στα μέσα του περασμένου Δεκέμβρη ένας χειρίστης K-9 σκότωσε ένα σκυλί που άνηκε στους Times της Νέας Υόρκης. Αφορμή ήταν ότι ο σκύλος «παρενοχλούσε» το λαγωνικό...

Το 2007 η Επιτροπή για την Εποπτεία και τον Κυβερνητικό Ανασχηματισμό αναφέρει, βασισμένη σε στοιχεία του State Department και

εσωτερικά mail της Blackwater, «είναι γεμάτη από στρατιώτες που πυροβολούν πρώτοι, δεν είναι πάντα νηφάλιοι και δεν σταματάνε να δουν τι είναι αυτό που χτυπήθηκε από τις σφαίρες τους». Αφορμή για την έρευνα αυτή ήταν κάποια στοιχεία που δημοσιεύτηκαν και σύμφωνα με αυτά η Blackwater «χρεώνει» την αμερικανική κυβέρνηση με 1.222 δολάρια τη μέρα/άτομο το οποίο είναι 445.000 δολάρια

το χρόνο η αλλιώς 6 φορές περισσότερο από ότι ένας αμερικανός στρατιώτης... Σύμφωνα με τα ίδια στοιχεία από κάθε αμερικανικό δολάριο που φορολογείται περίπου 55 cents προορίζονται για την αποπληρωμή των μισθοφορικών συμβολαίων...

Η άλλη εκ των μεγάλων μισθοφορικών εταιρειών η Aegis, έχει πάρει το όνομα της από την μυθική Αιγίδα, ασπίδα που έφτιαξε ο Ήφαιστος για την Αθηνά η το Δια- έχει κάνει συμβόλαιο με την αμερικανική κυβέρνηση για 293 εκατομμύρια δολάρια/3 χρόνια. Στο συμβόλαιο οι υποχρεώσεις της Aegis, όπως αναγράφονται είναι: α) πρόσφορα στατικής και κινητής προστασίας για το σώμα των μηχανικών του Στράτου

- β) φύλαξη και προστασία των υπηρεσιών ασφάλειας
- γ) βοήθεια στη διακίνηση πληροφοριών μεταξύ contractors και ομάδων ασφάλειας
- δ) παροχή συνεχούς πληροφόρησης στην προσαρμοστικότητα και την

φάκελος / **CONTRACTORS - KILLERS****- KILLERS**

κίνηση στους δρόμους της χώρας

Φυσικά οι contractors κάθε άλλο παρά περιορίστηκαν στις υποχρεώσεις τους. Πριν από 2 χρόνια διέρρευσε στο διαδίκτυο, υλικό που δείχνει τους μισθοφόρους της Aegis να πυροβολούν αυτοκίνητα πολιτών χωρίς προφανή λόγο. Τα βίντεο στάθηκαν αφορμή να ξεκινήσει σειρά ερευνών από την μεριά της αμερικανικής κυβέρνησης αλλά και της Aegis. Οι αναφορές της αμερικανικής κυβέρνησης καταλήγουν στο ότι «οι εμπλεκόμενοι contractors λειτουργούσαν μέσα στα όρια της χρήσης βίας» ενώ οι αναφορές της Aegis παραμένουν κλειστές για λόγους «πελατειακής εμπιστευτικότητας». Πίσω από το βίντεο φαίνεται να βρίσκεται ο Rod Stoner, πρώην δεκανέας και αλεξιπτωτιστής του βρετανικού Στράτου που προσλήφθηκε από την Aegis ως σύμβουλος ασφάλειας. Το 2005 ο Rod Stoner όντας δυσανεστήμενος με την διαχείριση της Aegis στο Ιράκ από το υπουργείο άμυνας των Η.Π.Α, αποχωρεί. Τον Οκτώβριο του 2005 «στήνει» ένα site όπου προβάλλονται τα επίμαχα βίντεο.

Το 2006 στο Channel 4 ο Rod Stoner δηλώνει «Με κατηγορούν για παραβίαση της εμπιστευτικότητας, παραβίαση του συμβολαίου. Δεν καταλαβαίνω πως μπορούν να το κάνουν αυτό εφόσον αρνήθηκαν οποιαδήποτε ανάμειξη με τα βίντεο. Τα περισσότερα τραβήχτηκαν ενώ είμαι στο αυτοκίνητο. Αρχική μου πρόθεση ήταν να εκθέσω τα προβλήματα της Aegis ώστε να μην υπάρχει άλλη επιλογή παρά της επίλυσής τους».

Ακόμα μια εταιρεία που παρουσιάζει ενδιαφέρον είναι η Erinys (από τις μυθικές Ερινύες). Ιδρύθηκε το 2001 από τον νοτιοαφρικανό Sean Cleary, πρώην επίσημο του καθεστώτος απαρτχάιντ με πολλές ακροδεξιές «συνδέσεις». Η Erinys εμφανίζεται σε Ρωσία, Κινά, Τουρκία, Σαουδική Αραβία και Νιγηρία ενώ αυτή τη στιγμή επιχειρεί συγχρόνως σε Μοσούλη, Κίρκουτ, Βαγδάτη, Βασόρα. Ιδιαίτερη αναφορά

έγινε στην Erinys τον Νοέμβριο του 2006 όταν ίχνη από το πολωνό 210 που σκότωσε τον πρώην πράκτορα της KGB Alexandr Litivenko, βρέθηκαν στις εγκαταστάσεις της στο Λονδίνο.

Ιδιαίτερα καλές σχέσεις με την αμερικανική κυβέρνηση έχει και η DynCorp καθώς το 96% των ετήσιων απολαβών της προέρχεται από συμβόλαια της με τη κυβέρνηση των Η.Π.Α. Φυσικά και η DynCorp ανταποκρίθηκε στις «ανάγκες» της αμερικανικής εξωτερικής πολιτικής δηλώνοντας παρών σε Βολιβία, Βοσνία, Σομαλία, Αγκόλα, Αϊτή Κολομβία, Κόσοβο και Κουβέιτ.

Το Σεπτέμβριο του 2005 ο ταξίαρχος Carl Host αναφέρει με αφορμή τη δολοφονία ενός ταξιτζή στη Βαγδάτη από υπάλληλους της DynCorp «Αυτοί οι τύποι περιφέρονται χαλαροί σε αυτή τη χώρα κάνοντας χαζά πράγματα. Δεν υπάρχει έλεγχος σε αυτούς όποτε δεν μπορείς να τους τιμωρείς όταν κλιμακώνουν τη βία. Πυροβολούν ανθρώπους και κάποιοι πρέπει να αντιμετωπίσει τις συνέπειες...» Πολλές φορές μέσα στο 2007 η DynCorp κατηγορήθηκε από ομοσπονδιακούς για κατασπατάληση των παρεχόμενων οικονομικών πόρων με αποκορύφωμα το μήνα Φεβρουάριο όπου οι υπεύθυνοι της εταιρείας αιτιολόγησαν την απώλεια 1,2 δις δολαρίων σε απλή κακοδιαχείριση.

Φυσικά η δεν είναι η πρώτη φορά, που η συγκεκριμένη εταιρεία κατηγορείται για σκάνδαλα. Για όσους θυμούνται καλύτερα, η DynCorp την περίοδο της Βοσνίας είχε εμπλακεί σε ένα μεγάλο σεξουαλικό σκάνδαλο. Εκτός από τη βιντεοσκόπηση μιας σκηνής βιασμού μιας ανήλικης Βοσνίας από ένα μισθοφόρο, είχε καταδικαστεί και για διακίνηση και εμπορεία λευκής σαρκός. Τα θύματα σε πολλές περιπτώσεις δεν ήταν μεγαλύτερα των 15 ετών...

Τελευταία η Halliburton, εδρεύει στο Τέξας και έχει ιδρυθεί το 1919 ως πετρελαϊκή εταιρεία. Με τα χρόνια και την βοήθεια κονδυλίων του πεντάγωνου εξελίχθηκε σε σημαντικό παράγοντα της

εξωτερικής πολιτικής των Η.Π.Α. Το επίσημο μεταβατικό στάδιο ήταν αμέσως μετά τον πόλεμο του Κόλπου όπου ο γραμματέας άμυνας του Πεντάγωνου Dick Cheney χρηματοδοτεί με πάνω από 8,5 εκατ. δολάρια τη Halliburton για να μελετήσει τη χρήση ιδιωτικών στρατιωτικών δυνάμεων σε ζώνες μάχης. Τον επόμενο χρόνο ο Dick Cheney είναι πλέον ο πρόεδρος της Halliburton όμως το 2000 παραιτείται με ένα αξιοσέβαστο πόσο -34εκκ δολάρια- για να αφιερωθεί στις εκλογές όπου και εκλέγεται αντιπρόεδρος των Η.Π.Α. Από εκεί και μετά οι οικονομικοί δεσμοί της εταιρείας με την κυβέρνηση γίνονται ολοένα και καλύτεροι δίνοντας το δικαίωμα στην Halliburton να χρεώνει με 100.000 δολάρια τη μέρα την κυβέρνηση. Τα έσοδα της από την «επιχείρηση» στο Ιράκ υπολογίζονται σε 13 δις δολάρια. Αξίζει να σημειωθεί ότι η Halliburton είναι η μόνη εταιρεία που αναφέρθηκε στη κασέτα του Osama Bin Laden τον Απρίλιο του 2004 όπου ισχυρίζεται «Αυτός είναι ένας πόλεμος που αποφέρει σε μεγάλες εταιρείες δις δολάρια...» το πρώτο παράδειγμα που έδωσε ήταν η Halliburton.

Το 2005 η Halliburton απασχολεί ξανά την γνώμη με την υπόθεση ομαδικού βιασμού της Jane Leigh Jones η οποία ισχυρίζεται ότι υπάλληλοι της εταιρείας

της έδωσαν ναρκωτικά, την βίασαν και μετά την κράτησαν κλεισμένη χωρίς νερό, φαγητό και ιατρική φροντίδα σε ένα κελί ασφάλειας για 24 ώρες, μέχρι ένας φρουρός να της επιτρέψει να τηλεφωνήσει στον πατέρα της. Ο δικηγόρος της οικογένειας ζήτησε ακρόαση από το State Department αλλά η πελάτισσα του δεν μπορεί να καταθέσει μήνυση εξαιτίας των όρων του συμβολαίου...

Συμβόλαια τα οποία διαφέρουν από εταιρεία σε εταιρεία αλλά και από άτομο σε άτομο! Συνήθως οι contractors με κάποια προύπηρεσία - π.χ εμφύλιοι στην Αφρική, καθεστωτικοί Πινοσέτ-βγάζουν 1000 δολάρια τη μέρα. Οι Contractors όμως από τριτοκοσμικές χώρες δεν πληρώνονται παραπάνω από 50 δολάρια τη μέρα. Σε ερώτηση σχετικά με το περιεχόμενο των συμβολαίων αντιπρόσωπος Jan Schakowsky, ένα από τα κεντρικά μέλη της εκλεγμένης από το Λευκό Οίκο επιτροπής σχετικά με την πληροφόρηση η οποία χειρίζεται λεπτά εθνικά ζητήματα, δήλωσε «Αν θέλω να δω ένα συμβόλαιο πρέπει να πάω σε ένα μυστικό δωμάτιο και να το κοιτάξω, δε μπορώ να πάρω σημειώσεις, ουσιαστικά δεν έχω πρόσβαση σε αυτά τα συμβόλαια αλλά ακόμα και αν είχα δεν θα μπορούσα να μιλήσω σε κανένα για αυτό...»

Στο Ιράκ έχει εγκατασταθεί ένα καθεστώς ωμής βίας και συνεχώς συγκαλυμμένης-εκ μέρους των Η.Π.Α- παραβατικότητας. Η κυβέρνηση των Η.Π.Α βασισμένη σε νομικά κενά χρησιμοποιεί τον πλούτο της τροφοδοτώντας ιδιωτικές εταιρείες με δις για να κάνουν τη «βρώμικη» δουλειά. Με αυτόν τον τρόπο οι Η.Π.Α διεξάγουν πολέμους πολιτικά αστήρικτους καθώς δεν χρειάζεται η συμμετοχή των πολιτών, δε χρειάζεται επιστράτευση, δε χρειάζεται κάποιοι να απολογούνται όταν γυρίζουν τα φέρετρα, το μόνο που χρειάζεται είναι τα λεφτά. Οι contractors καθώς δεν ανήκουν σε τακτικό Στράτο, δεν μπορούν να καταδικαστούν σε εγκλήματα πολέμου η κακομεταχείριση αιχμάλωτων. Αξίζει να αναφερθεί ότι από την αρχή του πολέμου στο Ιράκ 64 αμερικανοί έχουν παραπεμφθεί σε στρατιωτικά δικαστήρια αλλά ούτε ένας μισθοφόρος, καθώς οι εταιρείες τους φυγαδεύουν έξω από το Ιράκ ανώνυμα και με ασφάλεια. Με τέτοια αντιμετώπιση από την πλευρά των Η.Π.Α δεν θίγεται απλώς ο νομικός πολιτισμός αλλά καθιερώνεται στις συνειδήσεις των λαών η ιμπεριαλιστική αυθαιρεσία που τόσα χρόνια επιβάλλουν οι Η.Π.Α.

φάκελος / CONTRACTORS - KILLERS

Ο Δυτικός Κανόνας; Ιδιωτικός Πόλεμος

Με αφορμή τη δολοφονία 15 Ιρακινών αμάχων το Σεπτέμβριο στην Βαγδάτη από την Blackwater (ιδιωτική εταιρεία ασφαλείας των ΗΠΑ) έγινε ορατή μια άλλη διάσταση των προληπτικών πολέμων. Το συμβόλαιο της Blackwater με το πεντάγωνο ανέρχεται στα 300.000.000 δολάρια και ο αριθμός των μισθοφόρων στο Ιράκ ανέρχεται στους 180, 000 ενώ οι Αμερικανοί στρατιώτες είναι 140.000. Κατόπιν σύμβασης-νόμου με την ιρακινή καθεστωτική ηγεσία, οι άντρες της εν λόγω εταιρείας χαίρουν πλήρους ασυλίας. Εδώ είναι και το ζουμί της υπόθεσης, στη δημιουργία μιας γκρίζας ζώνης, ενός νέου δικονομικού status.

Ας μην ξεχνάμε την συζήτηση που διεξάγεται στις δυτικές κοινωνίες γύρω από το νομικό καθεστώς των ιδιωτικών εταιρειών σεκιούριτι, τα όρια των δημοτικών αστυνομιών κ.α. Τα σώματα των υπηκόων γίνονται απολύτως ορατά μέσα από τους μηχανισμούς ελέγχου. Αυτό δεν πρέπει να αντιμετωπιστεί ξέχωρα από μια σειρά άλλων εξελίξεων. Η ιδιωτικοποίηση πτυχών της καταστολής είναι παλιά ιστορία, που σήμερα τείνει να πάρει διαστάσεις κανόνα. Αφορά τη μετατροπή του στρατού και των σωμάτων ασφαλείας σε επαγγελματική επιλογή, αφορά την όλο και διευρυνόμενη ιδιωτικοποίηση των φυλακών. Τα στρατόπεδα συγκέντρωσης έχουν ανοίξει εκ νέου τις πύλες τους και το νομικό οπλοστάσιο φροντίζει την απρόσκοπτη λειτουργία τους. Πρόσφατα έγινε γνωστό ότι έξι από τους κρατούμενους στο Γκουαντανάμο θα οδηγηθούν στα στρατοδικεία με σχεδόν προαποφασισμένη την εκτέλεση. Μόνη σοβαρή απόδειξη ενοχής είναι η ομολογία τους, μια ομολογία που αποσπάσθηκε χάρη στη χρήση του βασανιστηρίου του εικονικού πνιγμού. Οι ιδιωτικές εταιρείες δεν είναι κεραυνός εν αιθρία είναι μέρος της λογικής των νέων πολέμων.

Πρέπει να υπογραμμίσουμε ιδιαίτερα την απόφαση της κυβέρνησης της Γαλλίας για δημιουργία χώρων κράτησης για όσους έχουν διαπράξει σεξουαλικά εγκλήματα, είναι χώροι εγκλεισμού μετά την αποφυλάκιση! Το πανοπτικό του Bentham έχει βγει από τον περικλείστο χώρο της φυλακής για να αγκαλιάσει όλες τις κοινωνικές δραστηριότητες, τα στρατόπεδα συγκέντρωσης έχουν ξανανοίξει τις βαριές τους πόρτες, τα βασανιστήρια ξανάγιναν νόμιμη κατασταλτική διαδικασία. Πόλεμος και καταστολή ενοποιούνται, καθώς στο εξωτερικό προκρίνεται η αστυνομική δράση και στο εσωτερικό επιβάλλεται ο στρατός. Στη σημερινή εποχή όπου επικρατεί το “ο κυρίαρχος είναι αυτός που αποφασίζει για την κατάσταση εξαίρεσης”, μια λεπτή γραμμή που διαρκώς καταργούνται οι στιγμές του έξω. “Η ζωή που είναι άξια να βιωθεί” καταργεί και την υπαρξιακή διάσταση της διερώτησης του Άμλετ, που υποδήλωνε και μια δυσaréσκεια για την αναδυόμενη νεω-

τερικότητα. Αυτό γίνεται διότι για πρώτη φορά τόσο η πολιτική όσο και η φιλοσοφία αντιμετωπίζει τον άνθρωπο ως πρόβλημα, το δικαίωμα ύπαρξης του οποίου καθίσταται αντικείμενο διερώτησης. Αποδοχή και παραίτηση, έτσι το θεολογικό φιλοσοφικό δόγμα πήρε σήμερα την πραγματική του διάσταση. Όμως το πρόβλημα ξεκίνησε από την αναγωγή που έκανε ο Διαφωτισμός, αναγωγή της γέννησης στη δικαιοπολιτική τάξη που έγινε κατά τη διάρκεια της συγκρότησης του έθνους κράτους. Σήμερα με το τέλος του έθνους κράτους η σχέση αυτή ταυτοποιείται. Η γυμνή ζωή ανάγεται ολοκληρωτικά στην κυριαρχία, και τα ανθρώπινα δικαιώματα δεν έχουν λόγο ύπαρξης. Σήμερα το στρατόπεδο, πάντα παρόν, θριαμβεύει. Οι ιδιωτικές εταιρείες απλώς καλύπτουν τις διευρυνόμενες ανάγκες των μηχανισμών καταστολής.

Η αμφισβήτηση της νομιμότητας της κράτησης είναι ένα θεμελιώδες δικαίωμα του αστικού ποινικού δικαίου που η κατάργησή του θα έχει μακροπρόθεσμα μεγάλες συνέπειες πάνω στον ήδη αντιδραστικό ποινικό πολιτισμό. Τα βασανιστήρια, για πρώτη φορά μετά από πολύ καιρό, βγαίνουν από την ομιχλώδη περιοχή της έκτακτης ανάγκης για να εγκατασταθούν οριστικά στο κέντρο των νόμιμων κατασταλτικών δυνατοτήτων. Καθώς κάθε εκτός καταργείται, τα αντιπολεμικά κινήματα οφείλουν να λάβουν υπόψη τους την ανάγκη αντίστασης σε αυτές τις αλλαγές. Δεν είναι τυχαία η αδυναμία απάντησης όλων των πτυχών της αριστεράς, όπως είναι γελοία η πεποίθηση ότι θα αλλάξουν τα πράγματα αν πλανητάρχης γίνει ο Ομπάμα, ο οποίος τόνισε ότι δεν θα διστάσει να βομβαρδίσει το Πακιστάν! Σήμερα είναι η ίδια η αγορά που συμμετέχει στον πόλεμο, που παίρνει συμβόλαιο πολέμου.

Η κρατική εξουσία δεν είναι ότι κατέχει το μονοπώλιο του καταναγκασμού αλλά το μονοπώλιο της απόφασης. Ο κυρίαρχος δεν αποφασίζει το έννομο ή το έκνομο αλλά την υπαγωγή του όντος στη σφαίρα του δικαίου. Η κατάσταση εξαίρεσης έχει ήδη επεκταθεί τόσο πολύ ώστε να είναι πλέον κανόνας, καταργώντας το “έξω”. Μια νέα ενοχική εποχή έχει ανατείλει. Ο Χομπς ξαναγίνεται επίκαιρος καθώς, μέσω της ταυτότητας φυσικής κατάστασης και βίας, δήλωνε ότι δικαιώνεται η απόλυτη εξουσία του κυρίαρχου. Το νέο πολιτικό σώμα της δύσης συγκροτείται από τα απολύτως φονεύσιμα σώματα των υπηκόων. Αυτό είναι φανερό βέβαια στους μετανάστες. Ο μετανάστης είναι στην ουσία μια μη ύπαρξη που τα στατιστικά δεδομένα τοποθετούν στην σφαίρα της απειλής, είναι νομικό υποκείμενο στο οποίο το δικαίωμα στην ύπαρξη είναι σαφώς ανακλητό.

Η εκ νέου οριοθέτηση της τρομοκρατίας ως το θερμό μέτωπο ελαστικοποιεί τα όρια δράσης του αστυνομικοδικαστικού κράτους και εντάσσει χωρίς σοβαρές αντιδράσεις στο εσωτερικό των κοινω-

νίων τον στρατό. Ο δε ορισμός της τρομοκρατίας μένει ρευστός ώστε να περιλαμβάνει κάθε πτυχή εναντίωσης στο σύστημα. Η ροή εντολών προς τους υπηκόους πρέπει να είναι απρόσκοπτη. Το κύριο πεδίο δράσης είναι η μητρόπολη, όπου η παραγωγή-αναπαραγωγή του κυρίαρχου κώδικα επανακαθορίζεται ανά προτεραιότητα. Οι διαρκείς έλεγχοι, το πανοπτικό επιβάλλονται μέσα από ένα δικτυακό σύστημα όπου η επιστήμη, η καταστολή, η ψυχολογία, η τεχνολογική καινοτομία δημιουργούν μια ακτινογραφία της ίδιας της ζωής. Όλα είναι ορατά... Αυτό οριστικοποιεί την πολιτική μετατόπιση προς τα δεξιά. Μια κοινωνία ανασφαλής και στερούμενη συνεκτικού νοήματος επιβάλλει τη φυλακή ως ενοποιητικό μηχανισμό. Εδώ βρίσκεται ο ιδεολογικός ρόλος του φόβου ως μακρύ χέρι της εξουσίας, ως αίσθημα επιβολής και η σημασία του ως απειλή.

Η υπεράσπιση των δικαιωμάτων του ανθρώπου έχει ως πολιτική αντίστασης ένα σοβαρό έλλειμμα, ότι είναι ακριβώς αυτά τα δικαιώματα που ταύτισαν τον άνθρωπο με τον πολίτη. Ο διαχωρισμός των δύο εννοιών μένει στα χέρια της κυριαρχίας. Και αν το έθνος κράτος έθεσε ένα πλαίσιο ταύτισης γέννησης δικαίου, και έθεσε σαφή πλαίσια για τον ορισμό του πολίτη, σήμερα που το έθνος κράτος ξεθωριάζει είναι η ζωή η ίδια που γίνεται ο τόπος της κυρίαρχης απόφασης. Η ζωή και η επαναδιατύπωση της ταυτότητας υπάγονται πλέον απευθείας στο κράτος. Το σύστημα αδυνατεί πλέον να λειτουργήσει χωρίς να μεταμορφωθεί σε φονική μηχανή. Η εξουσία κηρύσσει μονομερώς το νέο παγκόσμιο εμφύλιο πόλεμο. Η δημοκρατία σήμερα είναι κυβερνητική, όχι κοινοβουλευτική.

Ζούμε τη διεύρυνση της αστυνομικής δικαιοδοσίας σε όλο και μεγαλύτερο φάσμα δραστηριοτήτων. Ανέτειλε η νέα εποχή της ενοχής, όπου ενοχή είναι οπδήποτε εναντιώνεται στην κυριαρχία. Έχουμε τη μετατροπή της ζωής σε δίκαιο. Ο ορισμός που έδωσε η Agent στα ολοκληρωτικά καθεστώτα, ότι προσπαθούν να κυριαρχήσουν ολικά στον άνθρωπο, παίρνει σάρκα και οστά από τις δυτικές δημοκρατίες. Η κίνηση της κοινωνίας προς έναν ιδιότυπο μέσο

όρο παράγει μια επικίνδυνη μη κίνηση της οποίας η πιο ήπια εκδήλωση είναι η άνοδος ακροδεξιών κομμάτων στο σύνολο της κεντρικής Ευρώπης. Το νέο πολιτικό σώμα της δύσης συγκροτείται από τα απολύτως φονεύσιμα σώματα των υπηκόων.

Τα στρατόπεδα συγκέντρωσης διευρύνουν την δικαιοδοσία τους, βρίσκονται πλέον παντού. Άλλωστε η εθνικοσοσιαλιστική βιοπολιτική είναι αυτή που πολιτικοποίησε την αστυνομία και η σημερινή κυριαρχία οδηγεί αυτή την πολιτικοποίηση στα όρια της. Η πολιτική της ανατροπής δεν μπορεί πλέον να βασίζεται στις ορθολογικές διεκδικήσεις για σταθερές ταυτότητες ή στην επαναστατική επιβεβαίωση μιας θεμελιώδους ανθρώπινης ουσίας. Δεν υπάρχουν βεβαιότητες να υπηρετηθούν και τίποτα ενιαίο για να εκπροσωπηθεί, το τέλος των μεγάλων αφηγήσεων σημαίνει και το τέλος της θεοποίησης της ιστορίας έναντι του ατόμου. Τα κινήματα προσπαθούν να βρουν ένα νέο Βιετνάμ, να ξανασυνατηθούν με ένα νέο Μάη, όμως χρειάζεται κάτι άλλο.

Πρέπει σήμερα να σταθούμε στη μη προβλεψιμότητα της ιστορίας, την απροσδιοριστία της ταυτότητας, πρέπει να συγκροτηθεί μια αντιαπολυταρχική προβληματική. Να δημιουργηθούν κινήσεις που θα προτείνουν ένα ανοικτό πολιτικό σχέδιο αποδόμησης της αρχής, που θα ιεραρχούν τη μάχη μη αποδοχής της αντιτρομοκρατικής και αντιμεταναστευτικής πολιτικής πολύ ψηλά. Η ρήξη πάνω στην έννοια του δημόσιου χώρου είναι μια κρίσιμη μάχη και για το πεδίο του πολέμου. Στην Ελλάδα είδαμε πρόσφατα την επέλαση της λογικής που αναλύσαμε, με την τοποθέτηση στρατηγών στη θέση του υφ. δημόσιας τάξης και στη γραμματεία πολιτικής προστασίας, με τη λειτουργία των καμερών και τη διαρκή χρήση των διατάξεων του τρομονόμου. Η ενοποίηση όλων αυτών των επιθέσεων απαιτεί από εμάς μια νέα οπτική. Όταν η εξουσία αποκόβει καθετί το ασύμμετρο, όταν μετασχηματίζει την αντίληψη διαμέσου της αστυνομίας, πρέπει για να συγκροτηθεί ένα αντιπολεμικό κίνημα να έχει συγκροτηθεί ήδη ένα μέτωπο άρνησης των τρομονόμων, ένα μέτωπο εναντίωσης στη μονοδιάστατη σκέψη. Στόχος η δημιουργία ανοιχτών σχημάτων αντικαπιταλιστικής δράσης που θα εμποδίζουν την εξουσία να παρουσιάζεται ως αυθεντία, δημιουργώντας έναν χώρο έκφρασης της ελευθερίας. Με την ικανότητα σε αυτό το πλαίσιο να οριοθετεί μάχες, αντιστάσεις σε πολλά ζητήματα, από τις φυλακές ως τον πόλεμο και τις κάμερες. Απαιτείται κοινωνική δράση ενάντια στον γενικευμένο φόβο. Πώς ακόμα και περιορισμένα κινήματα διεκδίκησης μπορούν να αγνοήσουν τη δυνατότητα της εξουσίας να ορίζει τα όρια και τις διαστάσεις της αντίστασης; Χρειαζόμαστε όχι εκφραστές χώρων και απόλυτων αληθειών αλλά κοινωνικά κινήματα που θα αντιπαράθονται με την προσπάθεια της κυριαρχίας να ποινικοποιεί ό,τι της αντιτίθεται.

Φιλήμονας Πατσάκης

Σκηνές από Κόσοβο

Κυριακή 17 Φεβρουαρίου, Πρίστινα: φωταγωγημένοι δρόμοι, στολισμένα πάρκα, πανό που γράφουν Independence, αμερικανικές και βρετανικές σημαίες κυματίζουν στις κεντρικές λεωφόρους της πόλης, με τη συνοδευτική επιγραφή Thank You, πέραν φυσικά της αλβανικής σημαίας με το μαύρο δикέφαλο αετό σε κόκκινο φόντο. Η πόλη γιορτάζει την υιοθέτηση της διακήρυξης της ανεξαρτησίας από τη βουλή του Κοσόβου.

Την ίδια ώρα στα βόρεια του Κοσόβου όπου ζει σερβικός πληθυσμός η απογοήτευση εναλλάσσεται με ανησυχία και θυμό. Περίπου 50.000 είναι οι Σέρβοι που ζουν στο βόρειο τμήμα του Κοσόβου το οποίο συνορεύει με τη Σερβία. Στο τμήμα αυτό ο σερβικός πληθυσμός είναι συμπαγής, δεν υπάρχουν Αλβανοί. Οι Σέρβοι κάτοικοι του Βορείου Κοσόβου δεν πρόκειται να αναγνωρίσουν την κυριαρχία ενός κοσοβάρικου ανεξάρτητου κράτους. Θα κηρύξουν ανυπακοή και θα συνεχίσουν να λειτουργούν υπό δική τους, σερβική διοίκηση, σύμφωνα με τους νόμους και το σύνταγμα του σερβικού κράτους. Για το Μάιο, σε συνεργασία με το Βελιγράδι, έχουν αναγγείλει διεξαγωγή τοπικών εκλογών και σχηματισμό δικού τους κοινοβουλίου. Σύμφωνα με αρκετούς αναλυτές, η προοπτική αυτή, μπορεί να οδηγήσει σε μία de facto διαίρεση του Κοσόβου.

Το Κόσοβο έχει περίπου 2 εκ. κατοίκους, εκ των οποίων 90% είναι Αλβανοί. Στην περιοχή ζουν περίπου 100.000 Σέρβοι. Πριν τους νατοϊκούς βομβαρδισμούς το 1999, ο αριθμός των Σέρβων του Κοσόβου έφθανε τις 250.000. Οι Σέρβοι θεωρούν το Κόσοβο ως το "λίκνο του σερβικού πολιτισμού". Στην πρωτεύουσα Πρίστινα που έχει φθάσει τους 500.000 κατοίκους, λόγω της εσωτερικής μετανάστευσης οι Σέρβοι δεν ξεπερνούν πλέον τους 300.

Οι μνήμες νωπές. Όλοι θυμούνται τις περιόδους συνύπαρξης Αλβανών και Σέρβων στην περιοχή. Θυμούνται το Κόσοβο να γεμίζει Σέρβους αστυνομικούς. Θυμούνται τη σφαγή των Αλβανών φοιτητών στην

Πρίστινα στις διαδηλώσεις διαμαρτυρίας ενάντια στην κατάργηση της αυτονομίας του Κοσόβου από το Μιλόσεβιτς, αλλά και τα αντίποινα στα χρόνια που ακολούθησαν. Υπάρχουν νεκροί πολλοί νεκροί και από τις δυο πλευρές, υπάρχουν ακόμη αγνοούμενοι...

Το ποσοστό ανεργίας στο Κόσοβο ξεπερνά το 50%, ενώ η οικονομία της περιοχής είναι κατεστραμμένη. Η διαφθορά έχει απλώσει βαθιά τα πλοκάμια της και κυρίως μεταξύ της πολιτικής ελίτ της περιοχής. Οι διακοπές ρεύματος (με εξαίρεση το βόρειο Κόσοβο το οποίο τροφοδοτείται με ενέργεια από τη Σερβία), είναι τακτικό φαινόμενο. Η διαβίωση είναι ιδιαίτερα δύσκολη και μέρα με τη μέρα τα προβλήματα αναδεικνύονται όλο και περισσότερα.

Μαρία Μάζη

ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ: Η διπλωματία της υποκρισίας...

Σχεδόν είκοσι χρόνια μετά το εθνικιστικό παραλήρημα των αρχών της δεκαετίας του '90, παίζεται πάλι το παιχνίδι της κολοκυθιάς με το όνομα των γειτόνων, το παπαδαριό εφορμά ξανά με κηρύγματα μίσους και κόμματα και κομματίδια διαγωνίζονται επιδεικνύοντας τον «πατριωτισμό» τους.

Θα ήταν όλα αυτά μια ιστορική φάρσα αν η υπόθεση δεν εξελισσόταν στα Βαλκάνια που ακόμη μετράνε τις πληγές τους από τους πολέμους και την ανέχεια, τα αδιέξοδα και την άγρια έφοδο του κεφαλαίου σε βάρος των λαών της περιοχής.

Η κυριαρχία στην Ελλάδα ακολουθεί διαφορετικές γραμμές πλεύσης απέναντι στο ζήτημα της ονομασίας της Μακεδονίας, με την κυβέρνηση να ακροβατεί ανάμεσα στη σκληρή τακτική της χρήσης βέτο, προς ικανοποίηση των εθνικιστικών ενστίκτων των οπαδών της και στους ήπιους τόνους για να μη θιγεί το πολιτισμένο προφίλ της και κυρίως οι διαθέσεις των ισχυρών «συμμάχων» στην Ε.Ε. και τις ΗΠΑ.

Το ΠΑΣΟΚ, με το φορτίο του εκδικητικού εμπάργκο και των συλλαλητηρίων των κυβερνήσεων Α. Παπανδρέου, επιμένει να πλειοδοτεί ζητώντας σκληρή στάση αλλά πιο πολιτισμένα αυτή τη φορά, απαιτώντας την οικονομική καθυστότηση της Μακεδονία αλλά και των άλλων βαλκανικών χωρών από το ντόπιο κεφάλαιο.

Με λεπτές ισορροπίες κινείται και η εντός και εκτός των καθεστωτικών τειχών αριστερά, προσπαθώντας από τη μια πλευρά να τηρεί αποστάσεις ασφαλείας από το εθνοπατριωτικό μπλοκ και από την άλλη να μην προκαλέσει τα λανθάνοντα εθνικιστικά αισθήματα του ακροατηρίου της.

Την ώρα που στην Αθήνα παίζεται το παιχνίδι των εντυπώσεων προς

τέρψιν των τηλεψηφοφόρων, στα Σκόπια τον τόνο δίνει η σχεδόν δουλική προσήλωση των εκεί κρατούντων στο «δυτικό μεγαλείο» που ανάγει σε κεντρικό στόχο την ένταξη στο ΝΑΤΟ και στην Ε.Ε.

Η πρόταση Νίμιτς η διοχέτευση της οποίας σε εφημερίδα του συγκροτήματος Λαμπράκη προκάλεσε διαξιφισμούς στην Αθήνα, για τα Σκόπια αποκτά ιδιαίτερη σημασία ενόψει της κρίσιμης συνόδου κορυφής του ΝΑΤΟ στις αρχές Απριλίου στο Βουκουρέστι όπου μεταξύ άλλων θα συζητηθεί και το θέμα της πρόσκλησης ένταξης της Μακεδονίας στην Βορειοατλαντική συμμαχία.

Η πρόταση που απηχεί τις θέσεις των ΗΠΑ, δεν προκάλεσε ενθουσιασμό σε καμία από τις ενδιαφερόμενες πλευρές αφού η Αθήνα εμμένει στο ζήτημα της ονομασίας απαιτώντας να μην παραπέμψει στην εδώ Μακεδονία και μάλιστα την αρχαία, τουλάχιστον όσο αφορά στο πως θα αποκαλείται η χώρα στους διεθνείς οργανισμούς. Και στα Σκόπια όμως επικρατεί δυσφορία καθώς η πρόταση Νίμιτς θεωρείται ότι ευνοεί τις ελληνικές επιδιώξεις.

Το σίριαλ της ονοματολογίας αναμένεται να παιχτεί για καιρό ακόμη και τουλάχιστον μέχρι και την άνοιξη θα απασχολεί την ντόπια ειδησεογραφία, ωστόσο, η ουσία βρίσκεται αλλού.

Η γειτονική χώρα ονομάζεται Μακεδονία από την εποχή του Τίτο και ακόμη και μετά το όψιμο ελληνικό μένος οι κάτοικοι της αυτοπροσδιορίζονται μακεδόνες.

Το ελληνικό κατεστημένο ανεξαρτήτου αποχρώσεως, ωρύεται περί της ονομασίας παραβλέποντας τις επιχειρήσεις βίαιου εξελληνισμού των μακεδόνων, τον αποκλεισμό των αγωνιστών του δεύτερου αντάρτικου που πεθαίνουν χωρίς να μπορούν να επιστρέψουν στα χωριά τους μόνο και μόνο γιατί δεν είναι καθαροί έλληνες.

Μαρία Γερογιάννη

Από τη Guardian:

Στο χωριό Πλεμεντίνα τίποτα δε μοιάζει να ενώνει το σερβικό και το αλβανικό σχολείο.

Διαφορετικό μάθημα γλώσσας, διαφορετικό μάθημα θρησκευτικών, διαφορετικά βιβλία ιστορίας. Τίποτα... εκτός από ένα προαύλιο, στο οποίο τα παιδιά μοιράζονται από κοινού τις ώρες του διαλείμματος. Μέσα στη δηλητηριασμένη -από το γειτονικό σταθμό ηλεκτρικής ενέργειας- ατμόσφαιρα που περιβάλλει το χωριό, 320 παιδιά (120 αλβανικής καταγωγής και 200 σερβικής) αγνοούν καθημερινά τη νοητή διαχωριστική γραμμή που έχει χαραχθεί μεταξύ των δύο εθνοτήτων.

Όπως υποστηρίζουν οι Αλβανοί κάτοικοι της Πλεμεντίνα, η άθλια κατάσταση του κτιρίου που στεγάζει το αλβανικό δημοτικό -το οποίο, η αλήθεια είναι, μοιάζει περισσότερο με καλύβα και δεν συγκρίνεται με το σερβικό κτίριο- οφείλεται στα γεγονότα του 1991. Τότε, όπως εξιστορούν, ο Μιλόσεβιτς είχε διατάξει την αποβολή των παιδιών αλβανικής καταγωγής από τα σχολεία στο Κόσοβο και το νέο σχολικό κτίριο της Πλεμεντίνα δεν αποτέλεσε εξαίρεση. Πολλοί είναι οι κάτοικοι που επισημαίνουν ότι σε λίγους μήνες όλα αυτά δεν θα έχουν σημασία καθώς μεγάλο μερίδιο εξ αυτών πρόκειται να εκποτιστούν. Τα σπίτια τους, όπως υποστηρίζουν, είναι χτισμένα πάνω σε σημαντικά αποθέματα άνθρακα του οποίου την εξόρυξη η κυβέρνηση φέρεται να έχει τάξει σε κάποια... πολυεθνική αμερικανικών συμφερόντων.

**... ο μόνος τόπος...
(από άρθρο της Ελ Παίς)**

«Κι όμως υπάρχει ένας τόπος στο Κόσοβο όπου Σέρβοι και Αλβανοί συνυπάρχουν αρμονικά. Οι πρώτοι βλέπουν αλβανικά κανάλια, οι δεύτεροι τραγουδούν σέρβικα τραγούδια. Τους λένε τρελούς, αλλά μάλλον είναι οι πιο λογικοί απ' όλους.

Ο Φράνγιο είναι ο «πρύτανης». Βρίσκεται σ' αυτό το ίδρυμα εδώ και 41 χρόνια. Το μόνο που θυμάται είναι ότι έφτασε έναν κρύο χειμώνα από το Νόβι Σαντ, όπου επίσης ήταν κλεισμένος σε άσυλο. Είναι 53 ετών. Οικογένεια δεν έχει. Επίσκεψη δεν έχει δεχθεί ποτέ. Και η ανεξαρτητοποίηση του Κοσόβου τον ενθουσίασε: στο εξής θα έχει διπλή δόση τσιγάρων και σοκολάτας. Ο Νενάντ κατάγεται από το Νόβι Παζάντ, στο Σαντζάκ. Είναι Βόσνιος. Δεν έχει ιδέα γι' αυτά που συνέβησαν στη Γιουγκοσλαβία. Το μόνο που ξέρει είναι ότι του αρέσουν οι πολεμικές ταινίες, κάθε τόσο κάνει ότι πυροβολεί με ένα φανταστικό πολυβόλο που έχει στα χέρια του. «Έφυγαν και μας άφησαν μόνους», λέει, αναφερόμενος στην ημέρα που οι Σέρβοι έφυγαν από το χωριό του. Ήταν η 12η Ιουλίου 1999, η ημέρα που ανέλαβαν δράση τα στρατεύματα του ΝΑΤΟ. Ο Φράνγιο και ο Νενάντ είναι δύο από τους 132 τρώφους του φρενοκομείου του Στίμε, που βρίσκεται στο κέντρο του Κοσόβου, νοτίως της Πρίστινα. Από αυτούς, 58 είναι Αλβανοί, 49 Σέρβοι, 9 Τσιγγάνοι, 7 Βόσνιοι, 6 Ούγγροι από τη Βοϊβοδίνη και 3 Κροάτες. «Ποτέ δεν τσακώνονται για τα προγράμματα της τηλεόρασης», λέει στο δημοσιογράφο της Ελ Παίς η Χαμπίμπε, μια επόπτρια με 25χρονη εμπειρία από το κέντρο. «Οι Σέρβοι παρακολουθούν τα αλβανικά κανάλια. Ύστερα από τόσα χρόνια, όλοι μιλούν και τις δύο γλώσσες. Μερικές φορές, είναι οι Αλβανοί εκείνοι που ζητούν να ακούσουν τι λέγεται στο Βελιγράδι». Την ώρα που μιλά η Χαμπίμπε, ακούγεται ένας τρώφιος από τον κήπο να τραγουδά σέρβικα πατριωτικά τραγούδια μπροστά σε μια ομάδα Αλβανών. Στη Μιτροβίτσα, κάτι τέτοιο μπορεί να του κόστιζε τη ζωή. Αλλά στο Στίμε είναι αλλιώς. Εδώ οι άνθρωποι είναι τρελοί, γι' αυτό και σέβονται ο ένας τον άλλο. Ο Τζούρο είναι Κροάτης. Το μόνο που ξέρει είναι ότι ήλθε από το Βελιγράδι, αλλά η Χαμπίμπε διευκρινίζει ότι κατάγεται από την Κράινα. Η Ύπατη Αρμοστεία των Ηνωμένων Εθνών αναζητεί εδώ και χρόνια την οικογένειά του, όπως και τις οικογένειες των άλλων δύο Κροατών. «Ψάχνουμε τις οικογένειες και προσπαθούμε να τις πείσουμε να δεχθούν τους συγγενείς τους στο σπίτι», λέει ο διευθυντής του ιδρύματος Κουζίμ Τζεζιλί. Υπερβολική απαίτηση. Γιατί να λύσει δηλαδή η διαλυμένη Γιουγκοσλαβία ένα πρόβλημα που δεν έχει καταφέρει δεκαετίες τώρα να επιλύσει ολόκληρη η Δύση; Όσο κι αν ακούγεται κυνικό, αυτοί οι 132 ξεχασμένοι ναυαγοί δεν αποτελούν το χαρακτηριστικότερο σύμβολο της παράνοιας των εθνικισμών;

Μ. Μ.

ΑΝΤΙΦΑΣΙΣΜΟΣ (ο ρόλος του κυρ εισαγγελέα)

Αν και η μοίρα δεν μου επιτρέπει να «φλυαρώ» με την ευκολία μιας «αναρχικής» αφίσας, μπορώ να πάρω θέση για να «μην κάνω ότι δεν καταλαβαίνω». Έχω ωστόσο καταλάβει και μάλιστα πολύ καλά: ότι όποιος δεν καταλαβαίνει ότι τα όρια και οι τρόποι αντιμετώπισης των φασιστών, ναζιστών, ταγμάτων εφόδου (για να πλειοδοτήσω) έχουν τεθεί από αυτούς που νομίζουν ότι καταλαβαίνουν, δεν κατάλαβαν το προσφιλές θέμα που δημιουργούν 50 εγγόνια των κουκουλοφόρων της κατοχής. Καλώ κι εγώ με τη σειρά μου αυτούς που νομίζουν ότι καταλαβαίνουν – γιατί αυτοί που κάνουν ότι δεν καταλαβαίνουν γνωρίζουν περισσότερα – να καταλάβουν ότι ή αντιεξουσιαστής θα είναι κάποιος ή αντιφασίστας. Γιατί όλο αυτό το διάστημα μια αντιεξουσιαστική πράξη είδα: την έξοδο αξιοπρέπειας που πραγματοποίησαν οι αποκλεισμένοι στην πρυτανεία μια έξοδο χωρίς εγγυήσεις και χωρίς φόβο.

Αντιφασισμός 1

Την Παρασκευή 08/02, εκπρόσωποι αριστερών οργανώσεων εισέβαλαν στο γραφείο του εισαγγελέα και υπέβαλαν μηνύσεις για τους τραυματισμούς που προέκυψαν το Σάββατο 02/02 από επίθεση ΜΑΤ και χρυσαυγιτών στην πλατεία Κλαυθμώνος. Καλά έκαναν και πήγαν στον εισαγγελέα!!! Αντιφασίστες είναι.

Αντιφασισμός 2

Το Σάββατο 02/02, αριστερές και συνδικαλιστικές οργανώσεις (ΓΣΕΕ, ΑΔΕΔΥ κ.λπ.) κάλεσαν δυναμικό αντιφασιστικό προσκλητήριο για ματαίωση της συγκέντρωσης της Χρυσής Αυγής στα Προπύλαια και μετά στην Κλαυθμώνος. Και πάλι καλά έκαναν.

Αντιφασισμός 3

Όταν άρχισε να αναζωπυρώνεται το κλίμα και ο ρόλος των ΜΑΤ να έχει αποκαλυφθεί σε όλη την κοινωνία, οι αριστεροί τα μαζεύουν και φεύγουν, αφού το σχέδιό τους και η στρατηγική επέτυχε. Ο εισαγγελέας απαγόρευσε τη συγκέντρωση των χρυσαυγιτών. Με άλλα λόγια «φόρτωσαν» τους αντιφασίστες οπαδούς τους ότι θα παίξουν κάποιο ρόλο αλλά τελικά προτίμησαν το ρόλο αυτόν να τον παίξει ο εισαγγελέας. Αντιφασισμός χωρίς έξοδα. Δεν είχαν λόγο άλλο να καθίσουν. Και πάλι καλά έκαναν που έφυγαν, αλλά συνέβησαν ορισμένα πράγματα τα οποία χαρακτηρίζουν τον φενακισμένο αντιφασισμό τους. Αντί στη συγκέντρωση να έρθουν οι νεολαίοι του ΣΥΝ, οι εργαζόμενοι της ΓΣΕΕ και της ΑΔΕΔΥ ήρθαν αναρχικοί αυτόνομοι αντιεξουσιαστές. Και αυτοί καλά έκαναν, μόνο που έπρεπε αυτοί οι τελευταίοι να βγάλουν τα κάστανα από τη φωτιά μόνοι και κυνηγημένοι και αποκλεισμένοι, έτοιμοι να δεχτούν τη θεωρία των άκρων που προετοίμαζε το κράτος. Τα λυσσασμένα ΜΑΤ, πικαρισμένα από την απαγόρευση των φίλων τους, έπεσαν στο μπλοκ αναίτια, με συλλήψεις και ξυλοδαρμούς.

Αντιφασισμός 4

Στις 15 του μηνός καλούν κάποιοι στα δικαστήρια για ενίσχυση της πολιτικής αγωγής για τη δίκη του Πόρκυ. Καταδικάζεται σε πολυετή φυλάκιση. Και αυτοί που κάλεσαν, καλά έκαναν. Αντιφασίστες είναι.

Ανακεφαλαίωση

- Δε βρισκόμαστε στα πρόθυρα του 2ου Παγκοσμίου Πολέμου.
- Ο λαϊκισμός και ο φασισμός έχουν σχέση όσο η λάσπη με το τσιμέντο.
- Τα ΜΑΤ και οι ακραίες εθνικιστικές και ρατσιστικές ομάδες έχουν κοινό φαντασιακό: αντιαναρχικό, ξενοφοβικό, εθνικιστικό.
- Οι επιθέσεις σε στέκια και μετανάστες έγιναν.
- Μια πρόταση μπορεί να σταθεί απ' αυτούς που εννοούν τον αγώνα ενάντια στα καθάρματα: επιτροπή αυτοάμυνας. Ε; Πώς είπατε;
- Όποιος κάνει πως αυτό δεν το καταλαβαίνει έχει πάρει θέση: είναι μαραθωνοδρόμος αντιφασίστας. Καλά κάνει.

Luther Blissett

Αλέξης Τσίπρας: Χαιρετίσματα στην εξουσία ή χαιρετίσματα από την εξουσία;

Η προαναγγελθείσα εκλογή του Αλέξη Τσίπρα στην ηγεσία του ΣΥΝ επιβεβαιώθηκε πανηγυρικά στο συνέδριό του με το συντριπτικό ποσοστό του 72%. Σκοπός όμως του παρόντος δεν είναι η εσωκομματική διαδικασία του Συνασπισμού (γιατί να μας αφορά άλλωστε;) αλλά οι αλλαγές στο πολιτικό σκηνικό, η επιμέτρησή τους στην κοινωνία και οι προοπτικές με τις οποίες αργά ή γρήγορα θα βρεθούμε αντιμετώπι.

Από τις εκλογές του 2004 το Καραμανλικό μεταπολιτευτικό σχέδιο του δικομματισμού μπήκε σε βαθιά κρίση. Μία κρίση που ξεπερνούσε κι αυτόν ακόμα το δικομματισμό και άγγιζε τα θεμέλια του κοινοβουλευτισμού και της δημοκρατικής του αντιπροσώπευσης. Τα σκάνδαλα, οι υπερεξουσίες, οι διαπλοκές και οι αναγωγές των πολιτικών προβλημάτων στο πλυντήριο των δικαστών, μεγέθυναν τα αδιέξοδα στις βάσεις των κομμάτων εξουσίας. Και αν σε αυτά προσθέσουμε τη μόνιμη και σταθερή επιβλητικότητα της οικονομίας της αγοράς (κοινή συνισταμένη των κομμάτων εξουσίας) σε βάρος τους, τότε καταλαβαίνουμε γιατί το αποτέλεσμα των τελευταίων εκλογών μονοδρόμησε την κρίση ακόμη πιο βαθιά στο τούνελ με άγνωστη διαδρομή και άγνωστη έξοδος. Το βάθος της κρίσης μπορούμε ακόμα να το αναγνώσουμε κι από μια άλλη σκοπιά, απ' αυτή των θεσμών εξουσίας.

Όλοι θυμόμαστε ήδη απ' το '90 τις μάχες που δίνονταν ανάμεσα στους θεσμούς εξουσίας για το ποιος θα πάρει το πάνω χέρι στην περιρρέουσα πολιτική κρίση για την άσκηση της πολιτικής. Μια οι δικαστές με τον Κόκκινο, μια η εκκλησία με το Χριστόδουλο, μια τα ΜΜΕ με τον Μπόμπολα και το Λαμπράκη έκαναν τους πολιτικούς της κυρίαρχης πολιτικής να τρέχουν ασθμαίνοντας πίσω απ' τα γεγονότα και την επικαιρότητα που διαμόρφωναν οι υπόλοιποι (και κυρίως τα ΜΜΕ). Μέσα σ' αυτήν όμως την 20ετία, σταδιακά όλοι οι παραπάνω θεσμοί και οι εκπρόσωποί τους βρέθηκαν πνιγμένοι μέσα στον ίδιο τους το βόθρο, εκθέτοντας ο ένας τον άλλο. Διατεθειμένοι να πουλήσουν την ίδια τους τη μάνα προκειμένου να επιβιώσουν. Ο γνωστός χαρακτηριστικός όρος παρά- στους θεσμούς αυτούς (παραδικαστικό, παραεκκλησιαστικό κτλ) ήταν το κατάλληλο εφεύρημα προκειμένου να αποκρυφτεί το βάθος και η ουσία της κρίσης. Η τελευταία υπόθεση Ζαχόπουλου συμπύκνωσε όλη την κρίση και αποκάλυψε το πραγματικό πρόσωπο όλων των θεσμών εξουσίας με όλα τα μεγέθη της διαφθοράς. Αυτό που διαφαίνεται πια στον ορίζοντα ως μόνιμη συνθήκη είναι πως οι πληγές του συστήματος δεν μπορούν να κλείσουν απ' αυτούς που τις προκάλεσαν. Και λίγο πριν μετατραπεί η πολιτική κρίση σε κοινωνική, να κι ο Τσίπρας πρόεδρος (όταν λέμε κρίση, εννοούμε κρίση, ούτε επανάσταση ούτε αντεπανάσταση).

Πρόεδρος σε ένα κόμμα που στις εκλογές του 2004 ήταν «μπες ψυχή βγες ψυχή» και σήμερα να βρίσκεται μπροστά όχι μόνο με το κατοχυρωμένο 5 και κάτι τοις εκατό, αλλά και με το δημοσκοπικό διπλάσιό του, ξεπερνώντας για πρώτη φορά τον παραδοσιακό του αντίπαλο από το '68, το ΚΚΕ. Η ανάδειξή του στην ηγεσία του ΣΥΝ αλλάζει τα δεδομένα των κομμάτων όπως τα γνωρίζαμε μέχρι σήμερα. Ούτε δεινόσαυροι και γεροντοπαρέες, ούτε μεσήλικες με παλαιοκομματικούς αυλόγυρους. Ο Αλέξης ήρθε να ανατρέψει το πολιτικό σκηνικό και όχι φυσικά για να ανατρέψει το σύστημα της πολιτικής εξουσίας. Γνωρίζει ότι το παλιό είχε φθαρεί τόσο πολύ, ώστε η κοινωνική αδράνεια που το συντηρούσε αδυνατεί όλο και πιο γρήγορα να το αναπαράξει. Το βλέπει στα άλλα κόμματα, το βλέπει και στο κόμμα του. Φυσικά το είδε νωρίτερα ο μέντοράς του, ο Αλαβάνος, αποχωρώντας από την προεδρία και παρ' όλη την εκλογική επιτυχία του ΣΥΝ. Έχοντας στο πλευρό του τα μεσαία στρώματα των αστικών κέντρων, τους μορφωμένους και τα τμήματα της νεολαίας που φλερτάρουν με την εξωκοινοβουλευτική αριστερά, σκοπεύει να «κατέβει» στα κινήματα, όπως το 'κανε παραδείγματος χάριν με το άρθρο 16 και τις κινήσεις πολιτών και να μετατρέψει τα αιτήματά τους σε πρόγραμμα, αλλάζοντας έτσι τους όρους διαμόρφωσης του παραδοσιακού κομματικού προγράμματος. Ο λόγος του εξάλλου στο συνέδριο είχε εμφανή στίγματα από τη γλώσσα των κινημάτων. Μπορεί ο λόγος του να μην είχε κουτοπονηριά, αλλά σίγουρα είχε αρκετή φιλοδοξία για να λογαριάζει χωρίς τον ξενοδόχο. Για να εξηγήμαστε λοιπόν και να μην παρεξηγούμαστε. Ο Τσίπρας προσεγγίζει περισσότερο το ριζοσπάστη της Βουλής των Εφήβων και κάθε άλλο αυτόν των κινημάτων.

Η παρουσία του στην πολιτική έδωσε μια νέα ώθηση στον κοινοβουλευτισμό και στο πολιτικό σύστημα, μια ανάσα ανανέωσης και ελπίδας, έστω και επώδυνης, απέναντι στο παραδοσιακό που υπήρχε μέχρι σήμερα. Νέος, άφθαρτος, έξω από διαπλοκές, ηγέτης πια και αριστερός, όχι κομμουνιστής καταθλιπτικός και μνησικάκος, αυτή τη στιγμή είναι το πιο πολύτιμο περιουσιακό αγαθό του κοινοβουλευτισμού. Και όχι φυσικά ο αντίπαλός του. Εκπομπές και άρθρα χωρίς αυτόν για αυτόν, αποδοχή πλήρης. Ο τίτλος ερρίφθη: «έλα όπως είσαι, αλλά έλα». Τα συγχαρητήρια που δέχτηκε και οι προτάσεις συνεργασίας απ' το κατεστημένο δεν ήταν τυπικά, αλλά ουσιαστικά. Έστω και αν ο ίδιος θέλει να το αμφισβητήσει. Εδώ βέβαια είναι Βαλκάνια, γιατί στην Ευρώπη αυτά τα είχαμε δει προ πολλού και μάλιστα με φυσιογνωμίες άλλης τάξεως (Μπετίτ, Φίσερ).

Και όλα αυτά συμβαίνουν πριν μπει στα βαθιά νερά, πριν βρεθεί αντιμέτωπος με ουσιαστικές αντιπαραθέσεις, όχι μόνο συστημικές, γιατί αυτές έχουν μία φόρμουλα διαχείρισης, αλλά κυρίως κινηματικές, γιατί αυτές ακριβώς δεν έχουν καμιά φόρμουλα. Κι επιπλέον έχουν πολλούς αστάθμητους παράγοντες, όπου το προσόν της ηλικίας γίνεται ξαφνικά και χωρίς να το πάρει χαμπάρι ο παθών, τεράστιο βάρος και μειονέκτημα. Άλλο δηλαδή να μιλάει ο Αλαβάνος και ο Σκυλάκος για κουκουλοφόρους και γνωστούς-αγνώστους κι άλλο ο Τσίπρας. Εξάλλου τα κινήματα στην Ελλάδα είναι στη συντριπτική τους πλειοψηφία νεανικά, όπως και ο ίδιος. Και μένει να δούμε ποιος έχει τις μεγαλύτερες αντοχές ή τις μεγαλύτερες αυταπάτες. Γιατί για να είμαστε ακριβοδίκαιοι, ο Συνασπισμός όπως και κάθε κόμμα, κάνει τη δουλειά του. Το ζήτημα είναι το αν τα κινήματα θα κάνουν τη δική τους δουλειά ή τη δουλειά των κομμάτων.

Κι εδώ οι αντοχές για τον ίδιο έχουν δυο συνισταμένες. Η μία, η ενδοκομματική, ή ακόμα βαθύτερα, η ενδοσυστημική με το ρεαλισμό της εξουσίας προ των πυλών, που δε μας αφορά και η άλλη η καθοδός του στη βάση της κοινωνίας και των κινημάτων, όπου αργά ή γρήγορα, εφόσον το έχει ήδη επιλέξει, θα 'ρθει αντιμέτωπος μ' αυτούς που δε θέλουν να ενσωματωθούν, δεν θέλουν να εκπροσωπηθούν, γιατί πολεμάνε γιατί τους ενδιαφέρει. Αλέξη, ιδού η Ρόδος ιδού και το πήδημα.

Γρηγόρης Τσιλιμαντός

ΣΚΑΝΔΑΛΟ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ Η SIEMENS - ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΚΑΘΕΣΤΩΣ ΤΟΥ ΦΟΒΟΥ

Η μίζα σας προωθείται...

Η Siemens έδινε μίζες σε έλληνες πολιτικούς. Σώπα, κάτι μας είπες τώρα! Η υπόθεση του σκανδάλου Siemens έχει ένα άρωμα από την εποχή της Στάζι, της γερμανικής υπηρεσίας πληροφοριών της Αν. Γερμανίας (το φιλμ «Οι ζωές των άλλων» που προβλήθηκε πέρυσι αφηγείται εξαιρετικά την εποχή) τόσο επειδή ειδικεύεται στις παρακολουθήσεις όσο επειδή ο Σ. Κόκκαλης, με την εταιρεία του οποίου μοιράζεται από το 1988 τις ψηφιακές παροχές με αλληπάλληλες αναθέσεις από το ελληνικό δημόσιο, έχει στο παρελθόν κατηγορηθεί ως πράκτορας της εν λόγω μυστικής υπηρεσίας (κάτι που δεν αποδείχτηκε ποτέ).

Δεν είναι καινούρια η Siemens στην Ελλάδα - είναι η πολυεθνική με τη μεγαλύτερη παρουσία (το 2001 συμπλήρωσε 100 χρόνια που γιορτάστηκαν στο Μέγαρο Μουσικής του Λαμπράκη του οποίου είναι και χορηγός). Το 1931 με την ίδρυση της Ανώνυμης Ελληνικής Τηλεφωνικής Εταιρείας (ΑΕΤΕ) πήρε το χρυσόφορο μονοπώλιο της εκμετάλλευσης των τηλεφώνων το οποίο παλιότερα είχε δοθεί στον Μποδοσάκη από το δικτάτορα Πάγκαλο. Αντιπρόσωπος της Siemens στην Ελλάδα ήταν ο μεγαλοβιομήχανος Ζαχαρίου (συνιδρυτής των τσιμέντων ΤΙΤΑΝ) που είχε πάρει τη δουλειά με τα τηλέφωνα ήδη από το 1928. Παρόλο που ο ΟΤΕ φτιάχνεται το 1949, η Siemens δε σταμάτησε ποτέ να κουμαντάρει τις τηλεπικοινωνίες από τη στιγμή που έχει τον εξοπλι-

: Η Siemens χορηγός στη φανέλα του Ολυμπιακού.
Η καλύτερη διαφήμιση...

σμό. Έτσι, όποιος πολιτικός τα είχε καλά με το πραγματικό αφεντικό του ΟΤΕ, μπορούσε να κάνει και υποκλοπές (Τόμπρας, Μαυρίκης), μπορούσε να παίρνει και εκλογές. Καλά τα είχαν όλοι, ακόμη και η «παρθένα» αριστερά: μία από τις μεγάλες αναθέσεις ψηφιακών σε Siemens-Ιντρακομ το 1989 έγινε επί οικουμενικής κυβέρνησης, για αυτό και ακούμε μισόλογα από Αλέκα και Αλέξη. Το αν τα «πήραν» βέβαια ο Χρυσόχοϊδης, ο Παπαντωνίου, ο κακομοίρης ο Μαλέσιος, ο

Μαρκογιαννάκης, ο Πολύδωρας ή όποιος άλλος από τη Siemens για να δώσουν τη δουλειά για την ασφάλεια των Ολυμπιακών (σύστημα C4I που δόθηκε με απευθείας ανάθεση στην αμερικανική κοινοπραξία SAIC στην οποία συμμετείχε η Siemens) έχει λίγη σημασία.

Το πραγματικό σκάνδαλο είναι η μόνιμη εγκατάσταση ενός συστήματος ελέγχου των πολιτών της Αθήνας κόστους 250 εκ. ευρώ το οποίο μάλιστα υπολειτούργησε (αρκούσαν βέβαια το Ζέπελιν, το ΤΕΤΡΑ και οι μπάτσοι-αστακοί). Πίσω από αυτό βέβαια κρύβεται η απόπειρα να εγκαθιδρυθεί ένα καθεστώς φόβου και διαρκούς επιτήρησης των πολιτών, ακόμη και εάν τα τεχνικά του χαρακτηριστικά είναι λίγο πολύ της πλάκας! Γιατί ο φόβος είναι το θεμέλιο της εξουσίας και αυτόν πρέπει να ξεριζώσουμε από την καθημερινή μας συμπεριφορά πετώντας ακόμη και τα κινητά. Και φτάνουμε στις υποκλοπές, τον καιρό των Ολυμπιακών, το πόρισμα για τις οποίες πρόσφατα μπήκε στο αρχείο. Ποια είναι η κρίσιμη λεπτομέρεια; Τα γραφεία της SAIC ήταν η μία άκρη του περιήμου τριγώνου των υποκλοπών (στο κτίριο Regus, Βασ. Σοφίας 60 και Παπαδιαμαντοπούλου)...

Ο Ουμπέρτο Έκο έχει γράψει ότι σήμερα για να κάνεις δικτατορία σου φτάνουν τα μέσα ενημέρωσης - η εποχή των τανκς πέρασε (για τη Δύση μιλάμε πάντα). Αμφιβάλλει κανείς ότι ξέχασε να προσθέσει πως χρειάζεται να ελέγχει παράλληλα τις τηλεπικοινωνίες - με κάθε τρόπο;

Γ. Παπαχριστοδούλου

Τα σχολεία στον αστερισμό του «Ελλάς, Ελλήνων, χριστιανών»; ή η περίπτωση του 132ου Δημ. Σχολείου Αθηνών (Γκράβα)

Μια πρωτοφανής διώξη ασκείται αυτή την περίοδο στο 132ο Δημοτικό Σχολείο Αθηνών, χαρακτηριστική της νεοσυντηρητικής και σκοταδιστικής επέλασης που επιχειρείται στα σχολεία. Η ιστορία έγινε γνωστή με αφορμή τις κρίσεις των διευθυντών. Η διευθύντρια του 132ου Δημοτικού Σχολείου Αθηνών Στέλλα Πρωτονοτάριου βαθμολογήθηκε στην προφορική συνέντευξη τόσο όσο χρειαζόταν για να μην πιάσει το σχολείο της. Ο σύλλογος διδασκόντων του σχολείου τότε κινητοποιήθηκε και κατήγγειλε στον τοπικό σύλλογο (Σύλλογος Εκπαιδευτικών Π.Ε. «η Αθηνά») και στη ΔΟΕ τη μεθόδευση απομάκρυνσης της διευθύντριας, θεωρώντας ότι ο μοναδικός στόχος ήταν η ακύρωση της δουλειάς του σχολείου. Ποια ήταν όμως, αυτή η δουλειά που ξεσήκωσε τη μήνη της διοίκησης και τους υπαγόρευσε την παραδειγματική τιμωρία;

Στο σχολείο εδώ και χρόνια με πρωτοβουλία και ευθύνη των ιδίων των εκπαιδευτικών εφαρμόζονταν μια σειρά δράσεις με στόχο την ένταξη όλων των παιδιών στο σχολικό περιβάλλον, Ελλήνων και μεταναστών. Στηριγμένοι στις αρχές της αντιρατσιστικής εκπαίδευσης, του σεβασμού της διαφορετικότητας και κινούμενοι από τις ανάγκες των παιδιών του σχολείου τους (ποσοστό αλλοδαπών μαθητών μεγαλύτερο από το 70%) οι δάσκαλοι σχεδίαζαν και υλοποιούσαν πρωτοπόρες για τα ελληνικά δεδομένα εκπαιδευτικές δράσεις. Για παράδειγμα αναφέρομε: α) μαθήματα ελληνικών στους μετανάστες γονείς που γίνονται εθελοντικά από τους δασκάλους σε απογευματινές ώρες, β) μαθήματα μητρικής γλώσσας στα παιδιά (ξεκίνησαν με αλβανικά και αραβικά, από δασκάλους των αντίστοιχων εθνικοτήτων) γ) αντικατάσταση του πάτερ υμών στην πρωινή προσευχή από ένα ποίημα (απόσπασμα από το πρωινό άστρο) του Γ. Ρίτσου δ) πολύγλωσσες ανακοινώσεις του σχολείου προς τους γονείς ε) διαφορετική προσέγγιση του περιεχομένου των «εθνικών γιορτών» (χωρίς εμβλήματα και ανούσιες απαγγελίες ποιημάτων) με προβολή των πανανθρώπινων αξιών της ελευθερίας και της ειρήνης. Και πλήθος άλλες δράσεις από αυτές που η

Τα σχολεία πρέπει να ξεμπερδεύουν μια και καλή με αναχρονιστικές πρακτικές, όπως είναι οι προσευχές, οι παρελάσεις, οι εκκλησιασμοί, οι εθνικιστικού χαρακτήρα γιορτές και όλο αυτό το μεταξικό, χουντοδεξιό πλαίσιο.

συλλογική δουλειά βγάζει. Η συλλογική δουλειά και η ελευθερία στον παιδαγωγικό πειραματισμό.

Με τη νέα διεύθυνση του σχολείου επιβεβαιώθηκαν οι καταγγελίες. Οι εντολές ρητές: Επιστροφή του πάτερ ημών. Κομμένα τα απογευματινά μαθήματα ελληνικών και ο καθένας να κοιτάει την τάξη του και το ωρολόγιο πρόγραμμά του. Από και κι έπειτα αρχίζει ένα παιχνίδι επιβολής. Κομμάτι μιας μάχης που γίνεται καθημερινά στα σχολεία και αφορά τον έλεγχο της εκπαιδευτικής πράξης. Με τη ζωντανή μάχη εκπαίδευσης να διεκδικεί αυτό που της αντιστοιχεί και τη διοίκηση να προσπαθεί να διατηρήσει τον απόλυτο έλεγχο και την επιστροφή του σκοταδισμού. Οι εκπαιδευτικοί του 132ου Δημ. Σχολείου Αθηνών βρέθηκαν υπό το κράτος των απειλών. Με το μάτι της διοίκησης συνεχώς στο σχολείο. Αντί για κάμερες. Σ' ένα κλίμα ανελευθερίας, επιβολής και αυταρχισμού. Αποδεικνύοντας περίτρανα πως οι θεωρίες της ένταξης, οι πολυπολιτισμικές προσεγγίσεις, η αντισταθμιστική αγωγή και όλα αυτά, όσο είναι μόνο λόγια ή γίνονται υπό την αιγίδα του κράτους και των γραφείων των στελεχών της εκπαίδευσης για την απορρόφηση ευρωπαϊκών κονδυλίων είναι εντελώς ανώδυνα. Όταν όμως η ίδια η βάση των εκπαιδευτικών βγαίνει στο προσκήνιο, σχεδιάζει και υλοποιεί συγκεκριμένες παιδαγωγικές πρακτικές, αυτές ενοχοποιούνται,

τιμωρούνται και είναι παράνομες. Αποδεικνύοντας επίσης ότι πράγματα που με πρώτη ματιά φαίνονται απλά και αυτονόητα έπληξαν τον πυρήνα της εκπαιδευτικής πολιτικής της κυβέρνησης. Ο υφυπουργός Παιδείας σε τοποθέτησή του στη ΝΕΤ δήλωσε ότι αυτά που γίνονται στο σχολείο είναι όλα παράνομα. Το υπουργείο δεν μπορεί να ανεχθεί αυτές τις παρανομίες κι ότι εκείνος βρίσκεται σ' αυτή τη θέση για να τηρείται ο νόμος και να διαφυλάσσεται η ελληνοορθόδοξη παράδοση!

Πλήθος αντιδράσεων έχει ξεσηκωθεί καθώς αυτή τη στιγμή η αντιπαράθεση έχει ξεπεράσει τα σύνορα της Γκράβας και έχει πάρει άλλες διαστάσεις. Κρίνονται πολλά:

Κρίνεται το αν το κράτος, η κυβέρνηση και το ΥΠΕΠΘ θα βρουν έδαφος να επιβάλλουν την ιδεολογική τους αντιμετώπιση και να επαναφέρουν τα σχολεία στον αστερισμό του «Ελλάς, Ελλήνων, χριστιανών» και σε μια στεία νομολαγνείας και τυπολατρίας. Κρίνονται σοβαρά ζητήματα παιδαγωγικής ελευθερίας και δημοκρατίας στα σχολεία. Κρίνεται το δικαίωμα των ιδίων των εκπαιδευτικών να έχουν λόγο στο περιεχόμενο της δουλειάς τους. Κρίνονται και τα αντανάκλαστα του εκπαιδευτικού κινήματος να αντιπαραθέσει στην τυπολατρία και στον ασφυκτικό διοικητικό έλεγχο, τη ριζοσπαστική απελευθερωτική παιδαγωγική και τον κυρίαρχο και αποφασιστικό ρόλο των συλλόγων διδασκόντων στη λειτουργία του σχολείου. Είναι καιρός ζητήματα που για χρόνια αποσιωπούνται να μπουν επί τάπητος. Είναι καιρός τα σχολεία να ξεμπερδεύουν μια και καλή με αναχρονιστικές πρακτικές, όπως είναι οι προσευχές, οι παρελάσεις, οι εκκλησιασμοί, οι εθνικιστικού χαρακτήρα γιορτές και όλο αυτό το μεταξικό, χουντοδεξιό πλαίσιο. Ο σκοταδισμός δεν θα περάσει!!

Ελίζα Δημητρίου
Θοδωρής Θεοδωρόπουλος
Μαρία Νικηφοράδουλου

Θύμα απαγωγής από ένοπλους κουκουλοφόρους στο Ηράκλειο Κρήτης

Το θράσος τους δεν έχει όρια

«Τη Δευτέρα 14/1/2008 ώρα 12:00 το μεσημέρι και ενώ επέστρεφα στην οικία μου έπεσα θύμα απαγωγής από ένοπλους κουκουλοφόρους. Τα γεγονότα εξελίχθηκαν ως εξής:

Καθώς έβγαινα από το αυτοκίνητό μου, σταματάει ένα τζιπ μάρκας BMW, τύπου X5. Από μέσα βγήκαν 2 άτομα (κουκουλοφόροι) και αφού με ακινητοποίησαν δια της βίας, με οδήγησαν στο εσωτερικό του παραπάνω οχήματος όπου ένα τρίτο άτομο μου φόρεσε κουκούλα. Έπειτα, πάντα ακινητοποιημένος (3 άτομα είχαν καθίσει επάνω μου), το όχημα με μετέφερε (μετά από 20 περίπου λεπτά) σε άγνωστο χώρο. Κατά τη διάρκεια της διαδρομής ο ήχος από ασύρματο και η εμφάνιση των ατόμων, που είχα δει, με έκαναν να υποψιαστώ ότι πρόκειται για αστυνομικούς. Στο χώρο αυτό (υπόγειο) μου τοποθετήθηκαν χειροπέδες, δίχως να μου έχει δηλωθεί η ιδιότητα τους και χωρίς να μου έχει γνωστοποιηθεί ο λόγος της κράτησης μου, ακινητοποιήθηκα εκ νέου σε μια καρέκλα.

Μετά από κάποια ώρα και αφού μου διευκρινίστηκε ότι δεν κατηγορούμαι για κάτι αλλά ότι πρόκειται για μια “φιλική κουβέντα” ακολούθησε ένα είδος ανάκρισης, από 3 διαφορετικούς άντρες διαδοχικά, από τους οποίους ρωτήθηκα σχετικά με κάποια άγνωστα σε έμένα άτομα.

Οι αναφορές από μεριάς τους του τύπου: “τι τα θέλετε τα όπλα”; “πού ετοιμάζεστε να χτυπήσετε”; “είστε μικροί, θα μεγαλώσετε και θα σας περάσει” εκτός από την έκπληξή μου, διότι καμία σχέση δεν έχω με τα παραπάνω, με έκαναν να συμπεράνω ότι σκοπός της επιχείρησης ήταν η τρομοκράτησή μου προσωπικά και ο περαιτέρω εκφοβισμός του αναρχικού-αντιεξουσιαστικού χώρου στον οποίο και κινούμαι.

Κατόπιν μου ξανακάλυψαν το πρόσωπο και με μετέφεραν και με εγκατέλειψαν (ώρα 16:00 περίπου) στην εθνική οδό Ηρακλείου-Λασιθίου στο ύψος του ΚΤΕΟ.

Συμπερασματικά, δεν μπορώ να κατανοήσω γιατί, σε περίπτωση που ήταν αστυνομικοί, δεν προέβησαν σε νόμιμη διαδικασία. Δηλαδή να με καλέσουν επίσημα και να ανακριθώ δια όλα αυτά που ειπώθηκαν στη δήθεν φιλική κουβέντα.

Ο λόγος που καταγγέλλω το γεγονός αυτό είναι για λόγους αυτοπροστασίας καθώς και για να γνωστοποιήσω στον καθένα τις μεθόδους που χρησιμοποιήσαν άγνωστοι σε μένα μηχανισμοί προκειμένου να με τρομοκρατήσουν».

Το παραπάνω κείμενο είναι το κείμενο του θύματος έτσι όπως το έστειλε στην εισαγγελία, στο δικηγορικό σύλλογο Ηρακλείου, σε εφημερίδες και άλλους φορείς.

Από την ώρα της περιήφησης ενέδρας στα Ζωνιανά και τον τραυματισμό αστυνομικών των ειδικών δυνάμεων των ΤΑΕ και όλη την τρομοκρατία που ακολούθησε αργότερα στα ΜΜΕ, άρχισαν οι επιχειρήσεις για την κάθαρση της “εγκληματικότητας” στα χωριά του Μυλοποτάμου. Διμοιρίες ΜΑΤ, μονάδες ΥΔΑΣΙΔΕ, ΕΚΑΜ, αντιτρομοκρατική και ένα σωρό

άλλες κινητές μονάδες τεθωρακισμένα τζιπ, συμβατικά αυτοκίνητα της αντιτρομοκρατικής κ.ο.κ. στάλθηκαν από το αρμόδιο υπουργείο για την Κρήτη. Σε δημοσίευμα τοπικής εφημερίδας κάνουν λόγο για 650 καινούργιους αστυνομικούς για τα χωριά.

Όμως δεν άντεξαν τα μπουμπουκία μας τον πετροπόλεμο και τα αυγά στο χωριό και είπαν να κατέβουν και στην πόλη για μια βόλτα. Η συγκεκριμένη στάση της αστυνομίας μόνο παράλογη θα μπορούσε να ήταν αφού δεν διάλεξαν έναν οποιοδήποτε στόχο αλλά κάποιον πολιτικό χώρο που ξέρουν καλά πως δεν θα καθόταν στα αυγά του και πως δεν θα άφηνε ένα τέτοιο γεγονός αναπάντητο, πόσο μάλλον όταν συνδέεται άμεσα με ένα συντροφικό πρόσωπο. Έτσι, έγιναν προσπάθειες κοινωνικοποίησης του θέματος (μια μόνο εφημερίδα κάλυψε το θέμα, λόγο “ανταγωνισμού”), έγιναν συζητήσεις, μια εκδήλωση με πολιτικούς φορείς του Ηρακλείου, με αποκορύφωμα την πορεία στις 29 Ιανουαρίου με συμμετοχή (περίπου 200-250 άτομα) από τον αναρχικό-αντιεξουσιαστικό χώρο και αρκετών αριστερών και ανένταχτων. Έγινε συμβολική επίθεση με μπογιές στην Α.Δ. Ηρακλείου και ρίψη δακρυγόνων από την αστυνομία.

Το θέμα είχε κλείσει για όλους μας. Όσπου στις 4 Φεβρουαρίου και πάλι με δημοσίευμα εφημερίδας βγαίνουν στο φως άλλες 4 απαγωγές σε άτομα του αντιεξουσιαστικού χώρου και της εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς στη Κρήτη. Συνολικά 5 απαγωγές με τις ίδιες μεθόδους και χαρακτηριστικά σε άτομα κοινωνικών-πολιτικών χώρων τι μπορεί να σημαίνει; Το μόνο σίγουρο είναι πως η υπόθεση δεν έχει κλείσει στις συνειδήσεις μας. Σίγουρα δεν μπορούμε και δεν δίνουμε δίκιο στους πρεζέμπορους και μαφιόζους του Μυλοποτάμου, αλλά δεν μπορεί και κάποιος με στολή να μας τρομοκρατεί χωρίς να υποστεί τις συνέπειες.

Αλέξανδρος Γάλλος

ΑΠΕΛΑΣΕΙΣ ΚΑΙ «ΣΚΟΥΠΑ» ΜΑΚΡΙΑ ΑΠΟ ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΤΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ

Πογκρόμ κατά προσφύγων στην Ηγουμενίτσα

Τα πλοία από Ιταλία που φτάνουν καθημερινά στο λιμάνι της Ηγουμενίτσας δεν κουβαλούν μόνο ευτυχημένους ταξιδιώτες και νταλικές με εμπορεύματα. Καμιά φορά φέρνουν και ανθρώπους χωρίς χαρτιά όπως συνέβη το Σάββατο 19/1. Στο αμπάρι του πλοίου από Βενετία ήταν στοιβαγμένοι 70 πρόσφυγες, 66 Ιρακινοί κουρδικής καταγωγής και τέσσερις Αφγανοί, που το ταξίδι τους προς τη Δύση αναβλήθηκε για την επόμενη φορά που θα επιχειρήσουν να περάσουν τα σύνορα. Οι 70 πρόσφυγες είχαν συλληφθεί την προηγούμενη ημέρα σε πλοίο που είχε αναχωρήσει από Πάτρα προς Ιταλία και αντιμετώπιζαν έναν κίνδυνο: να επαναπροωθηθούν πίσω στην Τουρκία, χωρίς κανείς να το πάρει χαμπάρι, κάτι που είναι παράνομο με βάση τις διεθνείς συνθήκες καθώς Τουρκία και Κούρδοι βρίσκονται σε εμπόλεμη κατάσταση. Κοινώς, εάν το ελληνικό κράτος τους στέλνει στην Τουρκία, όπως συστηματικά και μακριά από τα φώτα της δημοσιότητας κάνει το τελευταίο διάστημα, δεν είναι τίποτα άλλο από μία ξεκάθαρη κατάδοση σε ένα σκληρό καθεστώς (παλιότερα κάποιοι φώναζαν αλλά ήταν για τον Οτσαλάν, αλλά αυτός ήταν ηγέτης...).

Τελικά, η μεταφορά των προσφύγων μαθεύτηκε, περίπου 30 άνθρωποι από Ηγουμενίτσα-Γιάννενα συγκεντρώθηκαν στο λιμάνι και με τη βοήθεια δύο δικηγόρων μπόρεσαν να επιτραπεί να μάθουν οι πρόσφυγες ότι τουλάχιστον έχουν το δικαίωμα να ζητήσουν άσυλο στην Ελλάδα.

Γιατί, μαθημένες χρόνια στην παραβίαση στοιχειωδών μεταναστευτικών δικαιωμάτων, οι ελληνικές αρχές δεν λογαριάζουν τίποτα: όπως καταγγέλθηκε, χωρίς να έχει επιβεβαιωθεί, δύο μέρες πριν τις 19/1, άλλη μία караβιά 200 προσφύγων που ακολουθούσε την ίδια διαδρομή στάλθηκε με συνοπτικές διαδικασίες στον Έβρο και από εκεί στην Τουρκία. Για τους λιμενικούς, η μεταφορά των προσφύγων από το πλοίο στο γραφείο του διοικητή φαινόταν μία υπόθεση καθημερινής ρουτίνας που εντεινόταν καμιά φορά από προσταγές του τύπου «έλα πάμε, γρήγορα». Το έβλεπες στις κινήσεις τους. Φαινόταν ότι το είχαν ξανακάνει. Ήταν κάποιες στιγμές τόσο χαλαροί που έλεγες ότι οι πρόσφυγες, που δεν φορούσαν χειροπέδες, μπορούσαν να φύγουν. Αλλά, πού να πάνε όταν το νέο λιμάνι της Ηγουμενίτσας, δίπλα στο

παλιό (προς τα βόρεια) που εξυπηρετεί τις εσωτερικές γραμμές προς Κέρκυρα-Πάτρα, περιβάλλεται από έναν πανύψηλο φράκτη στην κορυφή του οποίου στέκονται απειλητικά συρματοπλέγματα και κάμερες;

Σκούπα

Αυτόν τον φράκτη αντιμετώπιζαν για καιρό πάνω από 500 μετανάστες, κυρίως Κούρδοι, ηλικίας από 20 έως 45 ετών, που από τον περασμένο Νοέμβριο περιφέρονταν έξω από το λιμάνι της Θεσπρωτικής πρωτεύουσας. Τελικά, με μία επιχείρηση-«σκούπα» από αστυνομία-ΟΠΚΕ-λιμενικούς οι περισσότεροι μεταφέρθηκαν στα μέσα Ιανουαρίου στην Αλεξανδρούπολη, προφανώς για να κλειστούν σε κάποιο από τα διαβόητα στρατόπεδα κράτησης. Περιμένοντας το πρωί του Σαββάτου σε ένα καφέ στο λιμάνι να έρθει το καράβι των προσφύγων, μία νεαρή γυναίκα δίπλα μου συμφωνούσε με το πογκρόμ: «Πήρα ροτβάιλερ να μην με κλέψουν οι Κούρδοι». Αναρωτιέμαι: «Δεν μπορεί. Ένας τόπος που έχει γνωρίσει τη μετανάστευση στη Γερμανία, ξεχνάει τόσο εύκολα;». Όταν μπήκε ένας άνδρας, η κουβέντα συνεχίστηκε στο ίδιο περίπου κλίμα με μία διαφορά: όταν του είπα ότι θα μπορούσαν π.χ. να ζήσουν οι πρόσφυγες με τα αμύθητα πλούτη της εκκλησίας εκείνος συμφώνησε καταγγέλλοντας τους παπάδες για να συμπληρώσει μία άλλη κυρία: «Ε, εντάξει τους πήγαν στην Αλεξανδρούπολη αλλά θα κάνουν το ίδιο όπως με τους πρόσφυγες από τη Μικρά Ασία. Θα τους δώσουν σπίτια να μείνουν και χωράφια, όπως στη Νέα Σελεύκεια (προσφυγικό χωριό δίπλα στην Ηγουμενίτσα)».

Γιώργος Παπαχριστοδούλου

Μετανάστες στην Πάτρα

Ενα σύντομο χρονικό γεγονότα

Παρασκευή 8/12/2006: Ο 32χρονος Αφγανός Ναζάρ Γκιουλ, πατέρας τριών παιδιών, βρίσκει τραγικό θάνατο από ηλεκτροπληξία, στην προσπάθειά του να συνδέσει την αυτοσχέδια παροχή ρεύματος στον καταυλισμό στο δίκτυο της ΔΕΗ. Είχε προηγηθεί η διακοπή του ρεύματος από τη ΔΕΗ, μετά από προτροπή του νομάρχη Αχαΐας Δημήτρη Κατσικόπουλου, ο οποίος σε συγκέντρωση κατοίκων της περιοχής υποστήριξε κυνικά ότι «το γκρέμισμα του καταυλισμού και η διακοπή ρεύματος και νερού θα αναγκάσει τους Αφγανούς να φύγουν» (από την Πάτρα ή από τη ζωή;). Το ίδιο υποστήριξε και σε δηλώσεις του στο Ράδιο Γάμα στις 4/12: «η ΔΕΗ να κόψει το ρεύμα, ο Δήμος να κόψει το νερό και να κατεδαφιστεί ο καταυλισμός».

Παρασκευή 26/10/2007:

Ο Διοικητής Ασφάλειας Πατρών, Θανάσης Νταβλούρος, αναγγέλλει την έναρξη επιχείρησης απώθησης των μεταναστών από τη λιμενική ζώνη. Το επιχειρησιακό σχέδιο περιλαμβάνει συγκέντρωση των μεταναστών και προώθησή τους σε κέντρα κράτησης.

Πέμπτη 8/11/2007:

Ένστολος λιμενικός εντοπίζει 14χρονο Αφγανό κρυμμένο κάτω από φορτηγό που ετοιμαζόταν να επιβιβαστεί σε πλοίο για Ιταλία και αρχίζει να τον χτυπάει με μαχαίρι, βρίζοντάς τον ταυτόχρονα. Ο ανήλικος διακομίζεται στο νοσοκομείο με τέσσερις μαχαιριές στην πλάτη και τα πόδια.

Πέμπτη 29/11/2007:

Οδηγός βρίσκει κρυμμένους στο φορτηγό του Αφγανούς πρόσφυγες και τους ξυλοκοπεί, λίγο πριν επιβιβαστεί στο πλοίο «Λευκά Όρη». Ένας τραυματίας διακομίζεται στο νοσοκομείο. Στο λιμάνι συγκεντρώνονται περίπου 200 Αφγανοί και 50 αλληλέγγυοι αντιεξουσιαστές, ενώ καταφτάνουν διμοιρίες των ΜΑΤ και του λιμενικού. Οι συγκεντρωμένοι εμποδίζουν τον απόπλου του πλοίου και απαιτούν την έξοδο του δράστη από το πλοίο.

Δεκέμβριος 2007:

Οι αρχές διαρρέουν στα μέσα ενημέρωσης την επικείμενη πραγματοποίηση επιχείρησης «σκούπα». Ο δήμαρχος Ανδρέας Φούρας δηλώνει ότι «το όνειρο των μεταναστών δεν θα γίνει εφιάλτης για την πόλη».

Παρασκευή 18/1/2008:

Οι αρχές μοιράζουν στους πρόσφυγες ανυπόγραφο κείμενο σε 4 γλώσσες που τους καλεί να αποχωρήσουν από το νομό Αχαΐας. Όποιος πρόσφυγας απομακρύνεται από τον καταυλισμό συλλαμβάνεται.

Τετάρτη 23/1/2008:

Συνεργείο της Πολεοδομίας κατεδαφίζει τμήμα του καταυλισμού. Μετά από διαπραγματεύσεις, οι αρχές δίνουν διορία μιας βδομάδας στους πρόσφυγες να αποχωρήσουν οικειοθελώς από τον καταυλισμό και την πόλη. Το ίδιο βράδυ πραγματοποιείται συγκέντρωση έξω από εγκαίνια έκθεσης που πραγματοποιεί ο πρόεδρος της Βουλής Δημήτρης Σιούφας, ο οποίος φυγαδεύεται κακήν κακώς από την πίσω πόρτα.

Τρίτης 29/1/2008:

Μια μέρα πριν λήξει το τηλεσίγραφο για την επιχείρηση σκούπα, έχει προγραμματιστεί πορεία στην Πάτρα. Τρεις ώρες πριν την έναρ-

ξη της πορείας πραγματοποιείται συνέλευση μέσα στον καταυλισμό με συμμετοχή εκατοντάδων προσφύγων και αλληλέγγυων από την Αντιεξουσιαστική Κίνηση Πάτρας και το Δίκτυο για τα Πολιτικά και Κοινωνικά Δικαιώματα, στην οποία αποφασίζεται η μαζική συμμετοχή των προσφύγων στην πορεία. Μια λαοθάλασσα χιλίων και πλέον προσφύγων ξεχύνεται στο δρόμο με συνθήματα όπως «Άσυλο», «Λευτεριά» και «Κάτω ο ρατσισμός» και μισή ώρα αργότερα ενώνεται με τα μπλοκ των άλλων αντιεξουσιαστικών και αριστερών ομάδων που είχαν συγκεντρωθεί στο Παράρτημα και μια μεγαλειώδης πορεία πραγματοποιείται στο κέντρο της Πάτρας. Οι πρόσφυγες επιστρέφουν στον

καταυλισμό με ένα αίσθημα νίκης και αξιοπρέπειας ζωγραφισμένο στα πρόσωπά τους. Ένα αίσθημα που θα επιβεβαιωθεί με τη ματαίωση της επιχείρησης, όπως καταγράφεται και στα πρωτοσέλιδα του τοπικού τύπου την επόμενη μέρα («Απάντησαν με κάθοδο μυριών», «Φρένο στη σκούπα βάζει η χθεσινή πορεία», «Τελικά φρένο στην κατεδάφιση του καταυλισμού»).

Τρίτη 19/2/2008: Λίγες μέρες πριν την αναμενόμενη επιχείρηση πλήρους κατεδάφισης του αυτοσχέδιου καταυλισμού πραγματοποιείται και νέα ογκώδης πορεία από τον καταυλισμό, με μαζική συμμετοχή Αφγανών και αλληλέγγυων.

ΠΟΡΕΙΑ 1500 ΜΕΤΑΝΑΣΤΩΝ ΣΤΗΝ ΠΑΤΡΑ

Το πάθος για τη λευτεριά το όπλο τους

Πάτρα, 29/1/2008, 7 το απόγεμα. Η πορεία κατευθύνεται στην κεντρική πλατεία της πόλης με κεφαλή περίπου 1500 Αφγανούς ακολουθούμενους από μπλοκ της αριστεράς. Από το μπλοκ των προσφύγων ακούγεται ένα σύμφυρμα φωνών, που αν και φωνάζει χωρίς ρυθμό ή συντονισμό, συνθέτει μια μελωδία ελπίδας, ελευθερίας. Ο παλμός είναι απίστευτος στη διαδήλωση, από τις δυναμικότερες που έχουμε ζήσει εδώ στην Πάτρα.

Η πρωτοβουλία που πήραμε για κάτι τέτοιο ήταν αποτέλεσμα ασφυκτικής πίεσης που βιώναμε τον τελευταίο καιρό, με το κράτος να έχει πάρει τη «σοφή» απόφαση να διαλύσει τον καταυλισμό, καταστρέφοντας ό,τι έχει απομείνει από την ελπίδα των κατατρεγμένων αυτής της πόλης. Η απόφαση από μέρους μας πάρθηκε με την ανακοίνωση της προθεσμίας μιας βδομάδας που έδιναν οι αστυνομικές αρχές στους πρόσφυγες για αποχώρηση από τους «αυθαίρετους» οικισμούς.

Μπαίνοντας στον καταυλισμό εκείνες τις μέρες, ένωθες την αναστάτωση και το άγχος που είχε φωλιάσει στις ψυχές των ανθρώπων αυτών, μια απορία, ένα γιατί. Ρωτώντας τους τι θα κάνουν όταν έρθουν οι μπουλντόζες, οι απαντήσεις ποικίλες: «δεν έχω ιδέα», «θα περάσουν από πάνω μου», «θα λιποθυμήσω», «θα κόψω τις φλέβες μου»... Την Τρίτη, 48 ώρες πριν το οριστικό τέλος του καταυλισμού, είχαμε δώσει ραντεβού στις 3 εκεί για να δούμε τις διαθέσεις από πλευράς τους για την πορεία. Υπολογίζαμε καμιά 100αριά το πολύ, οπότε οι 15 περίπου που είχαμε μαζευτεί μαζί με άλλους τόσους από το Δίκτυο Μεταναστών, θα μπορούσαμε να την περιφρουρήσουμε. Αλλά δεν τα ζυγίσαμε καλά τα πράγματα...

Στις 4.30 ξεκινά, με την παρουσία 300+ Αφγανών συνέλευση μπροστά από το τζαμί τους. Τα απλά και ειλικρινή λόγια του Γιώργου (Δίκτυο) και της Μαρίνας (Α.Κ. Πάτρας) αγγίζουν τους Αφγανούς και η συνέχεια γνωστή. Πάνω από 1500 συγκεντρώνονται, έρχονται από διπλανές οικοδομές, από παντού. Τόσο πολλοί και τόσο αυθόρμητοι,

έχοντας μετατρέψει το φόβο τους σε απελπισία, δεν είχαν ιδέα οι περισσότεροι από πορεία. Το μπλοκ μετά βίας συγκροτημένο, με μια αστεία περιφρούρηση από πίσω των 5 ατόμων. Φτάνοντας στο σημείο συνάντησης με τα μπλοκ των αριστερών, κάποια μέλη της κίνησης για τα δικαιώματα των προσφύγων -με μπροστάρη πρώην φοιτητοπατέρα- επιχειρούν να μπουν μπροστά για να προστατέψουν δήθεν την πορεία από τυχόν εκτροπή (ίσως να μην είχαν προσέξει το μήκος του αφγανικού μπλοκ, ποιος ξέρει...).

Η ένταση διασχίζοντας το κέντρο της πόλης κλιμακώνεται, με τους πρόσφυγες να κλέβουν την παράσταση και να αιφνιδιάζουν τους πάντες και τα πάντα. Πρώτη φορά έβλεπα τον κόσμο να παρακολουθεί με τόσο δέος και κατάπληξη μια διαδήλωση. Οι αντιδράσεις ποικίλες, με επικρατούσα την πλήρη αμηχανία. Ένας παροτρύνει τους Αφγανούς να φωνάξουν δυνατότερα, άλλος κρυφογελά, ένας τρίτος παραμιλώντας συλλογίζεται ότι «τώρα είναι ευκαιρία να τους μαζέψουν που είναι συγκεντρωμένοι», ενώ ακούμε και την κλασική καραμέλα «πάρε 10 στο σπίτι σου». Ό,τι και να λέγανε, την παράσταση είχαν κλέψει αυτοί οι ρακένδυτοι μα αξιοπρεπείς άνθρωποι, που αδιάκοπα φώναζαν «ΑΣΥΛΟ» και «ΚΑΤΩ ΚΑΤΩ Ο ΡΑΤΣΙΣΜΟΣ» δίχως να ξέρουν τι σημαίνουν, αλλά δεν τους ένοιαζε κιόλας, καθώς η παρουσία τους, το βλέμμα τους και οι φωνές τους έδιναν την εξήγηση. Δεν ξέρω κατά πόσο βοήθησε ψυχολογικά τους μετανάστες αυτή η πορεία ή πόσο θα τους βοηθήσουν επόμενες διαδηλώσεις, όμως εμείς οι υπόλοιποι μάθαμε (ελπίζω) να μην υποτιμάμε τις διαθέσεις ανθρώπων που πέρασαν από φωτιά και σίδερο για να έρθουν στην αφιλόξενη χώρα μας. Είδαμε το φόβο που θα τους κρατούσε ταμπουρωμένους στον καταυλισμό τους, πριν το τέλος να μετατρέπεται, έστω για λίγο, σ' εκείνη την απελπισμένη φλόγα που είχαν στο ξεκίνημα του ταξιδιού τους, σε ορμητικό ποτάμι, σε μια ηλιαχτίδα ελπίδας. «Τι έχουμε να χάσουμε, πάμε».

Χρίστος Θεοδώρου

Μια “φωνή” από τον καταυλισμό.

By the name of God, first of all I will tell you something about my self. My name is Sellab and my father's name is Dilag. I am from Afghanistan, from Center Kabul Province. I am a student and I have studied English and computer. I also make poems. I have tow brothers. My first brother is living in London, he is also student. My other brother is living with my family.

wanted to get high education but I couldn't and the situation of Afghanistan was also very bad. Then I decided to get to England. After a few months I sold my land to someone but the money I got was few. Then I borrowed money from somebody and I gave them to a person who sent me to Iran by bus. Then I came walking to the border o Turkey (40 hours walking) in the mountain of Salmas. Then I arrived to the Won Province an from Wan I got into a track which carried me to Istanbul. The journey lasted 40 hours and I ate on food for all this hours in the track. So, I arrived to Istanbul and then I came to Mitilini camp by ship. I was about 6 days to the camp and then by a big ship I went to Athens. From Athens I came to Patras, where I am now.

don't have money and house. I am living in the side of ocean and beside the road and I don't know what should I do.

“on the darking of your hair
I miss the love last night
In the nights of Fall
I miss your shining”

Sellab

Συνέντευξη με τον σκηνοθέτη Θάνο Αναστόπουλο

Καμιά ανάπαυση για τους αιώνια πενθούντες

Μερικές φορές δεν ξέρεις πώς να αντιμετωπίσεις μια ταινία με τέτοιο περιεχόμενο, όπως τη «διόρθωση» του Θ. Αναστόπουλου, που προβλήθηκε στο 48ο Φεστ. Κινηματογράφου Θεσ/νίκης. Καλλιτεχνικό δημιούργημα μόνο; Σπινθήρας κοινωνικο-πολιτικού προβληματισμού; Και εν τέλει τι περιμένεις από μια τέτοια ταινία; «Η τέχνη πρέπει να συγκινεί...» μας λέει ο Θάνος Αναστόπουλος. Είναι όμως αρκετό μόνο αυτό;

Η «διόρθωση» δεν είναι μια ταινία “αποκάλυψη”, που θα μας δώσει να καταλάβουμε τι συμβαίνει στην ελληνική πραγματικότητα. Το ρόλο αυτόν ίσως τον διατελέσει για ένα πολύ συγκεκριμένο κομμάτι του κοινωνικού συνόλου. Η «διόρθωση» είναι μια ταινία “θύμησης” και “υπενθύμισης”, μια ταινία που θίγει άλλο ένα ζήτημα που ενώ πρωταγωνιστεί δεν “προσεγγίζεται” από τον εγχώριο κινηματογράφο που, αντί να επιτίθεται, κανιβαλίζει το παρόν και φυτοζωεί μέσα στη σύγχρονη πραγματικότητα... Σε μια πραγματικότητα που την εμφάνισή του κάνει ένα νέο κοινωνικό ρεύμα, με το οποίο η βία χάνει τον κοινωνικό της χαρακτήρα και μετατρέπεται σε lifestyle. Ένα ρεύμα που όπως ακριβώς το αντίστοιχο καλλιτεχνικό “τέχνη για την τέχνη”, αυτό ακούει στο όνομα “βία για τη βία”.

Χουλιγκανισμός, μπάλα, Έλληνες, Αλβανοί, γαλανόλευκες... είναι τα κομμάτια του παζλ που ο Θ. Αναστόπουλος ένωσε για να μας παρουσιάσει μια άλλη πλευρά της Αθήνας. Η ταινία βασίζεται σε πραγματικό γεγονός και συγκεκριμένα στη δολοφονία ενός νεαρού Αλβανού από συμπατριώτη μας μετά την λήξη του αγώνα Ελλάδας-Αλβανίας πριν μερικά χρόνια. Ο Γιώργος (ο κεντρικός ήρωας) βγαίνει από τη φυλακή και προσπαθεί να προσαρμοστεί στην πραγματικότητα μιας ξένης πια γι’ αυτόν μεγαλούπολης, όπου κανείς δεν περιμένει τον γυρισμό του εκτός από τους χουλιγκάνους πρώην φίλους του που λίγο αργότερα θα τον προδώσουν, και καμιά πόρτα δεν είναι ανοιχτή εκτός από την πόρτα του κέντρου υποδοχής αστέγων. Μετανιωμένος και κυριευμένος από ενοχές, προσπαθεί να προσεγγίσει την οικογένεια του νεαρού που έπεσε νεκρός από τα χέρια του, αναζητώντας σ’ αυτήν τη λύτρωση που αποτελεί και το μόνο πράγμα που τον κρατάει στην ζωή. Το άθλιο φαγητό, οι χαρτόκουτες που έχει για σπίτι, το κρύο και η μοναξιά, χάνουν κάθε αξία μπροστά στο θανατηφόρο συναίσθημα της ενοχής -με το οποίο θα πρέπει να ζήσει από δω και πέρα- που τον καθιστά ουσιαστικά έναν περιφερόμενο νεκρό.

Γύρω απ’ αυτό περιστρέφεται η ταινία... Οι νεκροί είναι δύο: το θύμα (σωματικά) και ο θήτης (ψυχικά). Η έννοια του φόνου στη «διόρθωση» ερμηνεύεται διττά και έχει δύο θύματα. Ο θάνατος εξισώνεται και μοιράζεται αμφοτέρω με δύο μορφές, μια σωματική και μια ψυχική. Ο σωφρονισμός του ήρωα λοιπόν, που θίγεται μέσα στο έργο αλλά όχι τόσο ξεκάθαρα, έρχεται ταυτόχρονα με την τέλεση του εγκλήματος και γίνεται εμφανής και αιώνιος με την επανένταξή του σε μια ανώφελη πλέον γι’ αυτόν ελευθερία, όπου κάθε ανάσα γίνεται μαρτύριο, και από θήτης μετατρέπεται σε θύμα.

Η «διόρθωση» είναι μια ταινία που δεν λυπάται τον ήρώά της, παρόλο

που φαινομενικά στέκεται δίπλα του. Στην ταινία δεν υπάρχει κανένας εξαγνισμός, μονάχα μια χωρίς αναστολή καταδίκη σε διαρκή και αιώνιο σωφρονισμό.

Είναι μια ταινία που αγαπάει την Ελλάδα... είπες πριν από λίγο στην αίθουσα.

Ναι έτσι νομίζω, με ποια έννοια αγαπάει την Ελλάδα... επειδή δείχνει το πραγματικό της πρόσωπο, το οποίο μπορεί κάποιος να πει ότι είναι αρνητικό αλλά για να το κάνει αυτό μόνο από αγάπη το κάνει αλλιώς δεν το κάνει καθόλου. Απ’ την άλλη, το είχα ανάγκη γιατί είχα κουραστεί να βλέπω κυρίως στην τηλεόραση έναν κόσμο που δεν υπάρχει. Αν κοιτάξει κανείς τα ελληνικά σίριαλ, όλοι αυτοί οι άνθρωποι ζούνε σ’ ένα περιβάλλον το οποίο απλά δεν υπάρχει.

Είπες ότι δεν δίνεις το σενάριο στους ηθοποιούς για να το δουλέψουν. Δεν θα τους βοηθούσε αν το ήξεραν ολόκληρο; Δεν θα τους βοηθούσε να αποδώσουν καλύτερα τον χαρακτήρα αν είχαν μια σφαιρική άποψη του προσώπου που υποδύονται;

Όταν λέω ότι δεν δίνω το σενάριο δεν σημαίνει ότι δεν ξέρουν ποιο ρόλο παίζουν. Δηλαδή ο Γιώργος ο Συμεωνίδης που έχει τον ρόλο του φυλακισμένου ξέρει τι έχει κάνει στο παρελθόν και ξέρει ποια είναι αυτή η γυναίκα. Αλλά δεν του λέω ότι θα κάνουμε γύρισμα ας πούμε στο Καραϊσκάκη, δεν του λέω ότι θα κάνουμε γύρισμα, ξέρω ‘γω, στον επιτάφιο. Του λέω και το ξέρει ότι αυτοί οι άνθρωποι όταν βγαίνουν απ’ τη φυλακή είτε καταλήγουν στο δρόμο, είτε καταλήγουν σε κέντρα υποδοχής αστέγων, είτε πάνε στο συσσίτιο του δήμου Αθηναίων στη Σοφοκλέους... Για ένα διάστημα για 3-4 μήνες υπάρχουν πολλοί φυλακισμένοι που είναι έξω στο δρόμο μέχρι να καταφέρουν να ενταχθούν καλύτερα. Επειδή δεν έχουμε τη δυνατότητα να το στήσουμε όλο αυτό για οικονομικούς λόγους, θέλω να έχω την ευελιξία να προσαρμοστώ στην αλήθεια της στιγμής, οπότε αν δεις ότι κάποιος σου λέει κάτι που δεν έχεις φανταστεί, το εισάγεις στο σενάριο και βάζεις τον ηθοποιό που ξέρει όμως ποιος είναι ο ρόλος του, να λειτουργήσει μέσα σ’ αυτό.

Βλέποντας την αλλαγή του ήρωα με το που βγαίνει από τη φυλακή, δικαιολογημένα κάποιος, μπορεί να σου πει ότι τελικά σωφρονίστηκε. Και ότι το σωφρονιστικό σύστημα λειτουργήσε θετικά... εσύ τι ερμηνεία δίνεις;

Όχι, ούτε κι εγώ θέλω να βγει κάτι τέτοιο και χαίρομαι που το λες

αυτό. Ο τίτλος είναι ειρωνικός (διόρθωση), αλλά εξαρτάται και πώς τον διαβάζει κανείς. Γι’ αυτό είναι και με “δ” μικρό. Δεν είναι διόρθωση με “δ” κεφαλαίο, δεν είναι ένα τρανταχτό διόρθωση... ξέρεις... “θα διορθωθείς”. Υπάρχει μια ειρωνεία μέσα σ’ αυτό και γι’ αυτό έχω ζητήσει και σ’ όλα τα προγράμματα να το βάζουν με μικρό. Είναι λεπτομέρεια αλλά σ’ αυτές τις λεπτομέρειες παίζεται. Δεν πιστεύω ότι διορθώνεται κανείς, καταρχήν δεν είναι μια ταινία για το σωφρονιστικό σύστημα. Στην πραγματικότητα πάντως είναι η πορεία ενός ανθρώπου κυριευμένου από τις ενοχές του... πρέπει να ζήσει μ’ αυτό, το ‘χει κάνει, δεν γυρίζει πίσω, δεν μπορεί να το πάρει πίσω.

Η ταινία κατακρίνει αλλά δεν προτείνει κάτι, πιστεύεις ότι ο κινηματογράφος είναι εδώ μόνο για να εκθέτει και να συγκινεί ή και για να αποτελεί κάποια πρόταση; Πολλοί πιστεύουν ότι ο κινηματογράφος δεν πρέπει να προτείνει γιατί τότε γίνεται στρατευμένος και τότε χάνει την ουσία του...

Δεν μου αρέσει ο στρατευμένος κινηματογράφος όπως δεν μου αρέσει και ο απόλυτα ψυχαγωγικός χωρίς κανένα ερώτημα. Δηλαδή ο καθησυχαστικός κινηματογράφος... Υπάρχει ο στερεοτυπικός κινηματογράφος που βασίζεται στην επανάληψη αλλά δεν μ’ αρέσει όταν κάποιος προσπαθεί να σου επιβάλει μια γραμμή, μια λύση. Πιστεύω ότι ο κάθε θεατής έχει την προσωπικότητα να το κάνει αυτό, μπορεί να είναι και ρομαντικό αυτό που λέω. Απ’ την άλλη, είναι πολιτική θέση να τοποθετήσεις τον ήρωα σ’ αυτούς τους χώρους, να τον κάνεις να ζήσει αυτήν την ιστορία, να τον κάνεις να περάσει όλα αυτά που έχει περάσει και το πόσο πολιτική θέση είναι το αποδεικνύει το γεγονός ότι αν πας δέκα χρόνια πίσω στον ελληνικό κινηματογράφο, ζήτημα να βρεις δέκα ταινίες που ασχολούνται μ’ αυτή την περιοχή.

Αυτό όμως δεν αποτελεί ένα μεγάλο άλλοθι; Θέλω να πω ότι δεν παίρνεις μια ξεκάθαρη θέση, κρύβεσαι πίσω από το άλλοθι του καλλιτεχνικού “ασύλου” και διακηρύσσεις την ανεξαρτησία σου. Η τέχνη σήμερα χαρακτηρίζεται από μια τεράστια αυτοαναφορικότητα...

Δεν πιστεύω πως η τέχνη αλλάζει τον κόσμο, αλλά δεν μπορεί να αλλάξει κι ο κόσμος χωρίς να υπάρχει τέχνη. Η καλή τέχνη πρέπει να σε ανησυχήσει, να σε αναστατώσει, να σε μετακινήσει, εξ’ ου και η λέξη συγκίνηση. Κινούμαστε μαζί, άρα πρέπει να σε μετατοπίσει από κάτι, από κει και πέρα τι θα κάνεις εσύ μ’ αυτή τη μετατόπιση ως θεατής είναι δική σου ευθύνη, δεν μπορεί κάποιος να σου δείξει το δρόμο. Μπορεί, αλλά είναι πολύ πατερναλιστικό να δίνεις μεγαλύτερη εξουσία στην τέχνη, είναι σαν να λες δεν μ’ αρέσει το πολιτικό σύστημα, δεν μ’ αρέσει το θρησκευτικό, και τα αντικαθιστώ με την τέχνη ως ένα νέο σύστημα που μου δείχνει το δρόμο. Δεν υπάρχει δρόμος, το δρόμο πρέπει να τον επινοείς κάθε μέρα και αυτό είναι το δύσκολο. Οι καλές ταινίες για μένα είναι αυτές που μόλις τελειώνουν, θες ένα εικοσάλεπτο για να συνέλθεις, δεν θες να πεις τίποτα σε κανένα...

Είπες ότι ήθελες να κάνεις ένα “αντι-Γκρέκο”, ένα έργο ενάντια στο lifestyle... Αυτό εδώ γύρω μας δεν είναι lifestyle; Ο θεσμός που φιλοξενεί την ταινία σου δεν είναι lifestyle;

Λοιπόν, καταλαβαίνω το επιχείρημα και μέχρι ενός σημείου συμφωνώ. Είναι όμως ένα περιβάλλον που αν δεν υπήρχε, ταινίες σαν την δική μου δεν θα είχαν χώρο να υπάρξουν. Μπρος γκρεμός και πίσω ρέμα... Υπάρχει και η μέθοδος να πας μέσω του ίντερνετ, με blog-όσφαιρες, παράλληλα κυκλώματα κτλ. Νομίζω όμως ότι θα είναι πιο αργός και πιο δύσκολος, γιατί σκέψου το εξής... αν μιλούσαμε μόνο για απόψεις και για ιδέες, για φωτογραφίες, για κείμενα, πράγματα που δεν έχουν κόστος, δεν θα υπήρχε πρόβλημα. Αλλά για να κάνεις μια ταινία όπως εγώ, που την έκανα με δάνεια από τράπεζες κτλ, θέλει λεφτά. Όταν έχεις φτάσει να βάζεις απ' την τσέπη σου 130 χιλιάδες ευρώ, αν δεν τα πάρεις αυτά, που δεν είναι και πολλά γι' αυτό λέω "αντι-Γκρέκο", γιατί ο άλλος έχει πάρει 7 εκατ. ευρώ για να κάνει αυτό το "μοντέλο"... Πρέπει λοιπόν να τα πάρεις πίσω για να μπορείς να κάνεις την επόμενη.

Βλέπεις να υπάρχει λύση με αυτό το πρόβλημα της διανομής και της χρηματοδότησης στον κινηματογράφο; Γιατί, κατά την γνώμη μου, όσο αυτός παζαρεύεται το πρόβλημα θα είναι αιώνιο.

Πρέπει να προσπαθείς να τη χώνεις την ταινία, να χώνεσαι στις ρωγμές όποιου συστήματος υπάρχει, δεν υπάρχει άλλος τρόπος, ή αποτελεις μέρος του συστήματος ή της ρωγμής του ή είσαι έξω απ' αυτό... Αυτές είναι οι τρεις θέσεις, διαλέγεις και παίρνεις.

Εσένα σου άρεσε η ταινία σου;

Να σου πω... Σε σχέση με την προηγούμενή μου ταινία υπάρχει μια διαφορά θέσης και στάσης, ενώ σε επίπεδο ψυχαναλυτικό και σε επίπεδο σχέσεων είναι ίδιες. Όταν τελείωσε η ταινία ένιωσα καλά, λέω για δεσ ρε παιδί μου τελικά, ισορρόπησε αυτό το πράγμα και στέκει. Ξέρεις, οι ταινίες σε εκπλήρσουν και σένα που τις έχεις κάνει. Ένιωσα καλά πάντως, το σημαντικότερο είναι ότι ένιωσα ότι αυτή την ταινία, όπου και να την παιξω, ό,τι και να μου πούνε, από οποιοδήποτε φάσμα κοινού και να δεχτώ κριτική, μπορώ να τη στηρίξω. Δηλαδή ότι μπορώ να μιλήσω όπως τώρα, για τα πράγματα που με έκαναν να δημιουργήσω αυτή την ταινία, είτε διαφωνείς είτε συμφωνείς.

Δε φοβάσαι την αποτυχία όταν κάνεις μια ταινία; Όχι μόνο απέναντι στον εαυτό σου αλλά κυρίως απέναντι στους άλλους.

Είναι πάντα πρόβλημα γιατί εκτίθεσαι...

Κι αν εκτεθείς δεν υπάρχει γυρισμός...

Δεν υπάρχει, όχι, αλλά εμένα σ' αυτό το θέμα μ' έσωσε η προηγούμενη ταινία μου, για την οποία είχα μεγαλύτερες προσδοκίες και ήρθανε λιγότερες. Και με έσωσε με την έννοια ότι με εξοικείωσε με την ιδέα ότι προσπαθείς να κάνεις πάντα ό,τι περισσότερο μπορείς άλλες φορές θα λειτουργήσει καλύτερα, άλλες χειρότερα. Το σημαντικότερο είναι να είσαι όσο το δυνατό πιο έντιμος, και να πας παρακάτω. Γι' αυτό είναι και η ταινία διόρθωση με μια έννοια, δεν μπορείς να κάνεις τίποτα άλλο. Στην επόμενη ταινία.... Εγώ είχα πει από μικρός ότι θέλω να κάνω ταινίες, χαίρομαι που κάνω ταινίες εν τέλει. Η ταινία από τη στιγμή που ολοκληρώνεται δεν σου ανήκει πια, δεν έχεις κανένα δικαίωμα πάνω σ' αυτή, αν θα μείνει στην ιστορία ή αν θα χαθεί δεν το ελέγχεις. Είναι ανάγκες της κοινωνίας ποιον θα κάνει μύθο και ποιον όχι, αν θα φτιάξει ή δεν θα φτιάξει ήρωες. Και πρέπει να αντιστέκεσαι και σ' αυτό γιατί αν η κοινωνία σε χρησιμοποιήσει για να καλύψει κάποιο κενό, τότε γίνεσαι ινδάλμα άρα γίνεσαι καθεστώς.

Αντώνης Δρακωνάκης

48ο ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Η κουλτούρα του υποκατάστατου

Ένας χώρος όπου μια σειρά θέσεων βρίσκει δίπλα-δίπλα μια ηλικιωμένη κοκέτα, μια εναλλακτικής πολυχρωμίας φοιτήτρια, ένα τζιβοφόρο νεαρό και μια κυριλέ σαραντάρα γιατρό. Ένα λιμάνι που για λίγες μέρες μετατρέπεται σ' ένα απέραντο κινηματογραφικό γλέντι διονυσιακού χαρακτήρα, όπου εθελοντές, παράγοντες, σκηνοθέτες και φιλότεχνοι τρέχουν από ταινία σε εκδήλωση και από εκδήλωση σε πάρτυ, μπας και δεν προλάβουν να επιτελέσουν το καθήκον τους προς την τέχνη.

Δύο βδομάδες όπου μια πόλη μανιασμένων σινεφίλ φτάνει επιτέλους στην πραγμάτωσή της, ένας θεσμός που πρέπει να φανεί αντάξιος της ιστορίας αλλά και των τσεπών που πρέπει να γεμίσει. Μια νεολαία πεινασμένη για εθελοντισμό και διοργανωτές διψασμένοι για μικρούς εθελοντές. Φιλάνθρωποι και επιφανείς παράγοντες της τέχνης, έτοιμοι να μοιράσουν πόστα και να υποδεχτούν (με άδεια χέρια) χριστιανούς υπαλλήλους, διαπράττοντας για τρίτη χρονιά το κοινωνικό τους έργο.

Η Μέκκα των φιλότεχνων; Εργοστάσιο παραγωγής φιλότεχνων; Ή μια λαϊκή αγορά κινηματογραφικών προϊόντων για γερά πορτοφό-

λια, όπου πάγκοι είναι τα ποικίλων κατευθύνσεων συμφέροντα και ζυγαριές διάσπαρτες lifestyle ψευδαισθήσεις με μονάδα μέτρησης το πόσο χαμηλά μπορεί να φτάσει η τέχνη που υπηρετεί και ο άνθρωπος που κατέχει το ρόλο του εμπόρου και του πελάτη.

Παλιές αποθήκες και ιστορικά κτήρια, όπου ο Κισλόφσκι συναντά τις ατάκες του Οικονομίδη, ο Γκας Βαν Σαντ την κόρη του Βούλγαρη και ο Βιμ Βέντερς τις υποκριτικές ικανότητες του Ρουβά. Ένας μύλος που αλέθει συγκρουόμενες κουλτούρες και διαφορετικές αισθητικές, φιλτράροντάς τις όμως από μια και μοναδική κουλτούρα, την κουλτούρα του υποκατάστατου.

Υποκατάστατου προσωπικότητας και συνείδησης. Όσο αναγκαία υπήρξε η Ρώσικη Πρωτοπορία ως είδος τέχνης για τη στήριξη των Μπολσεβίκων, τόσο αναγκαίο είναι και το lifestyle που πωλείται (με την μορφή τέχνης) εδώ πέρα για την ηρεμία των προνομιούχων στρωμάτων. Ένα lifestyle που λειτουργεί (για μικρούς και μεγάλους) ως αντικαταθλιπτικό ενάντια στη ρουτίνα της αδράνειας, της παθητικότητας και των μίζερων άλλοθι. Μια κουλτούρα κατασταλτικό της αφύπνισης και της εξέγερσης, που διοχετεύει στους μετέχοντες σ' αυτήν το αίσθημα της ποιότητας και της ιδιαιτερότητας σε σχέση με τα συνηθισμένα, του αισθήματος που αποτελεί τα άλλοθι για τα οποία μιλούσαμε πριν. Αφού δεν έχω την δύναμη και την συνείδηση να αγωνιστώ και να διεκδικήσω την ζωή που ονειρεύομαι, ας την αγοράσω...

Εξάλλου, αυτό το άυλο αλλά τόσο ακριβό προϊόν πωλείται παντού και υπάρχει σε αφθονία: καλλιτεχνικά φεστιβάλ, θεατρικές ομάδες, πολιτικές παρατάξεις, κομματικές νεολαίες, πανεπιστημιακό άσυλο...

ΓΙΑΝΝΗΣ Η. ΚΑΡΥΤΣΑΣ «Μιχαήλ Μπακούνιν Ο κόσμος του και το έργο του»

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΑΡΔΗΝ

Σε αυτό το βιβλίο του ο Γ. Καρύτσας επιχειρεί μια όσο το δυνατόν συνολικότερη και περιεκτικότερη επισκόπηση της ζωής, της δράσης και του συγγραφικού έργου του Μ. Μπακούνιν. Μελετώντας τη ζωή του σχεδόν χρονιά-χρονιά, ξεκινώντας από το έτος που γεννήθηκε (1814) και τελειώνοντας στο έτος που πέθανε (1876), εκθέτει το σύνολο της δράσης του και τη διαδρομή και την εξέλιξη της πολιτικής του σκέψης.

Μακράν του να είναι μια απλή βιογραφία, ο συγγραφέας προσπαθεί να προσεγγίσει κριτικά τη δράση και το έργο του Μ. Μπακούνιν και να διαλύσει τη μυθολογία που έχει δημιουργηθεί γύρω από αυτόν, από τη μια και την άλλη πλευρά. Παραθέτουμε: «Μέσα από την έκθεση της ζωής, της σκέψης και της δράσης του Μπακούνιν καθίσταται εμφανής η λειτουργία δύο λογικών. Η μία μπορεί να προσδιοριστεί γενικά ως καταστροφική-συνωμοτική και η άλλη ως ελευθεριακή-εποικοδομητική. Η πρώτη παρουσιάζεται συνήθως από τους αναρχικούς ιστορικούς, θεωρητικούς, ακτιβιστές κ.λπ. ως κάτι το προαναρχικό ή ως ένα διάλειμμα που αφορά κυρίως τη διετή σχεδόν σχέση του με τον Νετσάγιεφ, και έτσι υποτονίζεται ή διαγράφεται. Αντιθέτως, άλλοι ιστορικοί και θεωρητικοί, που δεν είναι αναρχικοί, επικεντρώνοντας κυρίως στον πανκαταστροφισμό και υποτονίζοντας την ελευθεριακή-εποικοδομητική λογική, υποτιμούν και ακυρώνουν σοβαρές πτυχές της σκέψης του γύρω από την εργασία, την επιστήμη, το κληρονομικό δικαίωμα, το κράτος, τις τάξεις, τον εθνικισμό, την ομοσπονδοποίηση, την ολοκληρωμένη εκπαίδευση κ.λπ. ...»

Να σημειώσουμε, τέλος, ότι ο όγκος της βιβλιογραφίας και των πηγών καθιστούν το βιβλίο από τα πιο έγκυρα πάνω στο ζήτημα.

Ιάσωνας Καραχάλιος

Συνέντευξη με τον **Τάκη Σπυριδάκη**

Καμιά φορά όταν γράφεις κανένα σενάριο, φεύγει το κεφάλι, σπάει, βλέπεις τα ποτήρια να σπάνε, τα χαρτιά υγείας να πετάνε, η κουβέρτα να φεύγει από τα παράθυρα, είναι τριπ, είναι ταξίδι.

Ο Τάκης Σπυριδάκης δε χρειάζεται συστάσεις. Από την κινηματογραφική ομάδα του Nosotros τον συναντήσαμε μία ωραία μέρα που το είχε στρώσει για καλά σε όλη την Αθήνα, κουβεντιάσαμε για πολλές ώρες επί παντός επιστητού και κυρίως περάσαμε καλά. Μεταφέρουμε τα όσα μας είπε:

Για τη Μονομέρεια

Στην τέχνη του σινεμά, πολύ δύσκολα το κοινό μπορεί να έρθει σήμερα σε επαφή με κάτι πέρα από το Hollywood. Η μονομέρεια είναι αυτό που κυριαρχεί τα τελευταία χρόνια. Και οποιαδήποτε άλλη κατεύθυνση δεν απαγορεύεται, γιατί υποτίθεται ότι είμαστε σε «δημοκρατικό» καθεστώς, αλλά έχουν τους μηχανισμούς τους να στο μπλοκάρουν, διαταράσσοντας τη σχέση των δημιουργών με το κοινό. Στην Ελλάδα είναι απλώς «έβγες», ακολουθούν τη λογική που έρχεται από έξω, από εκεί που παίρνουν το προϊόν. Συμβαίνει βέβαια και το ανάποδο, να σκέφτεται δηλαδή ο άλλος διαφορετικά και να υποστηρίζει ταινίες εκτός Hollywood, παρ' όλο που είναι πολύ κατώτερες. Υπάρχει δηλαδή και πολύ σκουπιδαριό στο όνομα της εκτός των τειχών τέχνης. Προσωπική μου άποψη, χωρίς να αποτελεί τον κανόνα, είναι ότι σήμερα στην εκτός των τειχών τέχνη, ενώ γίνονται προσπάθειες, δεν παράγεται κάτι σπουδαίο.

Για τον Ελληνικό Κινηματογράφο

Το παρελθόν του Ελληνικού σινεμά είναι πολύ μακριά, το μέλλον είναι θολό και στο παρόν δεν ξέρουμε τι μας γίνεται. Αυτό είναι πεσιμιστικό αλλά δυστυχώς στο χώρο του Ελληνικού κινηματογράφου δεν παράγεται κάτι που να αξίζει τον κόπο, υπάρχει μία οριζοντίωση χοντρή και από δω και πέρα κάτι πρέπει να γίνει να αλλάξουν τα πράγματα.

Ο παλιός Ελληνικός κινηματογράφος είναι ένα αφόρητο σκουπιδαριό. Τον καιρό που γίνονταν τέτοιου είδους κινηματογράφος στην Ελλάδα, σε άλλες χώρες γίνονταν επίσης με φτηνά μέσα συγκλονιστικά πράγματα, νεορεαλισμός στην Ιταλία, νουβέλ βαγκ στη Γαλλία, χωρίς κατ' ανάγκη τις εταιρείες, μαζεύονταν δηλαδή πέντε φίλοι και κάνανε ταινία. Εμείς δεν την περάσαμε αυτή τη φάση, ήταν ο Φίνος που γαμούσε και έδερνε. Το πάτημά τους είναι βέβαια ότι είχαν μία πλειάδα εξαιρετικών ηθοποιών. Μετά βγήκε ο Νέος Ελληνικός κινηματογράφος που είχε να πει πράγματα, γυρίστηκαν κάμποσες ταινίες καλές, με διαφορετική σκέψη. Αλλά το σινεμά στην Ελλάδα σου λέει σήμερα επέστρεψε πίσω, έχει μία αδυναμία να μιλήσει στις καρδιές των ανθρώπων. Από τη μία υπάρχουν τα σκουπίδια και από την άλλη το δήθεν υψηλού επιπέδου σινεμά, το οποίο είναι και σαθρό και καθόλου υψηλού επιπέδου. Δηλαδή όταν λέμε δήθεν υψηλού επιπέδου, υπάρχουν πολλά και πρόσφατα παραδείγματα ταινιών (πχ. El Greco), οι οποίες, ενώ έχουν ένα τεράστιο budget και ένα θόρυβο γύρω τους, δεν έχουν τίποτα να πουν. Μεταξύ αυτών των δύο κατηγοριών φτιάχνονται πολύ λίγες έως καθόλου ταινίες, ειδικά στην Ελλάδα. Και αυτό συμβαίνει, γιατί πολλοί από αυτούς που επικαλούνται ότι τις κάνουν είναι παντελώς ατάλαντοι. Δε μπορούμε να επικαλούμαστε ότι όποιος είναι διαφορετικά σκεπτόμενος κάνει σώνει και καλά τέχνη. Δε μπορούμε να κάνουμε σκουπίδια ταινίες, για να αντισταθούμε στα σκουπίδια.

Είμαστε δυστυχώς και μικρή αγορά, δεν είμαστε Αμερική. Εκεί για παράδειγμα ο Κασσαβέτης μάζευε τον Μπεν Γκαζάρ και 5-6 άλλα φιλαράκια, έβαζαν τα λεφτά που είχαν κερδίσει από το Hollywood, κάνανε μία ταινία, είχαν 15 αίθουσες σε 200 εκατ. κόσμο, έβγαζαν κάποια φράγκα και μπορούσαν να κάνουν την επόμενη ταινία τους. Εκείνη την εποχή οι μειοψηφίες κινούσαν τα πράγματα, όχι όπως σή-

μερα που έχουν εκλείψει ή αφομοιωθεί. Όπως και να 'χει, μιλάμε για ελάχιστους που ψάχνονται χωρίς την ανάγκη να κατευθύνονται. Δυστυχώς, εδώ το κοινό δε μπορεί να μας συντηρήσει και έχουμε βρει εναλλακτικούς, ευέλικτους τρόπους, για να τα βγάσουμε πέρα, αν δε θέλουμε να βγούμε στην τηλεόραση να τα πάρουμε.

Το χειρότερο είναι ότι δε μπορούμε να συνενερευθούμε κάποιοι άνθρωποι μεταξύ μας, γιατί είμαστε πολύ ανταγωνιστικοί. Ακόμη και αυτοί που σκέπτονται λίγο διαφορετικά έχουν μία νοοτροπία να εξουσιάζουν το χώρο με αποτέλεσμα οι υγιείς δυνάμεις να μη μπορούν να συνενερευθούν.

Για τα «Κατεστημένα»

Η δημιουργία κινηματογράφου στην Ελλάδα είναι δύσκολη υπόθεση. Το πιο δύσκολο κομμάτι δεν είναι τόσο η παραγωγή/χρηματοδότηση. Μπορείς να τα φέρεις βόλτα και με λίγα χρήματα, τώρα ακόμη πιο εύκολα με τις νέες τεχνολογίες. Το ζήτημα στην Ελλάδα είναι η διανομή. Τα «Κατεστημένα» ελέγχουν πού θα προβληθείς και έχουν τη δύναμη να θίγουν τη σχέση σου με το κοινό. Αν έχεις να πεις κάτι που δε μας αρέσει, θα σε πειράξουμε στις αίθουσες. Εν τω μεταξύ, η διανομή πάει πάντα πακέτο με την κριτική. Δηλαδή θα διανέμουμε την ταινία σου και θα βάλουμε και καλές κριτικές στις εφημερίδες. Οι κριτικοί δεν παίζουν βέβαια το ρόλο που έπαιζαν κάποτε αλλά ακόμη επηρεάζουν. Υπάρχουν δηλαδή ταινίες που οι κριτικοί φόρεσαν στο κοινό. Καμιά φορά βέβαια τους ξεφεύγουν και από στόμα σε στόμα φτάνουν στο κοινό.

Για το Ελληνικό Κέντρο Κινηματογράφου

Το ΕΚΚ φτιάχτηκε για πολύ όμορφους λόγους, για να χρηματοδοτεί το διαφορετικό, αυτό που «κόβεται» σχεδόν πάντα από τους εμπορικούς κύκλους. Είναι αυτονόητο ότι, όπως είναι υποχρεωμένη μία κοινωνία να χρηματοδοτεί την παιδεία και την υγεία της, έτσι πρέπει να χρηματοδοτεί και την τέχνη. Σήμερα όμως το ΕΚΚ έχει πλέον χάσει τον προσανατολισμό του. Αντί να εξυπηρετεί το σκοπό του, κατέληξε να βολεύει τους ημέτερους. Και πώς τυχαίνει τα τελευταία 15 χρόνια όλοι αυτοί οι ημέτεροι να είναι και «αριστεροί»; Εδώ είναι το γαμήσι. Πέρασαμε και περνάμε δηλαδή εποχές που στον κινηματογράφο κάνουν κουμάντο οι Σερίφηδες της Αριστεράς, όλοι αυτοί οι άνθρωποι και οι υποομάδες τους και οι υποομάδες των υποομάδων. «Αριστερός Φασισμός» δηλαδή. Άσε που τώρα η ΕΕ έχει βγάλει μία νόρμα ότι οτιδήποτε παράγει το κράτος πρέπει να πάει στο διάολο, ειδικά στο χώρο της τέχνης. Αυτή η λογική εκπορεύεται από τις ΗΠΑ, μία χώρα που δεν έχει Υπουργείο Πολιτισμού. Όποτε θα κάνουμε το ίδιο και εδώ πέρα, θα το κάνουμε πλιάτσικο. Δεν είναι τυχαίο ότι στο Υπουργείο Πολιτισμού βάζουν κάποιους, που κάνουν το «αγροτικό» της πολιτικής τους καριέρας, άσχετους με το αντικείμενο. Οι Ζαχόπουλοι, ας πούμε.

Ασχολούμαστε με το αν του πήρανε πίπα στραβά και όχι την ουσία, ότι δηλαδή πιθανότατα χρηματοδότησε με – δεν ξέρω πόσα – χρήματα το σύλλογο των φίλων των αλόγων, για να συντηρήσουν έναν κομματικό μηχανισμό που τους δίνει ψήφους. Ο άνθρωπος αυτός λειτούργησε σε διατεταγμένη υπηρεσία από τους ανωτέρους του και, ενώ έκανε μια χαρά τη δουλειά του, την πλήρωσε και από πάνω.

Για τον Νικολαΐδη

Δεν υπάρχει κάποιος στο στυλ του Νικολαΐδη στο Ελληνικό σινεμά, ούτε πιο πριν ούτε πιο μετά. Όταν για πρώτη φορά είδα τα κουρέλια, είπα ωπα εδώ είμαστε, ξεχώριζαν. Τελικά, αργότερα συνάντησα το Νικολαΐδη και γίναμε και φίλοι και είχα την τύχη να παίξω και στις ταινίες του. Είναι ένας από τους 5 ανθρώπους που νιώθω τυχερός και ευτυχισμένος που γνώρισα. Μου στοίχισε πολύ ο θάνατός του.

Για τον «Κήπο του Θεού» και την ηθοποιΐα

Ο Κήπος του Θεού είναι μία ταινία που στην ουσία απαγορεύτηκε. Ήρθε σε μία εποχή που οι κατευθύνσεις στον Ελληνικό κινηματογράφο, όπως καθορίζονταν από μια συγκεκριμένη ομάδα ανθρώπων, δε συμβάδιζαν με αυτή. Τα βάραγε χοντρά και με ακρότητα και, το κυριότερο, ο μύθος της ήταν εντελώς ανθρώπινος, «ο πόνος ποιεί άνθρωπον», έβγαζε μία αυθεντικότητα που και εμένα με φοβίζει. Δηλαδή τα έριξα χοντρά χωρίς κανένα συμβιβασμό ιδεολογικό. Η ταινία δεν έχει καμία γυναίκα μέσα από αφόρητη αγάπη για το γυναικείο φύλο αλλά έχει μία διάχυτη θηλυκότητα.

Μου έλεγαν – δεν την παίζουμε στην αίθουσα γιατί θα μπου και θα μας κάψουν. Πήρε 7 βραβεία στο Φεστιβάλ Θεσσαλονίκης και παίχτηκε μόνο σε δύο αίθουσες, στο Άστυ και στην Έλλη. Μου είχανε τότε πει ότι άμα κάνει πάνω από 2.000 εισιτήρια την πρώτη βδομάδα, πράγμα απίθανο, θα την κρατούσαν για παραπάνω. Η ταινία έκοψε 2.150 και πάλι την κατέβασαν. Δεν τηρήσανε ούτε τον όρο που έθεσαν.

Σαν ηθοποιός θέλω να εκφράζομαι αλλά σήμερα δυσκολεύομαι να το κάνω αυτό. Καμιά φορά μου λένε «πού χάθηκες, γιατί σταμάτησες», γιατί δε με βλέπουν στην τηλεόραση. Βλέπεις όμως τα σίριαλ και σου έρχεται εμετός. Ελάχιστες καλές δουλειές και αυτές όχι σίριαλ. Δε σταμάτησα λοιπόν, απλώς συμμετέχω ελάχιστα και όσο πιο διακριτικά μπορώ. Και αυτό έχει κόστος μεγάλο, στο βασικό ερώτημα του πώς ζούμε.

Έντεκα χρόνια σιώπησα ίσως γιατί έπρεπε να γίνει έτσι. Τώρα έχω κάνει ένα σενάριο που πιστεύω πάρα πολύ και μπορώ μέχρι και να πεθάνω γι' αυτό. Αυτή τη στιγμή παίζει και ένα άλλο σενάριο, είναι βασισμένο σε ένα βιβλίο του Νικολαΐδη, τον «Οργισμένο Βαλκάνιο». Βρίσκομαι έτσι μετά από τόσο καιρό με δύο σενάρια. Ό,τι παίζει πρώτο.

Μια χειμωνιάτικη ιστορία

Τελικά έγινε. Μετά από χρόνια στην Αθήνα, ο Τσιφ* έπιασε σπίτι στα Εξάρχεια. Εκεί όπου οι τοίχοι «μιλάνε», όπως συνήθιζε να λέει στους φίλους, όταν πήγαινε στο χωριό. Πάνε αρκετά χρόνια από τότε που ήρθε στην Αθήνα για σπουδές (τρομάρα του), όπως οι περισσότεροι συνομήλικοί του, γρήγορα όμως κατάλαβε πως η επιλογή του ήταν εξαρχής λανθασμένη, τα οικονομικά δεν ήταν ποτέ το φόρτε του, όχι ότι δεν ήταν καλός σ' αυτά, αντιθέτως, στη λογιστική μάλιστα ήταν απ' τους καλύτερους στο σχολείο. Απλά το «καλούπι» των οικονομικών δεν του πήγαινε. Πάντα είχε μια αλλεργία στα «καλούπια» γενικότερα. Αυτή άλλωστε ήταν και η αιτία που πήγε αμέσως στα Εξάρχεια, όταν βρέθηκε για πρώτη φορά στην Αθήνα. Είχε ακούσει στο χωριό για τα Εξάρχεια. «Εκεί, του έλεγαν κάτι παιδιά απ' την Αθήνα, οι άνθρωποι είναι όλοι διαφορετικοί, είναι σαν κι εμάς». Αυτό το «σαν κι εμάς» ηχούσε όμορφα στ' αυτιά του Τσιφ κάθε φορά που σκεφτόταν τα παιδιά...

...Κάθε βράδυ μαζεύονταν στο μπαράκι του Τίμου, την «Απόδραση», και κάθε βράδυ αποδρούσαν με το ροκ, το μέταλ, το πανκ, τα ούζα, τις μπύρες και κανά τσιγάρο... Έτσι τα είχε και τα Εξάρχεια στο μυαλό του ο Τσιφ, απόδραση από όλα, απ' τους γονείς, απ' τα σκατά των μεγάλων που δήθεν τα ήξεραν όλα, που είχαν λύσεις για τα πάντα και που στο τέλος όλα σκατά τα έκαναν... Είχε βαρεθεί το ψέμα και το δήθεν, τους σιχαινόταν όλους αυτούς τους φλώρους και τις χαζογκόμενες που άλλο από εμφάνιση δεν είχαν... Του την έδιναν όλοι αυτοί οι τύποι, οι λαϊκοί που είχαν μπερδέψει την μαγκιά με το ζοριλίκι. Τόσο πολύ τον τσάντιζαν, που έπαιρνε ποτό και στεκόταν στο κέντρο του κλαμπ-σκυλάδικου ή στα περάσματα για να δει αν θα τον σπρώξει κανείς, όχι ότι το «έπαιζε» τσαμπουκάς, αλλά έτσι, κανείς όμως δεν τον ακουμπούσε, όλοι κότες είναι, σκεφτόταν κι έπιανε μια θέση στην άκρη του μπαρ. Στα Εξάρχεια θα μπορώ να είμαι όπως θέλω, να κάνω ό,τι γουστάρω, να λέω ό,τι μ' αρέσει και όχι ότι δεν θα μου δίνουν σημασία, αλλά δεν θα τους ενοχλούν όλα αυτά, γιατί εκεί είναι σαν κι εμάς, διαφορετικοί, ελεύθεροι...

Απ' τον πρώτο καιρό που έμεινε στην Αθήνα, όπως ήταν φυσικό, ο Τσιφ άρχισε να συχνάζει στην πλατεία και στα πέριξ αυτής. Γνώριζε ανθρώπους, συναναστρεφόταν διάφορους, συζητούσε για ώρες και διάβαζε τους τοίχους, όπου κάθε μέρα σχεδόν ξεφύτρωνε και κάτι καινούριο. Η ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΟΠΛΟ ΜΑΣ, ΑΝ ΟΙ ΕΚΛΟΓΕΣ ΜΠΟΡΟΥΣΑΝ ΝΑ ΑΛΛΑΞΟΥΝ ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ ΘΑ ΗΤΑΝ ΠΑΡΑΝΟΜΕΣ, ΜΙΣΟΣ ΤΑΞΙΚΟ, ΟΣΑ ΥΠΟΣΧΕΤΑΙ Η ΕΡΓΑΣΙΑ ΤΑ ΕΞΑΣΦΑΛΙΖΕΙ ΜΙΑ ΛΗΣΤΕΙΑ («Μα..., σκεφτόταν, η ληστεία δεν είναι μια άμεση συνδιαλλαγή με το κράτος; Η εργασία υπόσχεται λεφτά προς κατανάλωση, αυτό δηλαδή εξασφαλίζει μια ληστεία; Η εργασία δεν είναι σημείο προσέγγισης της αυτοοργάνωσης,

ιδιαίτερα σε ζοφερούς καιρούς και σε περιόδους ανασύνταξης;») Πολλές οι σκέψεις και μπερδεύοταν καμιά φορά, μάθαινε όμως. Του άρεσε να μαθαίνει, ρουφούσε τα πάντα σαν σφουγγάρι και παράλληλα διάβαζε βιβλία, όπως έκανε από πάντα. Μάθαινε νέες λέξεις και έννοιες, όπως αυτοοργάνωση, αλληλεγγύη, αυτοδιάθεση... Μια μέρα του καρφώθηκε η ιδέα να γίνει ακόμα πιο εκκεντρικός στην εμφάνιση και το λόγο και ν' αρχίσει να καυτηριάζει ό,τι θεωρούσε στραβό. «Αυτό θα κάνω, μονολογούσε στο σπίτι του Ξύπνιου λίγες ώρες αργότερα...» Ο Ξύπνιος ήταν το φιλαράκι του, σύντροφος κι αδερφός συνάμα. «Άστο, του λέει αυτός, σε πρόλαβαν άλλοι», και άρχισε να του μιλάει για τον τύπο που έπαιζε την κιθάρα του χλευάζοντας ανθρώπους και θεσμούς, πούλαγε τις κασέτες του εδώ κι εκεί, και στο τέλος τρελάθηκε κι αυτοκτόνησε. Ανοίγοντας ένα συρτάρι, έβγαλε μια παλιά κασέτα, την έβαλε στο κασετόφωνο και του έκανε νόημα ν' ακούσει. Ο Τσιφ όμως δεν ήταν πια εκεί, το μυαλό του άρχισε να παίρνει χίλιες στροφές, τα πράγματα γύρω άρχισαν να μην του φαίνονται όπως πριν, όλα ήταν άψυχα, χωρίς ζωή, χωρίς χρώμα. Ο κόσμος του, που τόσο ευφάνταστα είχε φτιάξει, άρχισε να διαλύεται, οι άνθρωποι που τόσο εξυμνούσε για τη διαφορετικότητά τους, τώρα τους έβλεπε όλους ίδιους και κάτι χειρότερο ακόμα, τους έβλεπε ως ρόλους, ως προέκταση των ρόλων που δημιουργήθηκαν κάποτε ίσως και για έναν άλλο λόγο ή σκοπό. Ρόλοι στο ίδιο σκηνικό, παράλιγο να την πατούσα κι εγώ, σκέφτηκε. Από τότε έγινε πιο επιφυλακτικός με όλους και με όλα. «Δύο μέτρα, μία κόψε», «Δuo μπροστά κι ένα πίσω» κι άλλα τέτοια τον βοηθούσαν να κρατάει τις ισορροπίες ώστε να συνεχίσει να πηγαίνει στα Εξάρχεια ως και σήμερα που βρήκε και σπίτι εκεί. Το γιατί το έκανε αφού συνειδητοποίησε αυτή την όχι και τόσο αυθόρμητη κατάσταση που τόσο επιθυμούσε, κανείς δεν ξέρει... Ίσως γιατί του θύμιζε κάτι από την «Απόδραση». Ίσως γιατί οι τοίχοι «μιλάνε» ακόμα και, που ξέρεις, μπορεί να «μιλήσουν» και οι άνθρωποι πιο αληθινά... Πάντως αν τον συναντήσετε πουθενά να περιφέρεται στα σοκάκια, ρωτήστε τον... μπορεί και ν' απαντήσει...

Μόμπυ Ντικ

* Τσιφ από το αγγλικό chief αρχηγός... Του το είχαν κολήσει στο χωριό, όσο κι αν αυτός επέμενε να τους λέει ότι δεν πρέπει να υπάρχουν εξουσιαστικοί όροι και δομές, αυτοί δεν τον άκουγαν, άρχισε λοιπόν κι αυτός να τους αποκαλεί έτσι, αν είμαστε όλοι αρχηγοί θα έχουμε αποδομήσει το νόημα του ρόλου, σκεφτόταν... και δεν τον πείραζε πια...

Γκέι και λεσβίες στα πανεπιστήμια; Μπα... αποκλείεται!

Η πραγματικότητα που επικρατεί στα ελληνικά πανεπιστήμια μεταξύ των φοιτητών/τριών είναι η προβολή της ετεροφυλοφιλίας ως της μιας και μοναδικής σεξουαλικότητας που υπάρχει και κυριαρχεί. Ενώ τα πανεπιστήμια σφύζουν από γκέι και λεσβίες φοιτητές και φοιτήτριες, η σεξουαλικότητά τους αποσιωπάται, ο ερωτικός τους προσανατολισμός προσπερνάται από τους υπόλοιπους/ες φοιτητές/τριες και αναδύεται μόνο στις κουτσομπολίστικες συζητήσεις στα τραπέζακια του κυλικείου και στα πολιτικά τραπέζακια που είθισται να στολίζουν τα πανεπιστήμιά μας.

«Μπας και ο τάδε είναι;»

«Λες να το πάει το γράμμα η δείνα;»

Και συνεχίζονται οι εικασίες, τα κακεντρεχή σχόλια για την εμφάνιση και το περπάτημα του «τάδε» και της «δείνα», αλλά ποτέ δε σε ρωτάνε στα ίσια και εσύ ποτέ δεν τους το λες στα ίσια. Προτιμούν να πιστεύουν ότι είσαι ασεξουαλικός/η, αντερωτικός/η, ενώ εσύ κάθεσαι στο τραπέζάκι του κυλικείου σου και ξεγυμνώνεις με τα μάτια σου όλες τις γκόμενες που περνάνε!

Που να το ήξεραν...

Το θέμα όμως αγαπητή και αγαπητέ συμφοιτητή και συμφοιτήτρια είναι να το μάθουν. Μόνο έτσι θα σε δουν, θα σε αναγνωρίσουν, θα πάψουν να σε ακυρώνουν ή να επιλέγουν μονόπλευρα την προσωπικότητά σου.

Να λοιπόν ένας χώρος για να κάνεις άλλη μια φορά το coming out σου σε όσους/ες δε θέλουν να δουν την ομοφυλοφιλία σου, σε όσους/ες το υποψιάζονται αλλά κωλώνουν να σε ρωτήσουν και εσύ φοβάσαι να τους το πεις, στους συμφοιτητές/τριές με τους/τις οποίους/ες κάθεσαι και πίνεις με τις ώρες καφέ στο κυλικείο, στους φίλους/ες που συζητάτε για την εξεταστική και κάνετε μαζί τις εργασίες για τα εργαστήρια, στους/στις πολιτικούς/ες συντρόφους/ισσες που μοιράζεστε το ίδιο σταντ στη σχολή, σε όλους και όλες αυτούς και αυτές που σε πρήζουν με τα γκομενικά τους και εσύ απλά σιωπάς.

Δηλώνοντας τις ερωτικές σου προτιμήσεις και τον σεξουαλικό σου προσανατολισμό στο πανεπιστήμιο όπου και περνάς τα τέσσερα έως επτά καλύτερα χρόνια της ζωής σου, κάνεις εν τέλλει ορατή την ομοφυλοφιλία σου βρε άνθρωπε, οχυρώνεσαι, ενδυναμώνεσαι και ξέρεις τι θα αντιμετωπίσεις αύριο μεθαύριο και στον εργασιακό σου χώρο. Βλέπεις τους ρατσιστές/τριες, τους ομοφοβικούς/ες, όμως επιτέλους όταν αρχίζει το coming out, δεν έχει τελειωμό! «και εσύ;... και ο άλλος; Και αυτή;» και κάπως έτσι γίνονται τα βήματα για την κοινωνική μας ορατότητα ξεκινώντας από τους χώρους κοινωνικοποίησης μας.

Ένα ακόμη παράπονο που έχω από τα πανεπιστήμιά μας είναι η απουσία σταντ (τα λεγόμενα πολιτικά τραπέζακια που παρελαύνουν σε όλα τα πανεπιστήμια με άλλοτε πολύχρωμες αφίσες και άλλοτε με μονόχρωμες ανάλογα με τον πολιτικό προσανατολισμό) από ομοφυλόφιλους/ες ή κάποιες πρωτοβουλίες κατά της ομοφοβίας. Αυτό είναι το βήμα δεύτερον. Αφού έχουμε κάνει το coming out μας στα Α.Ε.Ι. και Τ.Ε.Ι. μας και αφού ως φοιτητές/τριες έτσι και αλλιώς συνδικαλιζόμαστε και έχουμε άποψη επί παντός επιστητού (πολιτική, υγεία, ρατσισμός, ασφαλιστικό κ.λπ), γιατί να μη στήσουμε και εμείς οι γκέι και λεσβίες το τραπέζάκι μας για να διεκδικήσουμε τα δικαιώματά μας και να παρουσιάσουμε τα ζητήματά μας;

Το παράδειγμα της Μυτιλήνης όπου συγκροτήθηκε η Πρωτοβουλία Κατά Της Ομοφοβίας πέρυσι το Μάη με τη συμμετοχή γκέι, λεσβιών, αμφί, τρανς καθώς και αριστερών και αντιεξουσιαστών φοιτητών/τριών του Πανεπιστημίου Αιγαίου, αποτελεί πολύ καλό πρότυπο προς μίμηση. Σταντ τα οποία ενδεικτικά θα περιλαμβάνουν έντυπο υλικό από διάφορες ομάδες (ΛΟΑ, ΟΛΚΕ, Athens Pride) καθώς και τη δεκαπενθήμερη εφημερίδα για τον σεξουαλικό προσανατολισμό, CITY UNCOVERED, θα ήταν πολύ καλή αρχή προς ενημέρωση του γκέι κοινού αλλά και του στρέιτ κοινού που δεν μας βλέπει ή δεν θέλει να μας δει. Επίσης, τα αυτοκόλλητα της ΛΟΑ που αναγράφουν συνθήματα όπως «ο πόθος μας διεκδικεί ύπαρξη και λόγο, 100% ίσα δικαιώματα» θα μπορούσαν κάλλιστα να στολίσουν τα ψυχρά μας αμφιθέατρα και να δώσουν λίγο χρώμα ουράνιου τόξου στα άχαρα πανεπιστήμιά μας.

Άντε, ξεκινάμε μετά τις Χριστουγεννιάτικες γιορτές! Άσε, που αν βγουν και οι ακαδημαϊκοί/ες από τη ντουλάπα, ποιος μας πιάνει!

Έχουν ξεκινήσει και οι δικές μου ακαδημαϊκές διακοπές και εδώ που κάθομαι στο λιμάνι της Κέρκυρας περιμένοντας το πλοίο για να πάω απέναντι, βλέπω σε έναν κάδο σκουπιδιών γραμμένα τα αρχικά της Ο.Λ.ΚΕ.. Μωρέ μπράβο σκέφτηκα, ακόμη και στους κάδους αρχίσαμε να προβαλλόμαστε. Μια χαρά τα πάμε, αφού μέχρι και ο Δήμος μας υποστηρίζει... Το ομοφυλόφιλο μυαλό μου με παρέσυρε...α...δυστυχώς τελικά ο κάδος του Δήμου έγραφε Ο.Λ.ΚΕ. (Οργανισμός Λιμένος Κέρκυρας) και όχι Ο.Λ.Κ.Ε. (Ομοφυλόφιλη Λεσβιακή Κοινότητα Ελλάδας).

Τι καλά που θα ήτανε...

Φιλίππα Διαμάντη 27/12/2007

Όταν η φαντασία συναντά την ουτοπία...

Όταν η φαντασία συναντά την ουτοπία, ο δρόμος για την υπέρβαση είναι ανοιχτός. Η εκλογίκευση των εννοιών είναι από τα χαρακτηριστικά του ανθρώπου, που προσπαθεί να δώσει απαντήσεις σε μια κατάσταση, θεωρώντας την παγιωμένη μορφή ζωής, όπου δεν δύναται να επέμβει ώστε να την διαφοροποιήσει ή να διαφοροποιηθεί αυτός απ' αυτήν, με τελικό αποτέλεσμα την αλλαγή της. Σε μια κοινωνία που τείνει προς την ιδιωτέυση του ατόμου, η αντίσταση σε κάθε μορφή εξουσίας μοιάζει να είναι προσωπική υπόθεση για τον καθένα. Το άτομο λοιπόν καλείται μόνο του να αντιμετωπίσει ένα νέο είδος ψυχολογικής βίας, πρωτόγνωρο ίσως, αυτό της πλήρους μοναξιάς και απομόνωσης από κάθε κοινωνική διαδικασία που έχει στόχο τη βελτίωση της καθημερινότητάς του πρωτίτως και την μετάβαση σε μια ιδανικότερη μετέπειτα. Η επιτυχία του συστήματος εξουσίας στο να απαξιώνει διαρκώς την κάθε μορφή συλλογικοποίησης είναι όσο ποτέ άλλοτε προφανής. Πόσο μάλλον αυτών των συλλογικοτήτων που στα χαρακτηριστικά τους διακρίνονται η ισοτιμία και η αμεσοδημοκρατία ως τρόπος λήψης των όποιων αποφάσεων, η αυτοοργάνωση και η αυτοδιάθεση ως τρόπος υλοποίησης της όποιας απόφασης, με στόχο όχι την επικράτησή τους έναντι των υπολοίπων, αλλά την πλήρη απελευθέρωση των όλων από την κάθε μορφή εξουσίας. Συμπερασματικά λοιπόν μπορούμε να πούμε πως το σύστημα εξουσίας έχει πετύχει τον στόχο του, δηλαδή την ανάδειξη της παθογένειας των συλλογικών μορφών δράσης απέναντι σε καταστάσεις που προβληματίζουν την όποια κοινωνία. Παράλληλα δίνει ως διέξοδο την όποια θεσμική μορφή συλλογικοποίησης, ώστε να καλύψει το κενό του ατόμου για κοινωνικοποίηση. Είναι όμως αυτή η επιτυχία αποτέλεσμα της αντίδρασης του συστήματος εξουσίας; Ή μήπως και οι ίδιες οι συλλογικότητες έπαψαν μέσα από την αυτοαναφορικότητά τους να είναι το πρωτοπόρο κομμάτι της κοινωνίας, ελλείψει φαντασίας;

Τσιφ

Επικήδειος από τον κόσμο του αισθητού

Ούτε οι προσευχές όλων των παπάδων της ορθοδοξίας δεν στάθηκαν ικανές να σώσουν τον πιο μισαλλόδοξο εν Χριστώ αρχηγό τους. Εκεί, στον αιώνιο πάσσαλο του μαρτυρίου καρφωμένος για να θυμίζει σε εμάς και στα παιδιά μας τον αντικομουνιστή της κατοχής, τον βασιλοχουντικό, τον εθνικιστή, το μίσος.

Πάντα οι αστοί είχαν στα πόδια τους ένα ράσο για να κοροϊδεύουν τη λαϊκή δεισιδαιμονία. Αυτό το γνώριζε ο Δούλος τους και το διεφθαρμένο του σύμπαν παρίστανε “έναν άνθρωπο που ήθελε να γίνει βασιλιάς” χωρίς έξοδα. Πάντα δίπλα σε χωροφύλακες και στρατιωτικούς και εισαγγελείς δεν πρόλαβε ο τυχερός να δει το φραγγέλιο της ελευθερίας. Πέθανε κλαψουρίζοντας σαν μικρομεσαίος και μόνο οι υποταγμένες πόρνες των media φόρεσαν μαύρα, ενώ το ακροδεξιό κόμμα του ιερατείου μίσθωνε μοιρολογήτρες από όλη την Ελλάδα για να “κλάψουν” αυτόν που σε καμιά μήτρα δεν μπορεί να θαφτεί. Κανένας τέτοιος δεν θάβεται. Η ιστορία τους βρίσκει πεθαμένους σε κάτι πηγάδια. Κι αν τον θάψουν με τη βία του κράτους τότε να τον ξεθάψουμε για να αποδείξουμε σε κάθε πιστό της κατανάλωσης και της lifestyle εκκλησίας ότι έλιωσε πιο γρήγορα απ’ ό,τι έπρεπε.

Ας μην πιαστούμε κορόιδα αυτή τη φορά. Ο κόσμος του αισθητού έδωσε ποταμούς αίματος για να σταθεί στα πόδια του και στάθηκε. Οι γενιές των ανθρώπων, γενιές θεοκτόνων και βασιλοκτόνων που απάλλαξαν τον κόσμο από το καθαγιασμένο μέσω του θεού μαστίγιο των αφεντάδων, τα στραγγαλισμένα σώματα των βασανισμένων της Ιεράς Εξέτασης από ρασοφόρα καθάρματα θα μας λυπούνται για την ανοησία της παραίτησής μας απέναντι σε αυτό το μισαλλόδοξο, απάνθρωπο μάγμα της εκκλησίας. Ακόμα και οι πέτρες στο πεδίο του Άρεως υπάρχουν για να υπενθυμίζουν τις πολεμικές ιαχές των βασιλέων της γερμανο-αυστρο-ουγγαρίας και το μίσος των ρασοφόρων ενάντια στην κοινωνία. Τα τελευταία χρόνια εκφράστηκε με τον καλύτερο τρόπο ο μισαλλόδοξος ρόλος της εκκλησίας. Το ότι δεν έβαψε τα χέρια της με αίμα, όπως τα παρακρατικά τάγματα του σέρβικου πατριαρχείου, οφείλεται στο υψηλό βιωτικό επίπεδο, στο εθνικό παριστάνειν των καταναλωτών και πουθενά αλλού. Πρέπει να αρχίσουμε τώρα: ΕΞΩ ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΑΙΔΕΙΑ, ΕΞΩ ΑΠΟ ΤΟ ΔΗΜΟΣΙΟ ΧΩΡΟ. Πίσω στον τάφο του θεού για να γίνουν οι επικήδειοί μας άνθρωποι. Ο Χριστόδουλος σήκωσε το σπαθί του πολέμου. Τα κόμματα κάνουν ότι δεν καταλαβαίνουν. Εμείς τώρα, τα παιδιά του διαφωτισμού, του Σαιν Ζυστ, του '36, πρέπει να ξαναπαλέψουμε τελειωμένες καταστάσεις; Μάλλον ναι.